[illegible]

[illegible]

[illegible]

O,812 MMDE

M.76

116834

THE PRODIGAL SON

A DRAMA IN TAMIL

OR

WOOTHAWRYPILLAI VILASAM

COMPOSED

BY

MARIADASAN,

AND

EDITED AND PUBLISHED

BY

M. ANBU PILLAI

Proprietor, St. Mary's Book Depot, Madras.

AND

M. APPATHORAY PILLAI.

3305

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS, MADRAS.
30 SEP. 1898

PRINTED AT THE VICTOR PRESS MADRAS.

Copy Right Reserved.

894.8112
3306

கடவுள் துணை

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS' MADRAS. 30 OCT. 1898

ஊதாரிப்பிள்ளை விலாசம்

இஃது.

மரியதாஸ் என்பவரால் இயற்றிய

ஏட்டுப் பிரதியைச்

சென்னை,

இராஜகோபாலையரின் பெண்கள் கலாசாலைகளில்

நாட்டியவாசிரியர்

புதுவை - ச - ஜீமின் - உபாத்தியாயர்;

"பாரத சங்கீத சுயபோதினி" யின்னாசிரியராகிய சென்னை,

T. சிந்துராயலுபிள்ளை, இவர்களைக்கொண்டு,

வசனம், இராகம், தாளமமைத்து

சென்னப்பட்டணம், அ. மரியான்பிள்ளை,

புத்திரர்களாகிய

அப்பாதுரை பிள்ளை, அன்பு பிள்ளை,

ஆகிய இருவராலும்

சென்னை:

விக்டர் அச்சியந்திர சாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1898.

Copy Right Reserved.

O,892 MMRI,U
M98

முகவுரை.

அன்புடன் போஷித்து ஆதரித்து நல்லறிவைப் புகட்டியத் தாய் தந்தையரை யவமதித்து, அவர்கள் சேர்த்து வைக்கு முதியத்தை யெடுத்துப் போய்த் தூர்த்தர்களுடன் சேர்ந்து "தான் தேடாப்பொருளுக்கு மாற்று முறையுமில்லை" என்பதுபோல் குடி, சூது முதலிய தூர்விநியோகங்களி லுபயோகித்துக் கடைசியாய்ப் பொதுமகளிர்களுடன் கூடி "வேசிக்கிட்டு விறகானுன் கூத்திக்கிட்டுக் குறங்கானுன்." என ஆகித் தூர்வியாதிகட் கிலக்காய் உடல் மெலிந்து வறுமை மேலிட்டுப் பெற்றோர், பிறந்தார், மனைவி, மக்கள் முதலியவர்களைக் கண்ணீரா[illegible] கைகழுவி மடியச் செய்யும் வாலிபர்கட்கு "புருஷராய் ஜனனமெடுத்தபேர் மெய்ஞ்ஞான போதத்தை யறிவதொன்று, பூமியொடு மிக்க தனவனுத லொன்றலது பூவலஞ் செய்வதொன்று, தருமவானென்று மிகு கீர்த்திமானென்று ரணசங்கிராம வீரனென்று, சகலரும் புகழ்கின்ற வித்துவானென்று நற் சற்குணிவேகியொன்று, கருணைசேர்ந்த வகையில்லாத மனிதரைக் காசினியிலேன் படைத்தாய், கருதுதாயுதாமும் பார்க்கின்றபேர்களிருகண்களுஞ் செய்த வினையே" என்னும் புருஷ விலக்கணங்களைப் போதிக்கவல்ல அநேக ஞான நூற்களும், நீதி நூற்களும் பலவுளவாயினும், நாடக விலாசங்களாகப் பாடி நடித்துக் கேட்போர் பார்ப்போர் நேத்திர ஸ்ரோத்திரானந்த மடையும்படி வழங்கும் நூற்கள் சிலவே, அதிலேயும் தமிழ்ப்பாஷைக் குரியோராகிய இந்து சமயத்தார்க்குள் வழங்கிவரும் டம்பாச்சாரி விலாசத்தில் எண்ணெய் தேய்த்தல் முதலிய பாகங்கள் அருவருப்பைத் தரத்தக்கதும் நமது சமையத்துக் கொவ்வாததும், கிறிஸ்தவர்கள் பார்க்கவுங் கேட்கவும் படிக்

கவுங் கூடாததா யிருக்கின்றமையால் கிறிஸ்தவர்கட்குள் அத்தகைய விலாச மொன்றிருப்பது பெருங்குறைவா யிருந்ததை நீக்கும்பொருட்டு நமது சுவிசேஷத்தில் லூக்காவென்பவ ரெழுதிய 15-வது அதிகாரத்தில் சேசுநாத சுவாமி திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஊதாரிப் பிள்ளையின் உவமையை விலாசமாக்கித் தர வல்லாரி யாரோவென வெண்ணி யிருந்தபோது எனதத்தியந்த நண்பரும் சென்னை இராஜகோபாலையரின் பெண்கள் கலாசாலைகளில் பாகநாட்டிய ஆசிரியருமாகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ, புதுவை ச - ஜீமின் உபாத்தியாயர் வெகுகாலத்திற்கு முன் செய்திருந்த ஏட்டுப் பிரதியாகிய இந்த ஊதாரிப்பிள்ளை விலாசத்தைக்கொணர்ந்து தந்தனர். இந்நூற் கர்த்தாவரெனவிசாரிக்கையில், சாஸ்திரி வருகையைச் சொல்லும் புலவர் விருத்தத்தில் (இருநிறை மரியதாஸ னின் கவிக்கிடர் சொல்வோர்க்கும்) என்றிருப்பதை யோர்ந்து இஃது மரியதாஸ் எனபவரா லியற்றியது என்று மாத்திரம் விளங்கிற்று, ஆகிலும் இவர் மரபும், இவர் தந்தை பெயரும் தெரியவில்லை. இஃதிப்படியாக வை ஜீமின் உபாத்தியாயர் நடின பாகங்கட்கெல்லாம் ஒத்துத் தாளங்களை நியமித்துக்கொடுத்து வசனபாகமுஞ் சிலது செய்துகொடுத்தனர். "பரதசங்கீத சுயபோதினி" யின்னூக்கியோனாகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ T. சிந்துராயனுபிள்ளை, பதங்கட்கும் விருத்தங்கட்கும் இராகதாள மிசைத்துத் தந்தனர் "மஹா விகடதூதன்" பத்திராதிபராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ பா. அ. அ. இராஜேந்திரம் பிள்ளையும், ம-ா-ா-ஸ்ரீ இராயபுரம் இரா. இரத்தினவேலு பிள்ளையும் அச்சியற்றுகையில் தங்கள் சந்தர்ப்பத்துக்கேற்றப்போல் பிழை சோதித்தல் முதலியவைகட் குதவிசெய்தனர்கள். ஆனையாற் சிறியோர்களாகிய யாங்களும் மன்றுணிந்து அச்சியற்று ஏட்டைமன்றி பிழை திருத்தமு மெழுதியிருக்கின்றனம். போடவேண்டிய அநேக படங்களிருக்கச் சமயபேதத்தால் நான்கு படங்களைத் தகுதியான விடங்களி லமைத்துவைத்தோ மாகிலும் பெரியோர்களால் கர்ணபடும் குற்றங்களை) சிறியோர்செய்த சிறுபிழையெல்லாம்பெரி

யோராயிற் பொறுப்பது கடனே) என்றவாறு மன்னித்து எங்களைக் கனஞ்செய்யக் கோருகிறோம்.

எங்கள் புத்திக்கிசைந்த இராகதாள மிசைத்திருந்தாலும் பாடகர்கள் வேறு இராகதாளமு மமைத்துப் பாடிக்கொள்ளலாம். மேலுமிப் புத்தகத்தில் கண்ட புதிய இராகங்களின் சுரளியைப்பார்க்க விரும்புவோர் பரதசங்கீத சுயபோதினியில் காணலாம்.

இவ்விலாச மச்சியற்றியதின் நோக்கம் சன்மார்க்கத்தில் வழுவி ஆசிரியர் தாய்தந்தை சகோதரர்களின் நல்லாலோசனைகளை மீறி நடப்பவர்கட்கு மாத்திரமேயன்றி மற்றவர்கட்கல்ல

☞ விசேடமாயிதனால் வரும் பெயருங் கீர்த்தியு மிவ்விலாச மச்சியற்றக் காரணமாயிருந்த மேற்கண்ட எமது சிநேகர்களாகிய நால்வருக்குமே யுரியதன்றியும், எமது நன்றியறிதலான வந்தனமுஞ் செலுத்துகின்றோம்.

☞ ம. அப்பாதுரை பிள்ளை.
☞ ம. அன்பு பிள்ளை.

சாத்துகவிகள்.

Madras St: Mary's College, தமிழ்த் தலைமைப் புலவராகிய இராயபுரம், வித்துவான் அ. ச. ஜெகராவுமுதலியா ரவர்களால் செய்யப்பட்ட

அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

போதாரிப் பிள்ளை பொழிற் புடை வளரோர் நகராளிப் புதல்வனாகி,—வோதாரிப் பிள்ளைநல மெனவெறுக்கை பன்றலையி னுதவிப் பின்றை,—மாதாரிப் பிள்ளையுண வினிதருத்தி மன்னவன்பால் வணக்கங் கொண்ட,—ஊதாரிப் பிள்ளைவிலா சத்தினையோர் செந்தமிழி னுண்மை யாய்ந்து,

வதுவையுறு நெடுமாடக் குடுமிதொறும் பயின்மாதர் வதனமென்னும்,—விதுவைமணக் கமலமென வனமயங்கி யலர்தூற்றும் விளக்கமான,—புதுவைநகர் வாழ்மரிய தாசனெனும் பெரும்புலவன் புதுக்கித்தந்தான்,—மதுவைசுவைப் பாகுடனே கலந்தாங்கு மாந்தர்செவி மடுக்கவென்றே,

முன்னைநகர்ப் பெருவளத்தைக் கழுத்தெட்டிப் பார்த்ததனை முனியுமிஞ்சி,—பின்னைநகர் காண்பதெனக் கீழ்ப்போன கிடங்கினொடு பிறங்கு கோட்டைச்,—சென்னைநகர் வாழ்மரியான் பிள்ளையெனு மாமகிபன் செய்தவத்தின்,—அன்னையெனுங் கன்னிமரி யருள்வரத்தாற் புத்திரரா யவதரித்தோர்,

இன்புகிலை வழுவாமலேற்பவர்க்குக் கற்பகம்போ லினிதளிக்கும்,—வன்புகிலைத் திணிதோளன் வளர்அப்பா துரைப்பிள்ளை மன்னரோடும்,—அன்புபிள்ளை யெனுங்குமுண வண்ணலும்பல் புலவருடனணிவா யாய்ந்து—தென்புநூல் லச்சியற்றி யாவருக்கும் பயன்சிறக்கத் தெரித்திட்டாரே.

நாகப்பட்டணம் முத்துச்சாமிநாயகர் குமாரரும் சென்னை புதுப்பேட்டைத் தேவமாதா சபையைச் சேர்ந்தவருமாகிய பெரியவீட்டு ஙா. மு. தம்புசாமி நாயகராலியற்றிய

நேரிசை வெண்பா.

மாதா மரிக்கடியான் வண்டமிழாற் பாடினன்
ஊதாரிப் பிள்ளை யுவமைதனைக்—காதார
அப்பா துரை,யன்பும் கேட்டதனை யச்சிட்டார்
இப்பாரைற் பாவென் றெடுத்து.

சென்னை "மகா விகடதூதன்" பத்திராதிபர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ பா. அ. அ. இராஜேந்திரம் பிள்ளையவர்கள் கூறிய,

பன்னிரு சீர் கழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தம்.

வெண்டாள மும்பிரவா ளக்கூட்டத் தூங் காந்தி
விகாரத்தின குவியலும்
வெருவாய் நிறைந்தவா ரிதிசூழு மகிமிசை
விளங்கு புகழ் சென்னை நகரில்
பண்டு புகழ் குரிசில் மரியான்பிள்ளை நற்றவப்
பாக்யராய் வந்த ஸ்ரீ அப்
பாதுரைப் பிள்ளைஸ்ரீ அன்புபிள்ளை யிருவர்
பகாரிய வூதாரியின்,
தண்டமிழ் விலாசமதை மிகவொழுங் காகவுந்
சன்மார்க்க துணையாகவுந்
தக்கவிடத் திலச்சுப் பொறித் தனைவர்க்குந்
தந்ததிப் பெருதவினையக்
கண்டயா மித்தருமை யென்றே வியந்துளங்
களிகூர்ந்து கடவுளாசீர்
காலமுள் ளாமின வர்மீ திருக்கவுங்
கருதிவாழ்த் திட்டனமரோ.

சென்னை வண்ணையம்பதி வித்துவானும்
சபாபிர சங்கியுமாகிய, இயற்றமிழாசிரியர்
கனம், ச. கி. தோமாஸ் பிள்ளை யவர்களா லியற்றப்பட்டது.

நேரிசை யாசிரியப்பா.

பொன்னுலா ஞானப் பொறபுயர் மேரு
தன்னி னின்றொளிருந் தற்பரனருட் சீர்
பொலிந்தெழிற் கிளரும் பூவை மாமரிவான்
மலிந்தருட் கதறைப் வந்துவாண் மகிழி
வியல்வரி யருளா ரென்னு மும்மறையாய்
பயிற்சுவி சேட பன்னிரு வரிலே
நோக்கா நோக்கி நுவன்றதொன் முனிவன்
ஓக்கா சென்போன் றுதவிய மெய்ம்மாண்
மறைபதி னைந்தாய்ப் புனைந்தி கார
முறைத்திறம் பிறழான் ! மூதுரைக் கனிதப்
படியே ! புதுவைப் பதியன் ! திறியன் !
இடிமிடித் தென்ன ! வினியதெண் கவியாற்
சந்தங் கெடா அதும் ! தாள மசைச்சீர்
பந்தங் கெடா அதும் பண்ணிசை மணக்க
வுதாரிப் பிள்ளை புரிய விலாசத்
தீதா சென்னைத் திருமரிக் கமலச்
செந்தேன் மாந்தச் செந்தே னருந்தி
தந்தான் மரிய தாசு புலவன் !
அருங்கவி ! யாப்பே ! யாப்பா பரணம்
பெருங்கவிச் சென்னைப் பிரபலங் கொடைஞன்
மரியான் பிள்ளை மாதவத் துற்ற
தெரியான் ! அப்பா துரைமான்குரிசில்
அநுஜனும் அன்பு பிள்ளைமா வினையே !
இனிது நோன்பாற்றி யெவ்வெவ்வவரும்
வேண்டாது வேண்டி வியப்பே கேட்க
ஆண்டாயிரத்தெண் ணூற்றொன்பா னெட்டு

மதியா கஸ்டில் மதியுளார் களிக்க
நிதிகொண் டினி துநில வுலகத்துக்
கற்றவர் மதிக்க மற்றவர் துதிக்க
பெற்றவர் தங்கட் பிள்ளைகட் குதவ
மெச்சும்படிக்கே வியந்து
அச்சியிற் பதித்து ! அளித்தனன் புகழே.

சென்னப்பட்டணம் சவரிமுத்துத் தெருவு 30-வது நம்பருடைய
வீட்டிலிருக்கும் பி. மிக்கேல் புக்செல்லர் (P. Michael Book Seller)
அவர்களால் கூறியது,

அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்.

சீராருஞ் சேகுபான் உலகிலன்பாய்ச்
செப்பியவோ ருதாரி யுவமைதன்னை
பாராரும் மரியதாஸ் பிள்ளையென்போன்
பார்ப்பவர்கள் அதிசயித்துப் புகட்சிகூற
வாரும் விலாசமா யியற்றித்தந்த
விதனை அப்பா துரைப்பிள்ளை, அன்புபிள்ளை
தேராரும் அச்சியற்றித் தந்தாராமல
திருச்சபை யோரவர்களை னகேத்துவா ரே.

ஸ்ரீ மஹா பாரதாதி உபந்யாச பரம்பரை
பு, நா. மு. ஜெகந்நாத உபாத்தியாயர் கூறிய,

ஆசிரிய விருத்தம்.

மகிதல நிறைக்குமெழு கோற்றமலை களிலுயரு
மகிதஜெ ணங்கொண்டவர்
வாழ்நாவி லரியநூ லங்கற் றதன்படி
வழங்கவியர் ரு ளிட்டிநிலையாகு

சுகிர்தகரு மப்பார்க்கு கனிவிட் டருங்கருணை
சூழ்பரமனருள்பெறுவதைத்
தாரத்த கற்றிபற் பலநிமை பாலழி
தாராத்மிகட் குப்புத்தியைப்
பகிரங்க மாயெடுத் தக்காட்டியோட்டிடப்
பக்குவச் சாதனமதாய்ப்
பரவுசத் தியவேத ஞுகாரி சரிதையைப்
பாவலன் மரியதாசன்
முகிவித் திருத்தா டகமதனை யுவகையுய
முத்தரித் தாரகன்சென்னை
மூதறிவின் அப்பா துரை, அன்பு சிலர்கள்
முனைத்திருர் புகழுமாமே தா!

சென்னை "மகா விகட தூதன்" உபபத்திராதிபர்
ம-ா-ா-ஸ்ரீ. எல். ஐ. ஸ்டீவன் அவர்கள்
கூறிய,

நேரிசை வெண்பா.

சீரிலகு தூயசத் தியவேதக் காதைநூ
தாரிவிலா சம்மரிய தாஸ சொலப்-பார்புகழும்
அப்பா துரைப்பிள்ளை அன்புபிள்ளை வேளிவர்கள்
பொற்பாய்ச் சிட்டார் புகழ்.

இஃது திருமயிலை வித்துவான்
ம-ா-ா-ஸ்ரீ சி. கண்ணுசாமி முதலியாரா லியற்றிய
எழுசீர்க் கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

மணிகொண்ட மணிமாட மாளிகைக ளடருதிரு
மன்சென்னை யம்பதி யிறுன்
வளர்கருணை இறைபரம மரைகறவாக
மரியதாசென்னு நாவலன்

இணிகொண்ட சத்யமறை ஞுகாரி பிள்ளையின்
திருமருவு சரிதை தன்னை
ஜெயமிகு லெவருமிக மகிழ்தர விலாசமாய்ச்
செய்தன னதனை யினிதாய்
அணிகொண்ட சென்னை மரியான்பிள்ளை தவமதி
லன்புற வுதித்த செல்வர்
அரியசொற் குணமிலகு அப்பா துரைப்பிள்ளை,
யன்புபிள்ளை யவர்களால்
பணிகொண்ட வச்சிற் பதித்தன ரிதையுன்னி
படிப்பவர் கேட்போரெலாம்
பகரிய பரமனொரு திருவருளை யனுதினமும்
பட்சமுடன் பெறுக மாதோ.

பு. சோ. சேஷாயாதன் உபாத்தியாயரா லியற்றிய,

வெண்பா.

மரியதாசு பிள்ளை வகுத்தான் விலாசம்
அரியதாசு கிள்ளி யகற்ற—இரிய
குருசேவிமாண்டக் குலதெய்வமாண்ட
முருகேறா தாரிகதை முன்.
முன்னோன் மொழிந்த வெழுதா வெழுத்திலே
அன்னோன் விலாச மமைத்தார்—என்னேரம்
துன்னெறி புக்கிச் சுழலுநரங்களுய
செந்நெறி காட்டுந் திறம்.
திறமே! அறமே! திருவார் வரமே!
மறமாய்க்க வாய்க்கும் விலாசம்—புறம்வளர்க்கும்
செல்வம் புகழுக்கே செய்தாரில் முப்பசையார்
வெல்வம் எனவேவும் வீரம்.
வீரரும் வீரரோ? வெல்லரியா வினைரோ
ஈரரும் ஈரரோ? இத்தலத்தில்—சிரிலங்கும்

அப்பாதுரைப் பிள்ளை, அன்பு பிள்ளைக்குமே
ஒப்பாருளரோ உரை ?
உரைவிலா சத்தாலே ஓராழி ஏந்தல்
கரையிலா வன்மைக் காணத்—தரையில
பாமனரும் மாரிபெய்ய பாரோங்க சூசை
வரமருளே சேசுமரி.

இராயபுரம்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ இரா. இரத்தினவேலு பிள்ளையா லியற்றியது.

அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

பாமணக்கும் புதுவைமரி தாசனெனும் பாவாணன்
பரிந்து முன்னாள்
சீர்மணக்கு மூதாரி பிள்ளைகதை நாடகமாய்ச்
செய்தான் வாசத்
தார்மணக்கும் புயாசலவேள் சென்னைமரி யான்பிள்ளை
தலத்தில் வந்த
பேர்மணக்கப் பாதுரையு மன்புமச்சி லியற்றினர்கள்
பெட்பி னாலே

அஷ்டாவதானம்
புவை-கலியாண சுந்தர முதலியாரவர்கள் மாணாக்கரும்
"வெற்றிக்கொடியோன்" பத்திராதிபருமாகிய,
செந்தமிழ் பானு
புதுவை-அடைக்கல நாதப்பிள்ளை
இயற்றிய

சிறப்புப் பாயிரம்.

உலகில் சராசர மனைத்துந் தன்னுள்
இலகச் செய்திங் கியங்கும் பெரிய
உலகந் தன்னை யுறுமிமைப் போதில்
நிலவச் செய்து நிகழ்தரக் காத்தும்
மறைத்தும் பற்பல மகிமைக ளெண்ணில
உறைதர வுஞற்று முயரிய பெருமான்
கருணைக் கடவுள் ககன்மாழ் சோதி
உருவ மதில்லா தோங்கிய வொருவன்
அவனருண் முற்று மமையத் திரண்டு
புவனியில் வந்த புண்ணிய மென்கோ!
மிக்க ஞான மேகனி எங்கும்
தக்கோர் தங்களின் றவம தென்கோ!
அவப்பயன் வாய்ந்திங் கலரு மாக்கள்
பவப்பிணி போக்கும் பரம னென்கோ!
என்ன வுலகி னிதவ தரித்த
நன்னயச் சேசு நாதன் முன்னாள்
ஆங்காங் குலவி யனேகர் முன்னில்
பாங்காய்ச் சொற்ற பலபிர சங்கம்
தம்மி லுதித்த தனியுவ மங்கள்
அம்ம வம்ம வற்புத மற்புதம்

அத்தகு மான மனோத்தும வேதச்
சத்திய நாவிற் சதிராக் கண்டு
மேதா வியர்கண் மேன்படப் பேசும்
ஊதாரிப் பிள்ளை யுபரிய சரிதம்
கற்பனை யெழுங் கவினலங் காரமும்
பொற்புற வமைந்த புனையிற் பாக்கள்
உலாசகீர்த் தனங்க ளுயர்வி னமைத்த
விலாச மொன்று விளம்பின னன்கே
வதுவை முழவ வழங்கு மியமறுப்
பிதுவை மரிய தாசப் புலவன்
அன்னவன் றனை யவனியி லுள்ளோர்
உன்னிவா சித்தறக் குயான படைக்க
பத்தியை மேவிப் பயனுத காசை
அத்தலச் சகனிற் றுலக்க வைத்த
சென்னையம் பதியினிற் சீர்த்தி வாய்ந்த
மன்னன் மரியான் மருத்த தவத்தின்
வைப்பாய் வந்த வள்ள லாகும்
அப்பா துரைய மாவலர் றானும்
தன்புகழ் வாழ்மைத் தன்மையர் வேய்ந்த
அன்புப் பிள்ளையா மன்னவ ராறும்
இத்தனை தன்னி லெழின்மனை புத்திரர்
பௌத்திரர் பாக்கியம் பண்புற் றோங்கவே!

சர்வேஸ்வராயநம.

ஊதாரிப்பிள்ளை விலாசம்.

காப்பு வெண்பா.

பொன்னுலக தேவசுதன் போதனைசெய் யொப்புவமை
நன்மை யூதாரிகதை நாடகமாய்ப்—பன்னுதற்கு
மின்னியமா மன்னவர்தம் மெய்மரபில் வந்தருளும்
கன்னிமரி மைந்தன்தான் காப்பு.

தோடையம்.

சீலன் கருணையி லதிக விசாலன் - விகஜித நவமணி லோலன்
திரவிய மன்னனெனுங் கோலன் அருள்சிறு பாலன்
ஊதாரிபிள்ளையின் கதை - தொல்புவி மிலாச சொலவே ஆ - ஆ

வரையினில் வருகுருநாதன் — அமரர்கள் துதிபுரி நீதன்
சகலமு முதவிசெய் வேதன் - இடரதை நீக்கும்
விநோதன் துணைசெய்யவே. ஆ - ஆ

சீதப்பிறையாளை இருபொற் பாதத்தினி லணி
மரிதரு குருநாதன் - வலைக்கனி பொசிவினையற பூவிற்பனை மிசை
யுயிர்விடு குருநாதன் - துணைசெய்யவே. ஆ - ஆ

...ரகரானதில் ஞானக் கருணையில் மங்கள மிகுபுகழ்
...ருட தீர்தனை நம்புனித ஈசமதாய்ப் புரியுஞ்
துணைசெய்யவே ஆ - ஆ

தேவதாய் வணக்கம்.

விருத்தம் - இராகம் - சாவேரி.

அறிவிலுயர் லூக்கா சென்பவர் முன்னீட்டும்
ஆகமஞ்சேர் பதினைந்தா மதிகாரத்தில்
செறியுமெழில் ஊதாரி பிள்ளைக்காதை
திருச்சபைமுன் னாடகமாய்ச் செப்புதற்கு
நறைகமழு மலர்வாவி புடைசூழ் சென்னை
நகரிலக மகிழ்வுடனென் னுளமேவும்
பொறைஞான வழகுதிகழ் மரியின் திவ்விய
பொற்பதத்தைச் சென்னிமிசை புனைந்திட்டேனே.

திருச்சபை வணக்கம்,

விருத்தம் - இராகம் - இதுவுமது.

வனிதைவிட வரவினுரை நிசமென்றெண்ணி
வனத்திலன்று புசித்தகனி மாசகற்ற
மனுவுருவ மெடுத்தகுரு சேசுநாதர்
மலைமீது தமதுவாய் மலர்ந்துசொன்ன
சனுவுவமை யென்னு மூதாரிபிள்ளை
சரித்திரத்தை நாடகமாய்ச் சாற்றுதற்கு
மனமகிழ்வாய் விஜயதிருச் சபையோர் துய்ய
மாட்சியர விந்தபதம் வணங்கினேனே.

பாவாணர் வணக்கம்.

விருத்தம் - இராகம் - இதுவுமது.

வடிவுயரு மனைக்கெதிராய்ப் பேதைப் பெண்கள்
மணல்வீடு கட்டி மகிழ்வார்கள் போலும்
நெடியகிளை கடற்கெதிராய் வாவியோங்கும்
நேர்மையைப்போ லுங்குயில்முன் காகம்போலும்

கொடியிருக்கக் காரிகைமற் றுளவுந் தேர்ந்து
கீர்த்திதமி ழுரைக்கறியாச் சிறுவன் சொல்லைப்
படியினிற்கேட் டகங்களித்துப் பிழைபொறுக்கப்
பாவாணர் தங்கள் பதம்பணிந்திட்டேனே.

குரு வணக்கம்.

விருத்தம் - இராகம் - தோடி.

மகிதலமீதில்மிக்க மங்கிய தீபந்தீண்ட
புகழுணி கோளாய்நின்ற புனிதமுத் தமிழையெந்தன்
அகமதில் விளங்கியோங்க வாசையா யுணர்த்துந் திவ்ய
தகைசுப கரவொய்யார சற்குரு வணக்கஞ் செய்வாம்.

சரித்திர வரலாறு.

விருத்தம் - இராகம் - தோடி.

தேசமெங்கும் புகழுநிக செல்வநாட்டில்
திகழுநிதி சம்பன்னன் செய்யுந்துய்ய
ஆசை தவத்துதித்த விரு மைந்தர் தம்மில்
அணியிருத்த விளையமர்ந்த வம்பனேசர்
பேசுமொழி நம்பி மதி மயங்கி வெற்றி
பெருமை தந்தை தனைக்கேட்டுப் பிரியமாஸ்தி
வாசமன மகிழ்வுடனே பிரித்துப்பொங்கி
மலர்க்கரத்தில் வாங்கியவன் வரவுங் காண்பீர்.

மறுவிருத்தம் - இராகம் - இதுவுமது

வந்துபஞ்ச பாதகர்களுடனே கூடி
வகைசூது விளையாடி மனக்குஞ்சாராய்
சிந்தைகெட்டுக் குடித்துப் பொது மாதைச்சேர்ந்து
திரவியங்க ளனைத்தையுமே செலவழித்து

இத்தரையி லூதாரி யெனும்பேர்கொண்டு
எழிலன்னையில்லாம விதையமிக்க
நொந்துடல மெலிந்தடரும் வனத்தின்பாதை
நோக்கியவன் நடந்துவந்ததுவுங் காண்பீர்.

மறு விருத்தம்-இராகம்-இதுவுமது.

வனத்தி லொட்டன் பாலனுகிப் பன்றிமேய்த்து
மன்னும் வயிற்பசிதாக வருத்தத்தாலே
மனத்துயர மிகுத்துத் தவிடெடுத்துத் தின்ன
மற்புயஞ்சேர் தலைவன்கண்டு வலுவதாக
கனத்த கம்பாலடித்தகற்றப் பின்புதான் செய்
காரணத்தை நினைத்தேங்கி கட்டுஞ் சொந்த
மனைக்குள் வரதாதை யெழிலாடைதந்து
மணவிருந்து செய்ததுவு மகிழ்ந்து காண்பீர்.

மறு விருத்தம்-இராகம்-இதுவுமது.

விருந்துசெய்யும் வகையதனை மூத்தோன் கேட்டு
மென்மனைக்கு வருகாமல் விரோதமாக
இருந்ததினுல் தாதையெதிர் சென்றுதர்க்க
வினியமொழி யியம்பி மனதிரங்கி வந்து
பிரிந்த தம்பிதனைக் கண்டு மினவிமிக்க
பெருமை நவமணி யொளிபோல் பேதமின்றி
கருதுபர னடிவணங்கித் தினமெல்லோரும்
களித்து வாழ்ந்திருந்திடவுங் காணுவீரே

ஊதாரிப்பிள்ளை வருதல்.

புலவர் விருத்தம்-இராகம்-ஆனந்தபைரவி.

மருமலர் வாவியோங்கும் மணிசெல்வ நகரில்மேவும்
தெருள் திரவிய சம்பன்னன் செய்திடும் குணதவத்தில்
வருமிரு மைந்தர் தம்மில் வழுத்தரு மிளையோ னென்னும்
பெருமையார்ந் திடுமூதாரிப் பிள்ளையுந் தோற்றினனே.

வசனம்.

அதேதெப்படி யென்றால், வாசனைமலர்த் தடாகங்களாற் சூழப்பெற்ற அழகிய திருச்செல்வ நகரில் திரவிய சம்பன்னன் அருந்தவத்தினுதித்த இரண்டு மைந்தர்களில் சொல்லுதற்கரிய பெருமையுடைய ஊதாரிப் பிள்ளையென்னும் மஹாப்ரபு சபையில் வரும் விதங் காண்க.

தாளம்.

தாத்தை-தை-தத்திக்தோம்-தகதக-தாத்தை-தை-தத்தித்தோம்
தகதகதகதக-திகுதிகுதிகுதிகு-தளங்கு தகதிமி தகததிங்கணதோம்.
தாம் தாம் தாம்-தகஜெம்-தரிகிட தகதீம் தாரதில்லானு ஜெம்தரி
தகதில்லானு தில்லானு ஜெம்தரி-தகஜுணு! தகதிமி தகததிங்கணதோம்
தளங்குதோம் தளங்குதை தளங்கு தத்திமி தகததிங்கணதோம்

தரு-இராகம்-புன்னாகவராளி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

ஊதாரி பிள்ளை வந்தான்-சபையிலிதோ-ஊதாரி பிள்ளை வந்தான்.

அநுபல்லவி.

மாதாபிதாகுரு மற்றோர் சொல்லுந் துறந்து
மனதின்படி திரிந்து கனமிழந்திட நல்ல (ஊதா)

சரணங்கள்.

சென்னியிற் பாகைசூட்டி பாகைமேற்
சித்திர துராவைக் காட்டி

துன்னுந் திருநுதலில் சொகுசுடனே பொட்டிட்டு
சோமன் கட்டி மேற்பட்டு மாமணி தொங்கவிட்டு (ஊதா)

சந்தனஞ் சவ்வாது பூசி கடகங்கள்
தங்குஞ் செங்கரம் வீசி
விந்தை தரளவடம் மெய் மார்பினில் சொலிக்க
விறற்கணையாழி மிகதரித் தெவரும் பிரமிக்க (ஊதா)

அற்ப சினேகிதனையே கூட்டிக்கொண்
டவன் சொல்லுற் போதனையே
தப்பித மில்லையென்று தானே நம்பிதன் கீர்த்தி
தாதை யிடத்திலாஸ்தி இப்போதே வாங்கவும் கேத்தி (ஊதா)

தளங்குதோம்-தளங்குதை-தளங்குதத்திகு தகதிங்கணதோம்

நற்புத்தி சினேகன் ஊதாரிக்கு விருத்தம்.

இராகம் - கல்யாணி.

இத்தரை மகிழ்ந்திலங்கும் எழில் திரவிய சம்பன்னன்
பெற்றிடு மினியமைந்தா பெருகுமிவ் வாலிபத்தில்
உற்றிடும் பொருளுன் கையில உதவாமல் தந்தை தாய்மேல்
வைத்திருந் ததினுனக்கு வரும்பல னென்ன சொல்வாய்.

வசனம்.

கேளும் எனது பிராண சினேகிதனே! இந்த பூலோகம் புகழும்படியான மகா கீர்த்தியைப்பெற்றத் திரவிய சம்பன்னன் குமாரனே! இவ்வாலிபத்தில் ஆண்டனுபவிக்கும்படியான செல்வம், உன் கையிலிருக்க வேண்டியதாக விருக்க, உனது தாய்தந்தை வசமிருந்தால் யாது பிரயோசனம். தாய்கை தனத்தைவிடத் தன்கை தனமே மேலல்லவா. சொல்லும் மைடியர் சினேகனே.

ஊதாரி சினேகனுக்கு விருத்தம்-இராகம்-ஆனந்த பைரவி.

வரும்பல னென்னவென்று வழுத்துமென் னேசனே கேள்
இருமைசேர் எனது தந்தை யிறந்திடும்போ தெனக்கும்
அரியவென் னண்ணனுக்கும் ஆஸ்தியாவையும் பங்கிட்டுத்
தருவது நிசமே பின்பு தனாபுகழ்ந்திட வாழ்வேனே.

வசனம்:

சொல்லக்கேள் எனது சினேகனே! எனது தந்தைக்கு மரணம் நேரிடுங்கால் எங்களிருவருக்கும் தனது ஆஸ்தி பூஸ்தியாவையும் பங்கிட்டுத்தர வாழ்வேனென்பது சத்தியம், என் பிராண பதமான சினேகரே.

இருவருக்குந் தர்க்கம்-இராகம்-உசேனி-தாளம்-ரூபகம்.

நற்புத்தி.

தனாபுகழுந் துரைமகனே தந்தையுயிர் பிரிந்தால், அந்த
தருணந்தனில் தருவாரென் றுகாய் மனப்பால் குடித்து
இருநிலத்திவ் வாலிபத்தில் இஷ்டப்படி திரிந்து, சல
வின்பசுகங் காணும விருப்பவரு முண்டோ.

ஊதாரி.

உண்டோ வென்றுனக்கு மெத்தன் உடனுயி ரொன்றான, நல்
உத்தமனே எனது தந்தை உயிரோ டிருக்கையிலே
எண்டிசையோர் கண்டிடவே இருக்கு மாஸ்தி தன்னை, பங்கிட்
டெனக்குத்தா வென்றுநான் எப்படித்தான் கேட்பேன்.

நற்புத்தி.

எப்படித்தான் கேட்பெனென் றியம்புந் துரைமகனே, மிக்க
எழில்தனையன் தம்பியெனை இடரான தென்றே
செப்புமொழி யறியாயோ செல்வதந்தை யிறந்தால், அண்ணன்
செல்வமெல்லா மெடுத்து நடுத்தெரு விடுப்பான் திடனே

ஊதாரி.

தெருவிடுப்பா னென்றதுந்தான் திடனென்றே தெரிந்தேன், அந்த
நீங்கு வருவதற்கு முன்னஞ் செய்வதை யித்தலாயில்
பெருமைகனி வாய்திறந்து பேசினு லப்படியே, யனைப்
பிரியமுடன் செய்வேனென் பிராண சினேகிதனே.

துற்புத்தி.

செய்வேனென் றிடுந்துரை சிகாமணியே கேளாய், உன்
செல்வதந்தை யிடத்தேகி திருவடியைப் பணிந்து
ஐயாவென் னண்ணன் விதியன்றி யெந்தன் பங்கை, இவ்
களித்திடுமென் றுரைத்துவாங்கி அகமகிழ்வாய் வருவாய்.

ஊதாரி.

வருவாயென் றுரைத்ததிரு வாய்மை சினேகிதனே, எந்தன்
மகிமை தந்தை யிடத்தேகி மகிழாஸ்திபிரித்து
காத்தனிலே வாங்கிகொண்டு களிப்புடனே வருவேன், உனைக்
காணுமிட மெவ்விடமோ காதலுடன் சொல்வாய்.

துற்புத்தி நேசன் விருத்தம்.

இ-ம் கல்யாணி.

சொல்லுமிப் புத்திதன்னை சுகமுட னெண்ணிச்சென்று
கல்வியி லுயருந்தந்தைக் கமலபொற் பாதம் போற்றி
வல்லவுன் பொருள் பங்கிட்டு வந்திடு முன்னமெந்தன்
நல்ல சினேகிதனாக் கூட்டி நானிங்கு வருகுவேனே.

வசனம்.

கல்வியிலேயு மறிவிலேயுஞ் சிறந்த உமது தந்தையராகிய திரவி
ய சம்பன்னரின் பாதகமலங்களைப் பணிந்துகேட்டு உமது பங்கு திர
வியத்தைப் பெற்றுவருமுன் னெனது நல்ல சினேகர்களை யுமமுடன்
நேசஞ் செய்துவைக்கும்படி யழைத்துவருகிறேன். நீர் போய்வாரு
ம், மேக்வஸ்ட், மேக்வஸ்ட் தாமதப்படாதேயும் பிரதர், குட்மார்னிங்.

ஊதாரி துற்புத்தி நேசனுக்கு விருத்தம்.

இராகம்-கல்யாணி.

வருகுவே னென்றெனக்கு வழுத்துஞ்சொற் பிசகிடாமல்
திருநிறை யுனதுதிவ்ய சினேகரை யழைத்துவந்தே
இருமிந்த விடத்திற்றானே இயல்தந்தை தன்னைக்கேட்டுத்
தருமிதி யுவந்தெடுத்துத் தயவுடன் வருகுவேனே.

வசனம்.

வெல் எனது பிரிய சினேகரே உம்முடைய இஷ்டப்பிரகாரம்
உமது ஷபகாட் சினேகர்களில் ஒருவரையுந் தவறவிடாமல் அழைத்
துக்கொண்டுவந்து இங்குதானே இரும். என் தந்தையிடத்தில் செ
ன்று எனது ஆஸ்தியைப் பகிர்ந்துகொண்டு வருகிறேன். சந்தோஷ
மாக வாரும் பிரதர்.

திரவியசம்பன்னன் வருதல்.

புலவர் விருத்தம் இ-ம்-கல்யாணி.

தனித்தவத் தருளில்ரெண்டு தனையரி லிளையோனென்னும்
வனசமா முகவூதாரி வாதுசெய்வ திறலாஸ்தி
தனைப்பிரித் தவன்கரத்தில் தந்திடப் புகழுந்தங்கக்
கனதிரவிய சம்பன்னன் களரியில் வந்திட்டானே.

வசனம்.

அஹோதெப்படியென்றால் மகா செல்வத்தையும் தவத்தையுமு
டைய திரவியசம்பன்னனது அறியபத்தினி லுற்பவித்த இரண்டு
புத்திரர்களில் இளையவனாகிய ஊதாரி யென்பவன் ஆஸ்தியைப் பங்கி
ட்டுத் தந்தருளும்படி வாதுவழக்குச் செய்கின்றபடியால் அதைப்
பிரித்துக் கொடுக்க ம-ா-ா-ஸ்ரீ மேலும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ இன்னு மேலும்
ம-ா-ா-ஸ்ரீ திரவியசம்பன்னப் பிரபுவானவர் வருகிற விதங்காண்க.

தாளம்.

தாத்தை தை தத்தித்தோம்-தகதக-தாத்தை தை தத்தித்தோம்
தகதகதகதகதகதக திகுதிகுதிகுதிகு தளங்கு தத்திமி த்கததிங்கண
தாத்தை தையா கிரிகொடு-தில்லானா-தானா-ஜெம்தரி [தோம்

தாத்தை தையா கிரிகொடு-தில்லானா-தானா-ஜெம்தரி
தித்தில்லானா கிரிதில்லானா-தீம்தார-தீம்தார-ஜெம்தக
தகதண ஜேகண தத்திமி-தக்கிட்த்தைதையதிமி-தகததிங்கண
[தோம்.

புலவர் பதம், இராகம்-புன்னாகவராளி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

திரவிய மன்னன் வந்தான் சபையிலிதோ-திரவியமன்னன்

அநுபல்லவி.

தரையோர் துதியுலாவும் தகைசெல்வ நகர்மேவும்
சசிநிகர் வதனவஜ்ர சேகரஉஜ்ஜித சுரஞ்சித கருணை சுபாகர. தி

சரணங்கள்.

விருதணி வீரர்சூழ பகைஞர்கண்டு மீரிரண்டடி தாழு
கருதும் பாவலர்புகழ் கவிதை படிக்கதிகழ்
கனவரை நேர்புள கித்தனபார வனிதையர் மால்கொளுவச்சிரசரீர (தி)

பொன்னாபரண மணிந்த தேவதெய்வீக புத்திரன்றான் சரண்பணிந்து
தன்மந் தவம்புரிந்து தசநெறியாய் நடந்து
தனிமணி வெண்சாமரை யதுவீச புனிதமனோகர பூஜிதநேச (திர)

சித்திரவெண்குடைபிடிக்க மாதர்கள் தித்திமியென நடக்க
துத்தாரி பம்பைநாக சுரமோடின்ன மனேக
தொனிதமிக்கவே முழங்கவைபோக புனிதமகமேரு புயப்ரபுமக(தி)

திரவியசம்பன்னன் போற்றி விருத்தம் -இ-ம்- முகாரி.

தரைகதி யமைச்சளிக்கும் தற்பர சுடரேபோற்றி
வரையருகினி லேமாது மரிதரு மணியேபோற்றி
புரைபவந் தனையகற்றும் பூரணப் பொருளேபோற்றி
திரைகடல் மிசைநடந்த சேகர யகனேபோற்றி

ஊதாரி தன் தந்தையிடம் விருத்தம் இ - ம் - ஆனந்தபைரவி.

செய்யமெய்த் தந்தையேயான் செப்புமோர் விண்ணப்பங்கேள்
வையமீதுமதுகாய மகிழ்வுட னிருக்கும்போதே
துய்யமா வாஸ்திதன்னை சுகமுடன் பிரித்து எந்தன்
கையினிற் றருவீர் திவ்ய கமலநற் பாதம்போற்றி.

வசனம்.

அருமையான தவத்தினாலென்னை யீன்றெடுத்த தந்தையே! அடியேன் தங்கள் சமுகத்திற்கு ஓர்விண்ணப்பம் - அதாவது, தாங்களிப்பூவுலகத்தில் திரேக சௌக்கியத்துட னிருக்கும்போதே எனக்குச் சேரவேண்டிய வுமது ஆஸ்திகளைப்பிரித்து எனதுகரத்தில் தந்திடுவீரென்று தாமரைகமலத்திற் கொப்பாகிய உமது தாளைப்போற்றுகின்றேன் பிதாவே.

திரவியன்-விருத்தம் இ-ம்- ஆனந்தபைரவி

போற்றியே கிற்குமெந்தன் புதல்வனே இந்தபுத்தி
தோற்றிட வுந்தனுக்குச் சொன்னது எறசினேகாரோ
சாத்திரி மீதிலுந்தன் தமையன்போ லிருந்தரீயும்
கீர்த்திகள் பெற்றுமிக்கக் கெடியுடன் வாழொண்ணாதோ.

வசனம்.

கேளாயென திளையகுமாரனே! ஆ. ஆ, இவ்வளவு துற்போதனைகளைக் கற்பித்துக்கொடுத்த துற்சினேகராரோ தெரிகிலேன். ஆனாலு

ம் உனது சகோதரனைப்போல நீயுமிருந்து கீர்த்தியுடன் வாழக்கடவாய் எனது குமாரனே.

ஊதாரியும் திரவியனும். (தரு)

இம்-ரீதிகௌளை தாளம்-சாப்பு.

ஊதாரி.

கீர்த்தி அண்ணன்போ லிருந்திடுவாயென்று
    கிளர்த்துகிறீர் நீரிறந்த பின்பு
தாத்திரி மீதிலெனக்கு மவர்க்குமா
    சச்சர வல்லவோ தந்தையரே

திரவியன்.

சச்சரவே துன்னுடனே பிறந்த
    சகோதரனுன்னை சதிசெய்வானோ
இச்சைபடிக்கெல்லாம் பேசாமலே அந்த
    எண்ணத்தை நீக்குவாயென் மகனே

ஊதாரி.

என்னும் அண்ணன் தம்பி ஜென்மப்பகையாளி
    என்ற வுவமை யறிகிலீரோ
மண்ணுள்ளோர் காணவென் பங்கை யிப்போது
    மகிழ்ந்தருள்வீ ரெந்தன் தந்தையரே

திரவியன்.

மகிழ்வுட னேறவிட் டேனி யெடுத்திடும்
    மாகொடும்பாதகர் வார்த்தை நம்பி
வகைமோசம்போவ தழகல்ல முன்போல
    வாழ்ந்திருமென் கண்மணி மகனே

ஊதாரி.

மோசம்போக மதிமூடனோ என்ன
    மொழிகிறீர் பங்கின்முதல் கைகொண்டு
தேசமெச்ச மறுதேசஞ் சென்றுமிக்க
    சிந்தைமகிழ்ந் துய்வேன் தந்தையரே

திரவியன்.

சிந்தை களித்திரு மைந்தர்க ளுண்டென்று
    தினமும் நினைத்து மகிழ்ந்திருந்தேன்
இந்த வீண்புத்தி வந்திடும் விந்தையை
    யென்னென் றறிகிலே னென்மகனே

ஊதாரி.

அறிகுவதென்ன தன்னுவி மடிந்திட
    ஆருமருந்தை யருந்துவரோ
வெறிகொண்டேனோ என்ன வீண்பேச்சுரைக்கிறீர்
    மேன்மை யழிப்பேனோ தந்தையரே

திரவியன்.

மேன்மையதாகவே வேம்புக்குப் பால்விட்டு
    விருப்பமுடனே வளர்த்திடினும்
தான் கசப்பன்றி சுவைதருமோ அந்த
    தன்மைபோலாச்சுதே என்மகனே

திரவியன் மூத்தமைந்தனை யழைக்க சேவகனுக்கு

விருத்தம் இம்-தன்யாசி.

என்னருகிருந் தென்னுளும் ஏவல் செய்வீரா கேளாய்,
தன்னிகரில்லா திவ்ய தற்பரன் றனையிரந்து
மின்னு மின்னிலத்தி லீன்ற விகஜித மூத்தமைந்தன்
தன்னையென் சமூகமுன்பு தகையுட னழைத்து வாராய்.

வசனம்.

எப்போதுமென் னருகிருந்து ஏவல்செய்து வாராநின்ற வீரசேவகனே! எனதருமையான தவத்தினு லீன்றெடுக்கப்பட்ட சாதுகுணமுள்ள மூத்தமைந்தனை யொரு கொடியிற் போயெனது சமுகமழைத்து வாராய்.

சேவகன் திரவியனுக்கு விருத்தம். இ-ம்-தன்யாசி.

தகைபெருந் துரையே யுந்தன் கனிமலர் வாய்திறந்து
பகர்ந்த கட்டளையின் வண்ணம் படியினி லடியேனோடி
மகிழ்மதி வதன துய்ய மணிமுதல் மைந்தன் றன்னை
சுகமுட னழைத்துவாரேன் துணைமலர்ச் சரணம் போற்றி.

வசனம்.

மகா மேன்மைபொருந்திய துரையே! உமது ஒப்பற்ற மலர்வாய் திறந்திட்ட கட்டளையின் வண்ணம் இப்போதேபோயுமது அழகிய முதல் மைந்தனை யழைத்துவருகிறேன் துரையே.

திரவியன் ஊதாரியைக் கட்டிக்கொண்டு அழுகிற புலம்பல்.

இராகம்-பூபாளபஞ்சமம்-ஏகதாளம்.

போற்றருந் தேவாதிபரன் புனிதவர மருளால
புவியிற்பிறந்த மகனே-இந்த
புத்தியினைக்க வென்னிடம் வித்யாச மென்னகண்டாய்
பொற்புநிறைந்த விளைய மகனே

பார்த்தவர் நகைத்திடவுன் வாலிபப் புத்தியினாலே
பங்கையருளு மென்றாய் மகனே-பசு
யீன்ற விளங்கன்று பயமறியாதுபோலே
பழிக்குள்ளாக நினைந்தாய் மகனே

நல்ல சினேகரைப்போல் நத்தியுந்தனைகூடி
நல்நிதி பொருளழித்து மகனே-பின்பு
கட்டாற்றுக் கோரையைப்போல் விட்டுவிடுகுவார் சொல்லை
நம்பி மோசம் போனாயென் மகனே

தந்தைதாய் தன்னைநிதம் சங்கித்திருப்பா யென்று
தற்பரனருள் மொழியை மகனே நீதான்
சற்றும் நினையாமலே இத்தனை வாதுசெய்ய
தகுமோவென துயிரான மகனே

மண்ணோர்புகழ விதுவரைக்கும் புகழ்படைத்தே
மாட்சியாய் வீற்றிருந்தேன் மகனே - எந்தன்
மனதுகலங்க திருநாமும் புகழழிக்க
வயிற்றினில் வந்துதித்தாய் மகனே

இத்தசேதி யுன்னுடன் இயல்பதாய்ப் பிறந்திடும்
எழில்தமைய னறிந்தால் மகனே - அவன்
எரியனல் மெழுகுபோல் உருகியுள்ள மெலிவான்
என்ன செய்குவே னெந்தன் மகனே

ஊதாரி திரவியனுக்கு விருத்தம் - இ-ம் மேசமனோஹரி.

என்னநான் செய்குவே னென்றேங்கவும் வேண்டாமையா
மன்னிய விண்ணிலத்தில் மகிழ்வுட னெந்தன்பங்கை
பன்னுமென் கரத்திலீந்தால் பட்சமூத்தவனின்மேலாய்
நன்னய முடனுன்மேவும் நடக்கையைப் பார்த்திடீரே.

வசனம்.

கேளும் எனதரிய பிதாவே! நீரென்னைக் குறித்து வியசனத்தில் மூழ்கவேண்டாம், எனக்குச்சேரவேண்டிய ஆஸ்தியைப் பிரித்து

என்கையிற் கொடுத்தீரானால், எனது தமையனைவிட மேன்மையாய் நடக்கும் எனது நன்னடத்தையை யப்போது கண்டு நீரோ மகிழ்வீராயா தந்தையரே!

சேவகன் மூத்தவனிடத்தில் விருத்தம்-இ-ம்-சமுக்கசாமந்தம்.

பார்புகழ்ந் திலங்குமெங்கள் பட்சமாம் நிதிசம்பன்னன்
சீர்பெருந் தவத்தில் வந்த சேயனே சொல்லக்கேளாய்
தாரணி யுனதுதந்தை தகை மலர் வாய்திறந்து
கேருட னழைப்பாயென்று நிருபித்தார் வருகுவீரே.

வசனம்.

இந்த பூதலத்தில் கீர்த்திபெற்ற திரவிய சம்பன்னரின் சிரேஷ்டராகிய செல்வ புத்திரனே! உமது தந்தை உம்மை யழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டார்; ஆகையால் சீக்கிரம் வருகுவீரையா துரையே.

மூத்தவர் விருத்தம். இ-ம்-இதுவ்மது.

வருமணி மகுடவேந்தர் மகிழ்ந்து நற்றுதி செய்தேற்ற
தெருளுறுந் தனவானென்று திசழுமே எனதுதந்தை
அரும்புவி மனுவோர்கா ணழைத்தன ரென்றுசொன்ன
வலரபுஜ வீராவுன்பின் வருகுவேன் வருகுவேனே.

வசனம்.

மகுடாதி மன்னர்களும் புகழும் செல்வத்தையுடைய வெனது தந்தையானவ ரழைத்தன ரென்று சொன்னபடியால், மலைபோன்ற புயத்தையுடைய வீரசேவகனே அதிசீக்கிரமாய் வருகுவேன்.

33

மூத்தவன் வருதல்.

புலவர் விருத்தம். இ-ம்-காம்போதி.

மகிதல மிசையூதாரி மகன் தந்தை யாஸ்திதன்னை
பகர்ந்து தாவென்று சண்டை பண்ணுவதாலே நல்ல
வகையறி வுரைக்கவென்று மற்புயவீரன் பின்னால்
தகைநிறை மூத்தமைந்தன் சபையினில் வந்திட்டானே.

வசனம்.

அதோ தெப்படியென்றால், செல்வமாநகரில் கீர்த்திபெற்ற திரவியசம்பன்னனி னிளையகுமாரன் தனதாஸ்திகளைப் பிரித்துக்கொடுக்கும்படித் தன் தந்தையிடம் வாதாடுகிறபடியால் அவருக்கு நல்லபுத்திகளை யுரைக்கும்பொருட்டுத் தமையனாகிய மூத்தமைந்தன் வருகிற விதங்காண்க.

தாளம்.

தாதா கிடஜேம் தாகிடதை—தாதாகிடஜேம் தாகிடதை
தளங்கு தோம் தவங்குதை-தளங்கு தத்திகு தகததிங்கணதோம்.

மூத்தவன் வருகிறபதம். இ-ம்-தோடி-ஏகதாளம்.

பல்லவி.

ஆதிவினோத மல்லாசலனே நம-அதுலசுதனே நமா

சரணங்கள்.

நீதிநிறை மெய்ஞ்ஞான நிமலனுகூலா
நித்திய தெய்வீக நிராகர லோலா
பாதிமதி மிதித்த பரமப் பரிபாலா
பத்தர் பணியுந்திரு பதும பொற்காலா (ஆதி)

மதுரித மலர்ச்சோலை மன்னு நசரையூரா
மங்களகரதுங்க மகத்துவ கெம்பீரா
அதிவிதரண மெய்பகண்டாகண்ட ஒய்யாரா
அனைத்தையுஞ் சிருஷ்டித்த ஆறுலட்சணதீரா (ஆதி)

சகலரைமிசையன்று கருதியருளும்போதா
துய்யமுச் சுடரொன்றாய்த் துலங்கும் பிரக்யாதா
மகிழுருவமுருவாய் வருந்திரி ஐக்ஞதா
மரித்துயிர்த் தெழுந்திடும் வாய்மை பிரசாதா (ஆதி

மன்னன்தாவீதுகுல மரபில் வருமன்னையா
வானிற்கிரணந்தன்னை மிதித்த கன்னியபாயா
இன்னில் மிகுமலகை இடர்தீர்த் தருள்சகாயா
எங்குந்திகழுந் திவ்ய எழிலபஞ்சகாயா (ஆதி)

மூத்தவன் திரவியனிடத்தில் கொச்சகம்.

அதுலாதி சுதஞானி ருருள்பெருகு மையாவே
துதிமிகுத்தப் பதுமமலர்த் துணைகழற்குத் தோத்திரமே
மதுரித மெய்வாய் மலர்ந்து மறபுய வீரனை விடுத்துத்
தநியெலனை வரவழைத்த சங்கதியைச் சொல்லீரே.

வசனம்.

சர்வாதி திருச்சுதனி ஞசீர் பெற்று வாழாநின்ற எனது தந்தையே! அம்போருகம்போன்ற உமது தாளிணைக்குத் தோத்திரம். வீரசேவகனை விட்டு என்னை வரவழைத்த சங்கதிகளை விபரமாய்ச் சொல்லி யருளல் வேண்டும் எனது தந்தையே.

மூத்தவன். திரவியன். ஊதாரி. 13—அ

திரவியன் கொச்சகம்.

சொல்லுமே னுன்றுணைவன் துற்போத கருடன் கூடி
நல்லறிவு மயங்கி யிந்த நாற்றிசையோர் தானறிய
செல்வபங்கை தாருமென்று செப்பினு னதுகேட்டு
எல்லையில்லா துயரிருந்தேன் என்மகனே கண்மணியே

வசனம்

கேளா யென்து அருமை புத்ரனே! உனது சகோதரன் துர்த்தர்களின் போதனையால் தன்னறிவு மயங்கி ஆஸ்தியைப் பகிர்ந்து கொடுக்கும்படி வாது செய்து வருத்தப்படுத்துகிறதினுல் எனக்குச் சொல்லக்கூடாத சஞ்சல மடைந்தது என் கண்மணிமகனே.

மூத்தவன் ஊதாரிக்கு விருத்தம்—இ-ம் எதுகுல காம்போதி.

என்னவென் றுணைவனே நம் எழில்தந்தை மனது நோக
பன்னிய வாஸ்திதன்னைப் பங்கிட்டுத் தரவே கேட்டால்
என்னய மிதுவோ தந்தை நினைவுஞ்சொற் பிசகிடாமல்
இன்னிலம் புகழுந்தேவ இறைவன்செய் யருளுண்டாமே

வசனம்:

என்ன வென்து சகோதரனே! நமது தந்தை மனதுநோக ஆஸ்தியைப் பகிர்ந்து கொடுக்கும்படி கேட்பது நன்மார்க்க மல்லவே, நமது தந்தை வார்த்தையைத் தவறாது நடந்தவினுலே சாசாசர்களுந் தொழும்படியான சர்வேஸ்பரனின் ஆசிர்பாத மடையலாம் எனது சகோதரனே.

ஊதாரி மூத்தவனுக்கு விருத்தம் இ-ம் கல்யாணி.

உண்டாமென் றுரைத்தவெங்க ளுத்தமத் துணைவாயாரும்
கண்டிடாப் பொருள்கைக்கொண்டு களிப்புடன் தனியேவாழ்ந்தால்
மண்டலந் தன்னிலிந்த வறையரும் புகழைப்பார்க்க
விண்டிடாப் புகழுங்கீர்த்தி மென்மேலும் பெருகுந்தானே.

வசனம்.

சர்வேஸ்பரனருளுண்டாமென் றுரைத்த வெனது தமையனே! நாமிருவரும் யாருக்குந் தெரியாமல் நமதாஸ்திகளைப் பகிர்ந்து கொண்டு தனித்தனி வாழ்வோமானால், இப்போதிருக்கிற ஸ்திதியை விட மேன்மையைப்பெற்று வாழலா மண்ணாவே.

மூத்தவனுக்கும் ஊதாரிக்கும்

(தரு) இராகம்-வசந்தமனோஹரி சாப்புதாளம்.

மூத்தவன்.

பெருகுமென நினைந்து தரையோரிகழ நல்ல
பேர்படைத்தாயடா தம்பி இங்கு
பெற்றோர் மனதுநொந்தால் புத்திரர் கீர்த்தியாய்ப்
பெருகி வாழ்வதுண்டோ தம்பி

ஊதாரி.

வாழ்வதுண்டோ வெந்தன் மதியை மயக்கிமெள்ள
மாட்டிதந்தை யிறந்தாலன்று எல்லாம்
வசமாக்கிக் கொண்டென்னைக் கனியாய லையவைக்கும்
வகையைகா னறிகுவே னண்ணா

மூத்தவன்.

வகையறிவே னென்று பகையாளிபோல நீ
வழுத்திடலாமோ வென் தம்பி அப்போ
மன்னர் துரைகளென்னை மின்னஞ்செய் தன்பக்கை
வாங்கியருளாரோ தம்பி

ஊதாரி.

அருள்வாரென் றுரைத்தார் மெய் அடர் வெள்ளம் வருமுன்னே
அணைபோட்டுக் கொண்டாலென் னண்ணா ஒரு
அலைச்சலு மில்லாமல் அவரவர் தனியேவாழ்ந்
தக மகிழ்ந்திருக்கலா மண்ணா

மூத்தவன்.

இருக்கலாமென்றுவல் விடர் கேடு வருமுன்னே
இயல்மதி கெட்டிடுந் தம்பி அதை
எண்ணுமற கேட்பார்சொல் கேட்டு வினில்கல
மிழந்து போவா யெந்தன் தம்பி

ஊதாரி.

இழந்துதான் போவேனென் றேனபயங் காட்டுகிறீர்
இலங்கும் பணங்காட்டி லண்ணா நாளும்
இருக்கும் நரிகள் சலசலப்புக் கஞ்சிமோ வென்ப
தெல்லாந் தெரியுமென் னண்ணா

இரவியன் விருத்தம். இ-ம மத்தியமாவதி

அண்ணல் தேவருளா லெந்த னருந் தவத்தினி லுதித்த
வண்ணமார் மைந்தர் கேளீர் வழக்களித் திடுவதென்ன
தன்மையா லென்னிடத்திற் றகைமையா யொருமித்தென் றும்
மண்ணுளோர் நாணச்சீராய் வாழ்ந்திருந்திட லாகாதோ

வசனம்.

தேவாதி தேவனின்ருளால் எனது தவத்தி லுற்பவித்த குமாரர்களே! நீங்க ளொருவர்க்கொருவர் வழக்கு விவகாரமில்லாமல் என்னுடனொருமித்து இப்பூவுலகோர் மகிழ்ந்து கொண்டாடும்படி சிறுடன் வாழலகாதோ என்னருமை மைந்தர்களே!

ஊதாரி தந்தைக்கு விருத்தம் இ-ம-இருவுமத்யம

இருந்திட லாகாதென்றோ எண்ணினீர் எனதுபங்கை
பெரும்புவி மனுவோர்களை பிரித்தரு ளென்றுகேட்டால்
திரும்பவுந் திரும்பவோதோ செப்புவீர் சுவைமிகுந்த
கரும்பதை யன்றிவேம்பைக் களிப்புட னருந்துவாரோ.

வசனம்.

கேளுமெனது தந்தையே! எல்லோருமறியும்படி எனக்குச் சேர வேண்டிய பங்கை, பகிர்ந்து கொடுக்கும்படிக் கேட்டால் மறுபடியு மேதோ பேசுகிறீர்; ஆனால் நல்ல சுவையைத்தரும் கரும்பையன்றி வேம்பைப் புசிப்பார்களோ தந்தையே.

இரவியன் விருத்தம்-இ-ம்-கேதார கௌளம்.

கனிவுருந் தவத்தில்வந்த கண்மணி மூத்தமைந்தா
இனியென்ன சொன்னபோது மிவன்மன மிளகிடாது
இனிமேற் றெருவில்மேவு மியல்மறை சாஸ்திரியென்னும்
புனிதனை யிக்கணத்தில் போய்நீ யழைத்துவாராய்.

வசனம்.

அனேகமாயான் செய்தவத்தினுதித்த வெனது கண்மணியாகிய மூத்த மைந்தனே! நாம் என்ன புத்திமதிகளைச் சொன்னபோதினு மிவன் மனந்திரும்பமாட்டான் ஆகையால் மேற்குத்தெருவில் மகா மேன்மைபெற்ற வேதத்தை முற்று முணர்ந்தோராகிய சாஸ்திரியென்னுங் குருவானவரை இக்கணமே யழைத்துவருகுவாய் எனது மெய்த்தவ மைந்தனே.

மூத்தவன் விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது.

பொங்குமுன்வாய்மலர்ந்து புகன்ற கட்டளையின் வண்ணம்
இங்கொரு கணத்திலோடி இலகுமேற் றெருவுதன்னில
தங்குமிச் சாஸ்திரியென்னுந் தயைவித ரனைவிரைந்து
துங்கனை யழைத்துவாறேன் றுணைமலர்ச் சரணம்போற்றி.

வசனம்.

நினது திருவாய் மலர்ந்தவண்ணம் மேற்குத்தெருவி லிக்கண மேஓடி தயை ஞானம் பொறுமையில் சிறந்த நமது குருவாகிய மாத வரை அழைத்துவருகிறேன் எனது சிந்தைக்குகந்த பிதாவே.

இரவியன் ஊதாரியைக் கட்டிக்கொண்டு அழுகிற புலம்பல்

இ-ம்-பூர்வ பாக-ஏகதாளம்.

சுகமலர் வடம்புனையுஞ் சுந்தரமகனே உன்னை
துய்ப்பதவஞ் செய்துபெற்ற தோஷமிதுவோ மகனே
பகையாளிகள் போலவெந்தன் பங்கைதா வென்றுகேட்டால்
பாரிலெவ் விதமெளியேன் பங்கிட்டருள்வேன் மகனே

தநியி னுதவுவா யென்றுதான் மகிழ்ந்தேனே இந்த
சதிசெய்வதை யென்மனதில் சற்று மெண்ணிலனே மகனே
துதிக்கும்நம தேசத்தைவிட்டுத் தூரதேசம் போய் பிழைக்கத்
துணிந்தே னென்றசொற் கேட்டுள்ளம் துடிக்குதையையோ மகனே

ஐயோ வுந்தன்பங்கை வாங்கியப் புறஞ்சென்றால் பொல்லா
அற்ப சினேகரைக் கூட்டியாவை யுந்தோற்று மகனே
கையில் பிச்சையேந்தி மனக்கஸ்தி படுவாய் அப்போ
கண்டிரங்கும் பேர்களுண்டோ காரணஞ் சொன்னேன் மகனே

அப்பா வெந்தன்சொற்கேட் டன்பாய் நடந்தால் திகழ்
ஆஸ்தியெல்லா மூத்தனுக்கே யளித்திடுவேன் மகனே
தப்பாமற் கைகொண்டெனது தமையனும் நீயும் கூடி
சமாதான மோடொருமித்துச் சந்ததம் வாழ்வீரே.

ஊதாரி திரவியனுக்கு விருத்தம் இ-ம்- அமீர்கல்யாணி.

சந்ததம் வாழ்வாயென்று சாற்றிய தந்தையாரே
இந்தனை மீதிலெசால்லும் இருநிதி யெல்லாம்வேண்டாம்
எந்தனுமெய்ப் பங்கைமாத்திரம் எழில்மன திரங்கியன்பாய்த்
தந்திடு முமதுதிவ்ய தனிமலர்ச் சரணம்போற்றி.

வசனம்.

வாழுமென் றெந்தனை யாசிர்வதித்தத் தந்தையாரே! உமது ஆஸ்தி முழுமையு மெனக்குவேண்டாம். எனக்குச் சேரவேண்டிய பங்குமாத்திரம் அன்புடன் தரும்படி உமது பாதாரவிந்தங்களைப் போற்றிசெய்கிறேன்.

மூத்தவன் சாஸ்திரியிடத்தில் விருத்தம்.
இ-ம்-கேதாரகௌளம்.

தனினிகரில்லாதவேத சாஸ்திரமறிந்த திவ்விய
முனிதரே யெனதுதந்தை புகழ்மலர் வாய்திறந்து
தனுவுடனுமையழைக்கச் சாற்றினா ரெந்தனுடன்றல
மனமகிழ் வுடனிப்போது வருகுவீர் மலர்த்தாள்போற்றி.

வசனம்.

வேத சாஸ்திரங்களில் நிகரற்ற தபோதனரே! எமது தந்தையரான திரவியசம்பன்னர் தங்களை யழைத்துவரும்படி வேண்டிக்கொண்டார். ஆகையால் அன்புட னென்னுடனெழுந்தருளும்படி யுமது பாதத்தைத் துதியா நிற்கின்றனன்.

சாஸ்திரியார் மூத்தவனிடத்தில் விருத்தம். இ-ம்-இனுவமது.

மலர்நிகர் வதனமுண்ட மகிழ்திரவிய சம்பன்னன்
உலகினில்புரிதவத்தி லுதித்திடு மூத்தமைந்தா
இலகுகாரியங்களேதோ யானறியேன் இடிலேனிங்கு
சலனஞ் செய்யாமலுன்பின் சடுதியில் வருகுவேனே.

வசனம்.

மலர்போன்ற முகத்தையுடைய திரவிய சம்பன்னன் தவத்திலுதித்த மூத்த மைந்தனே! உம்முடைய தந்தை யாது காரியத்திற்கு என்னை யழைத்தனுப்பினா ரென்று தெரியாதாகிலும் சீக்கிரமே யுன்பின் வருகுவேன் வருவீராக.

சாஸ்திரியார் வருதல்.

புலவர் விருத்தம். இ-ம் தேவகீர்வாணி.

ஒருவருக்கொருவர் செய்யு முதவியைத் தடுப்பவர்க்கும்
இருசிறை மரியதாச னின்கவிக்கிடர் சொல்வோர்க்கும்
வருமனையாளைவிட்டு மறுமங்கை தனைச்சேர்வோர்க்கும்
ஒருமையாய் நல்புத்தி யுரைக்குஞ் சாஸ்திரி வந்தாரே.

வசனம்.

அகோகேட்பபடியென்றால் ஒருவருக்கொருவர் செய்யுமுதவியைத் தடுப்பவர்க்கும், மஹா வித்துவ சிரோன்மணியாகிய மரியதாசனென்பவரின் கவிக்குக் குறைசொல்பவருக்கும், சொந்தமனையாளைப் பாதவிக்கவிட்டு மறுமனையாட்டியிடஞ் சுகிப்பவர்க்கும், நற்புத்தி சொல்லும்படியாகிய மகா தவமுனிவராகிய திரவிய சம்பன்னரின் குருவாகிய சாஸ்திரியார் வருகிறவிதங்காண்க.

தாளம்.

தகர்த தகர்தக தகர்ததாம் - தகர்த தகர்தக தகர்ததை
தகிர்ததாம் தகிர்ததை - தகிர்த தகிர்தக ததிங்கணத்தோம்.

புலவர் பதம் - இராகம் - சஹானா தாளம் - சாப்பு.

பல்லவி.

சாஸ்திரி வந்தார் தயாகுண சாஸ்திரி வந்தார்.

அநுபல்லவி

நாற்றிசை போர்புகழ் நற்செல்வ நகர்திகழ் (சாஸ்)

சரணங்கள்

சரிகையங்கி மெய்யுடுத்தி - மிக்க
தனகமறை புஸ்தகமெடுத்து
கரத்தினில் செபமாலை பிடித்து - அடர்
காமவெகுளிதனைக்கடுத்துச் சபையடுத்து (சாஸ்)

தற்பர தேவனைப்பணிந்து - செப்புஞ்
சகலாத்து குல்லாவணிந்து
எப்போதும் செபதபம்புரிந்து - மிகு
மோசபிதாதமை முன்னுந்தறம் புரிந்துமா (சாஸ்)

திகழ்புவி மதிக்குமானிதன் - என்னும்
திரவியனழைத்தா னென்றோத
புகழ்பல கல்விநோத - செயப்
பூஜிதாலங்கார போதப் பிரக்யாத (சாஸ்)

மூத்தவன் தகப்பனிடத்தில் விருத்தம் - இ-ம்-கமாஸ்

அருமணி யாசனத்தில் வாழ்ந்திடு மெனது தந்த
தருமமெய்ப் பிதாவே இங்கு சாற்றியவண்ணஞ்சென்று
இருநிலம் புகழுந்துய்ய எழில்மறை சாஸ்திரியென்னும்
கருணையாளனை யழைத்துக் கணத்தினில் வந்தேன் தோத்திரம்

வசனம்.

இரத்தினாசனத்தில் வாழுமெனது பிதாவே! தாங்கள் செப்பிய வண்ணஞ் சென்று வேதசாஸ்திரியென்னுங் கிருபையாளனை யழைத்து வந்தேன் தோத்திரம் பிதாவே.

திரவியன் சாஸ்திரியாரிடம் விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது.

தோத்திரம் சாஸ்திரியாரே துலங்கிய வாசனத்தில்
நாத்திரியோர்கள் காண தயவுட னிருந்திடீரே.

வசனம்.

இந்த பூவுலகத்தில் மஹா கீர்த்தியைப்பெற்ற மாதவரென்னும் சாஸ்திரியாரே! இந்த ஆசனத்தில் தயைசெய்து வந்துட்காருவீராக.

சாஸ்திரியார் விருத்தம் இ-ம்-கேதாகௌளம்.

தயையுட னிருக்கச்சொன்ன தங்க திரவியசம்பன்ன
செயமணி வாய்திறந்துன் செல்வரில் மூத்தோன் றன்னை
இயலுட னனுப்பியென்னை விரைவதா யழைக்கச்சொன்ன
வியவமேன் எனக்குஇங்கு மனமகிழ்ந் துரைசெய்வாயே.

வசனம்.

மகா பெருமைபொருந்திய திரவிய சம்பன்னரே! உம்முடைய குமாரர்களில் மூத்தகுமாரனை விட்டு நம்மை அழைத்தனுப்பிய காரியமேதோ தெரிவிக்கவேண்டுமெமது சிநேகரே.

திரவியன் சாஸ்திரியிடம் [illegible]

உரைத்திடுவேன் கேளுமணி உவரிகடல் சூழுமிந்தத்
தரைபுகழுங் கியில்துமறை சாஸ்திரியே அருந்தகெதி
எந்தைபரனருளால் எளியன் பயின்றீன்றெடுத்த
மைந்தரினிலே யிளைய மைந்தனிப்போ நிந்தைபுரி
பொல்லாச் சிநேகருடன் போயுறவாடித்தினமும்
நல்லறிவு கெட்டவர்கள் நவிலுகின்ற அல்லலுகொ

துற்போதகத்தைநம்பி சகப்பொரு ளெல்லாந்தோர்த்து
செப்பரிய வுடல்மெலிந்து தெருத்தெருவாய் கப்பறையை
அங்காத்தி வேண்டியிக்க அலைந்தேங்க வென்றவன்றன்
பங்கையரு ளென்றசண்டை பண்ணுகின்றான் இங்குவும்மை
ஆகையினல் நல்லபுத்தி அறைந்தவனின் தமையனைப்போல்
வாகான மாளிகையில் வாழ்ந்திருக்கத் தாகமுடன்
செப்பி ரெனவிளைந்து செல்வமினை விட்டேயழுத்தேன்
அய்யவிது சேதி யறிந்திடுவீர்.

சாஸ்திரியார் ஊதாரிக்கு விருத்தம் இ-ம்-சத்தியவதி.

அதிலென்ன வாகாதென்ன வதிசய மிதுவோகண்டாய்
பிறந்திடு மைந்தார்தம்மில் பிதாவுயி ரிருக்கும்போதே
சிறந்திடும் பங்கைக்கேட்டால் செகதலம் சிரித்திடாதோ
குறையேது கண்டாயப்பா கூறுவா யெந்தனுக்கே.

வசனம்.

கேளும் திரவிய சம்பன்னனி னினிய குமாரனே! உன்னைக்கா தலுடன் பெற்றெடுத்துக் காப்பாற்றின தந்தை உயிரிருக்கும்போதே ஆஸ்தியைப் பிரித்துக்கொடுக்க வாதாடுவதை உலகத்தோர் நகைப்பார்களே யன்றி மதிப்பார்களோ, ஆகையால் அப்படி என்ன உனக்குண்டாயிருக்குங் குறையென்ன நமக்கு அறிவிப்பாயாக.

ஊதாரி சாஸ்திரிக்கு விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

குறையென்ன தகவொய்யா குணமிகுஞ் சாஸ்திரியாரே
நறைகமழ் தந்தைதாயார் நலமுட னிருக்கும்போதே
நிறைநிதி பங்கைக்கொண்டு செயமுடன் தனியேவாழ்ந்தால்
பிறகெங்க ளிருவருக்கும் பெருந் துயரில்லைகண்டீர்.

வசனம்.

கேளும் மாதவரே! தாய்தந்தைக ளுயிரோடிருக்கும்போதே ஆஸ்திகளைப் பாகித்துக்கொண்டு தனியேவாழ்வதினல் பிற்காலத்தில் எங்களிருவருக்கும் மனத்துய ரிருக்கமாட்டாது பெரியோரே.

சாஸ்திரி விருத்தம் இ-ம்-சகரித்ரா.

இல்லையென் றுரைத்ததுங்க இளையமைந்தனே நீகேளாய்
செல்வவுன் தமையன் தந்தை சித்தத்துக் குகந்தவண்ணம்
தொல்புவி யோர்கள்காண சுகித்திருப்பதுபோல் நீயும்
நல்லவ னெனப்பேர்கொண்டு நாளும்வாழ்ந்திடலாகாதோ.

வசனம்.

கேளும் திரவிய சம்பன்னனி னினியமைந்தனே! உன் தமயனுக்கும் பிதாவுக்கு மவர்கள் விருப்பத்திற்கிணங்க பூலோகத்தார்மெய்ச் சும்படிக்கு நடந்து நல்லவனெனப் பெயரேற்று வாழலாகாதோ, குமாரனே.

ஊதாரி சாஸ்திரிக்கு விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது

வாழ்ந்திடாயென் றுசொன்னீர் மகிழ்தந்தை புவிவிறக்கும்
தாழ்ந்தவன்போலே எந்தன் சகோதரனிருந்து பின்பு
ஆழ்பொரு ளெல்லாங்கொண்டு அருஞ் சபடுகள்செய்தென்னை
சூழ்புவி மேற்றுறத்தும் சூதைநீ ரறிந்திலீரே.

வசனம்.

கேளும சாஸ்திரியாரே! எனது தமையன், தந்தை யிறக்கும் வரையில் அடக்கமாயிருந்துப் பின் திரவியம் யாவையும் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு என்னை துரத்தி-விடும் சூதை நீரறிந்திலீர் ஐயாவே.

சாஸ்திரியார் ஊதாரிக்கு விருத்தம்,

இ-ம்-ஜோதி சொரூபிணி.

சூதறிந்திடரோவென்று சுகப்பொருள் கைகொண்டேநற்
போதகருடனே கூடிப் புவியிசை யறிக்கவிந்த
காதகம் கிளைத்தாயப்பா கையினில் விளக்கைப்பற்றி
கோதரும் கிணற்றில்வீழுன் குணத்தினுக் கென்னசெய்வேன்.

வசனம்.

கேளும் திரவியசம்பன்னின் இளையகுமாரனே! உன் பாகத்தை கையேற்றுத் துன்மார்க்கர் சாவகாசத்தால் அழித்துவிட யோசித்தா காதகவெண்ணம்போ லிருக்கின்றது ஆகிலும் நீ விளக்கைப் பிடித்து க்கொண்டு கிணற்றில் வீழக்கொண்ட வெண்ணத்திற் கென்னதான் செய்கின்றது அப்பா.

ஊதாரி சாஸ்திரியாருக்கு விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது

என்னதான் செய்வேனென்று ஏங்கவும் வேண்டாமையா
துன்னிய கைபுண்ணுக்குத் தோற்றுங் கண்ணாடியேனோ
மின்னுமிப் பொருளைவாங்கி வீணிலே செலவுசெய்ய
நன்மதியழிந்திட்டேனோ நடக்கைகள் தெரிந்திடாதோ.

வசனம்.

கேளும் ஞானியாரே! எனது தகப்பனின் ஆஸ்தியைப்பிரித்துக் கொண்டுபோய் வீணிலே செலவுசெய்வதற்கு என்னவென் மதிகெட் டுப்போயிற்றோ கைபுண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டாதுபோல என் னடக்கையினால் தெரிந்துக்கொள்ளக் கூடாதா பெரியோரே.

சாஸ்திரியார் திரவியனுக்கு விருத்தம் இ-ம் தாதுவிர்த்தினி

நடக்கைகள் தெரிந்தேன் மற்ற நியாயங்கள் தெரிந்தேனென்று
இடக்குகள்பேசிவாரா னிடாபுரை குழல்தான் தங்கள்
உடலினில் வளர்ந்ததானால் உடனறுத் தெரியவேணும்
தடம்புய நிதிசம்பன்னா சங்கதி யீதுவேகண்டாய்.

வசனம்.

கேளும் எனதுபிரியரே! நியாயம் நடவடிக்கை அதிகமாய்த் தெ ரிந்துகொண்டதாக தாறுமாறாய்ப் பேசுவதினால், நிரேகத்தில்வளர்ந்த புரைகுழலை அறுத்தெறியவேண்டிய சங்கதியைப்போல நடந்துகொள் ள வேண்டியது திரவிய சம்பன்னனே.

திரவியன் விருத்தம் இம் - இதுவுமது

சங்கதி யறிந்தேனிங்கு சமஸ்தருக் காண தீர்ப்பாய்
பங்கதை யீந்துவிட்டால் பதலாமை யொன்றுமில்லை
தங்குமிவ் வையகத்திற் றனேதான் பழுத்திடாத
செங்கனி யதனைக்கம்பால் சினந்தடித் தாவதென்னே.

வசனம்.

கேளும்சாஸ்திரியாரே! எல்லோருமறியதீர்மானமாயவன் பங்கை யவனிடங் கொடுத்து விட்டால் பழியும் பாவமுமில்லை யென்று தெரி ந்துகொண்டேன். தானாய்க் கனியாதபழத்தைத் தடிகொண் டடித்தா கனியப் போகின்றது, சுவாமி.

திரவியன் சேவகனுக்கு விருத்தம்-இம்-தன்யாசி

என்னரு கிருக்கின்றனும் ஏவல் செய்வீர கேளாய்
மின்னியப் புவியோர்காண விரைவதாய்ச் சென்றுநுங்க
பொன் பொருள் பிசகிடாமல் புகழ்கணக் கெழுதிவைக்கும்
கன்னயக் கணக்கன் றன்னை நாடியிங் கழைத்துவாராய்

சரணங்கள்.

என்னருகிருந்து எப்பொழுதும் ஏவல் செய்யாநின்ற வீரசேவகனே? பொன் பொருட்களைப் பிசகாமலெழுதிவைக்கும் எனது கணக்கப்பிள்ளையை யழைத்து வருகுவாய் சீக்கிரம்.

சேவகன் விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

வாருதி சூழுமிந்த வையகத்தோர்கள் காண
சீர்மலர் வாய்திறந்து செப்பிய வண்ணஞ் சென்று.
ஏர்பெரும் பொருள்மற்றுள்ள தெவற்றையு மெழுதிவைக்கும்
தாரணி கணக்கன் றன்னைத் தயவுட னழைத்துவாறேன்

வசனம்.

நீர்செப்பிய வண்ணம் மதிசீக்கிரமாகப் போய்த் தமது சொந்தக் கணக்கப்பிள்ளையை இட்சணமே யழைத்து வருகிறேனென் துரையே

சாஸ்திரியார் பிரசங்கம் உதாரிக்கு

கேட்பாய் எனது பிரிய உதாரகுணோத்தமராகிய திரவிய சம்பன்னருக்கு இரண்டாவதா யுற்பவித்த இளைய குமாரனே! நீர் தந்தையுயிரோ டிருக்கையிற்றனே துர்ச்சாவகாச தோஷத்தால் தமையனோடு பேசி உனதாஸ்திகளைப் பங்கிட்டுப்போவதை யோசிக்குமிடத்து நம்முடைய கிறிஸ்தேசுநாதரின் சீஷர்களி லொருவராகிய அர்ச். லூக்கா சென்பவர் எழுதிவைத்த சுவிசேஷம் 15 அதிகாரத்தில் ஒரு உவமை சொல்லுகிறார், அதாவது. ஒருபட்டணத்தில் ஒரு தனவானிருந்தார் அவருக்கு முங்களைப்போலவே இரண்டு பிள்ளைகளிருந்தார்கள். அவர்களில் இளைய குமாரனானவர் உன்னைப்போலவே துர்ச்சாசகளுடன் சேர்ந்து அவர்களேவுதலால் தனதாஸ்தியைப் பங்கிட்டுத்தரவேணுமென்று. தகப்பனிடம் வழக்கிட்டுப் பிரித்துக்கொண்டு போனவுடன் சாத்தானின் சொந்த பிள்ளைகளாகிய குடியர் கள்வர்

வேசிகளோடு கூத்தாடி முதலானவர்களுடனே சேர்ந்து பெருண்டி, விருந்து குடி கூத்திகளும் முதலிய பலவித அமளிக்கத்தில் பயின்று கைப்பொருளெல்லாம் தோற்று ஓட்டாண்டியானது மன்றி வியாதி யஸ்தனும் படிக்கரியுண்டாயனுமாகிப் பிற ரிகழ்ந்துசென்று பிழைக்கலாமென்று யோசித்து ஒரு காட்டு வழி போனான், போகையில் பசிதாகத்தினால் மிகவும் சோர்வுற்று கால் தள்ளாட ஒரு மரத்தண்டை விழுந்து கிடக்கையில் அந்தக் காட்டில் பன்றிகளை மேய்க்கின்ற ஒரு ஓட்டனானவன் வந்து கண்டு இவனிருக்கும் [illegible] பரிதாபங்கொண்டு விசாரித்து இவனது நிலைமையை யறிந்துகொண்டு அனேகமாய்த் தேறுதல் செய்து தானும் தன் குடிசைக்குப் போய் வருமளவும் பன்றிகள் கலைந்து போகாமல் பார்த்திருந்தால் ஆகாரங் கொணர்ந்து கொடுப்பதாய்ச் சொல்லிவிட்டுப் போயினன். இதற்குள் இந்த வாலிபனுக்குப் பசியின் [illegible]மையால், ஓட்டன் பன்றிக்குக் கரைத்துவைத்து விட்டுப்போன தவிட்டையள்ளி புசித்துக்கொண்டிருந்தான், இதை வந்து பார்த்த ஓட்டன் வாலிபனைத் தன் தடியால் நன்றாக மொத்தித் துரத்திவிட்டான் என்று சொல்லியிருக்கிறதை யோசிக்கு மிடத்து நீதானே அதற்கு உதாரணமாகி அந்த நிலைமையில் வருவாயென்று என் மனம் பதைக்கின்றது. [illegible], உன் பங்கைக் கையேற்றுக்கொண்டவுடனே உனக்கு அதிக கிளைகளுண்டாகி, "[illegible]" என்பதாக அல்லல் பட்டு அலைந்து திரியப்போகிறாயோ தெரியவில்லை; ஆகையால் எனது கருணை நாயகனே, பிள்ளைகளில் குமாரனே! நமது சர்வேசுரன் ஆதியில் [illegible] தந்த கட்டளையில் தாய்தந்தையைக் கனம்பண்ண வேண்டுமென்றிருக்கிறது, அக்கட்டளையை மீறி அவர் ஜீவிய காலத்திலேயே ஆஸ்தியைப் பிரித்துக்கொண்டு தனியே [illegible] போகும்படியாகவும் போய்விடுகின்றது பிதாவின் கட்டளைக்கு விரோதமாக [illegible] திருச்சபைக் கட்டளைக்கும் விரோதமாக இருக்கின்றது, திருச்சபைக் கட்டளைக்கு எப்போது விரோதமாகிறதோ அப்போதே சர்வேசுர பராமத்திற்கு உன்னாலே [illegible] றது. ஆகையால் எனது சகோதரனே! சர்வேசுரனின் புத்திக் கட்

டளக்கும் திருச்சபை கட்டளைக்குள் கீழ்ப்படிந்து தாசு நாட்ட கட்களை [illegible] புரிந்து வேறு பாவத்திறகாக்க திருச்சிலுவையி லரையுண் [illegible] பரிசுத்தமான உள்ளத்துடன் செப தபம் புரி [illegible] பரிசுத்த கன்னிமரியின் கிருபையால் இப்பூவுலகத்தி லெங்கு போயினும் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழக்கடவாய் மகனே.

சேவகன் கணக்கனுக்கு விருத்தம்-இம்-ஆனந்தபைரவி.

தகைபுவி புரக்கும் [illegible] அழல் திசை மாறினாலும்
[illegible] கேளாய்
மகிழ்திரவிய சம்பன்னன் வரச்சிறந்தானைய ழைக்கப்
பகர்ந்தனன் [illegible] வருகுவாயே.

வசனம்.

[illegible] கணக்குப்பிள்ளையே கேள், நமது திரவிய சம்பன்னனும்மை யழைத்துவரச்சொன்னார், என்பின் சீக்கிரம் வருவாயாக.

கணக்கன் சேவகனுக்கு விருத்தம்-இம்-இதுவுமது.

வரு மெய்யவரை [illegible] மகிழ்ந்திடு மன்னையைப்போல்
[illegible] திரவிய சம்பன்னன்
[illegible] யழைத்தனனென்று வந்த
[illegible] வருகுவேனே.

வசனம்.

ஏழைகட்கு [illegible] நமது திரவிய சம்பன்னப்பிரபு வாய்திறந்து அழைக்கவென்ற போதே இதோ வருகிறேன் வீரசேவகனே.

கணக்கன் சிட்டிக்காரனுக்கு விருத்தம்-இ-ம் தன்யாசி.

விழைவுடன் [illegible] விளங்கும் சிட்டிக்காரா [illegible]
எழில்நிறை கணக்குக் கட்டை எந்தன்பின் னெடுத்துவாடா.

வசனம்.

அடா என் அருகிலிருந்து வேலைசெய்யுஞ் சிட்டிக்கா [illegible] சீக்கிரமாய்க் கணக்குக்கட்டை என்பின் னெடுத்து வருவாயாக.

சிட்டிக்காரன் விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

திருநிறை கணக்குக்கட்டைச் சீக்கிரமெடுத்துக்கொண்டு
வருகுவே னுந்தன்பின்னே மலரடி சரணம்போற்றி.

வசனம்.

நீர் சொல்லிய பிரகாரம் கணக்குக்கட்டை யெடுத்துக்கொண்டு உமது பின்னால் சீக்கிரம் வருகிறேன் சாணையா.

கணக்கன் வருதல்.

புலவர் விருத்தம் இ-ம் மத்தியமாவதி.

அளியிசை பாடிப்பூந்தேன் [illegible] சுழ் செலவ
[illegible] திரவிய சம்பன்னன் [illegible]
விளங்குவெண் [illegible]
களிப்பொடு தானிதனில் கணக்கனும் வந்திட்டானே.

வசனம்.

[illegible] பொலிந்த [illegible] சொலவமா நகரில் திர

விய சம்பன்னையபடி அழைத்தனென்று கேட்டு வெள்ளிய சந்திரவத னமுடைய கணக்கப்பிள்ளை சபையில் வருகிற விதங்காண்க.

தாளம்.

தா தாகிட தொம் தாகிட்டதை தாதாகிட ஜொந்தாகிட தத
தளங்குதோம் தளங்குதை தளங்கு தகதிமி ததிங்கணத்தோம்
தாத்தை தையா தததித்தோம் தக தாத்தை தையா தகதித்தோம்
தகததததக திருதிருதிகுதிரு தளங்கு தகதிமி தகதிங்கணதோம்
தாம் தாம் தாம் தகஜெணுதிமி திமிதிமி திகஜெணுதிமி
தாம் தாம் தக திம் திட தகுர்தச ஜெணுதிமி [illegible] திங்கணதோம்

அலவா பதம் — இராம மோஹனம் — ஏகதாளம்.

பல்லவி.

கணக்கனிதோ வந்தான் — சபைதனில் — கணக்க

அநுபல்லவி.

மணம்கமழ் பூஞ்சோலை சூழ் மாசெல்வநகரினில
மருவிய திரவிய மன்னன் மனிவாசல் — கணக்

சரணங்கள்.

சரிகை பொற்பாகை யணிந்து — மெய்யினில் சவ்வாது சாந்தணிந்து
திருவிரல்தனில் கற்சேர் மோதிரம் மின்ன — இடையினில்
பிராயுதித்தத் சொக்க பட்டுக்கர டுப்பான — கணக்

தருக்கா பரணர் பூண்டு புகழ்திரு நகைகொழுந்தாணி கையில்
சுருக்கா சிவப்பிரதுமின செருகிக் கணக்கு
ஏராபிசை பெருஞ்செந்தி யொருவரு மில்லையென்று — கணக்

வாதுசெய் விளையமைந்தன் அகமது மகிழ்ந்துபோன் மன்னவன்
காதலாய்த் திரிந்தக் காத்தினி லருளவே — [சொந்த
கணக்குப் பார்த்துரைத்திடக் கம்பீர மாகவே — கணக்

சேவகன் திரவியனுக்கு விருத்தம் இ-ல்-மோஹனம்.

மகிழ்திர விபசம்பன்ன மன்னனே நின்றாள் போற்றி
சுகமலர் வாய்திறந்து சொல்லிய வண்ணஞ் சென்று
இகமான மனையிலாளும் செயகணக் கெழுதி வைக்கும்
தகைமிகு கணக்கன்றன்னைச் சமூகமுன் னழைத்து வந்தேன்.

வசனம்.

மகா மேன்மைபொருந்திய சுவாமியே! சரணம், உம்முடைய கட்டளைப்படி தங்க ளரண்மனை கணக்கெழுதிவைக்கும் கணக் கப்பிள்ளையை யழைத்துவந்தேன் மஹாபிரபு.

கணக்கன் திரவியனுக்கு விருத்தம் இ-ல்-பிலஹரி.

வந்திடும் வானோர்களெங்கள் வழுத்தி யாற்றுந்தங்க
சுந்தர திரிசம்பன்ன துணைமலர் சரணம்போற்றி
விந்தைவான் காதலிலெந்தம் விரானை விடுத்துஇங்கு
எந்தனை யழைத்த சேதி யென்னதென் றியம்புவீரே.

வசனம்.

சரணடைந்தவர்களைத் தற்காத்துத் தாரித்திரத்தை நீக்கிவைக் கும் மஹாபிரபுவே பிரபுவே, தங்கள் வீரனைவிட்டு என்னை யழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டது யாது காரணமென்று தெரியச் சொல்லு வீர் துரையே.

திரவியன் கணக்கனுக்கு விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

இயம்புவேன் கேளெனக்கு இருக்கும் மனைமாடமும்
செயமான மணியில் சேர்ந்த திரவியம் பலசரக்கும்
வாய்மையுறும் பக்கம் யாவும் வகையுடன் கணக்கைப்பார்த்து
நயம்பெறுங் கணக்கைய யிங்கு நவிலுவா யறியத்தானே.

வசனம்.

கேளுங் கணக்குப்பிள்ளாய்! எனக்கிருக்கப்பட்ட மனை, மாடாடு, நவமணி, திரவியம் யாவற்றையுங் கணக்குப்பார்த்து மதிப்பிட்டு இவ்வளவு தொகையென்று சொல்லுவாயாக.

கணக்கன் பெட்டிகாரனுக்கு விருத்தம்
இ-ம் இதுவுமது.

சாத்தன் பின்னுக வந்த விரியபெட்டிக்காரனையா
அந்தக் கணக்குக்கட்டைச் சுருக்காக இறக்குவாயே

வசனம்.

என்னுடனே வந்த பெட்டிகாரனையா! அழகிய கணக்குக்கட்டை சீக்கிரம் இறக்குவாயாக.

பெட்டிக்காரன் விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது.

உந்தன் கணக்குக்கட்டைச் சொல்லிய வண்ணமாக
இந்தமா மேதிலேயா னிறக்கியே வைத்தேனையா.

வசனம்.

இதோ தங்கள் கட்டளையின்படி அழகிய கணக்குக் கட்டை இறக்கி வைத்தேனையா.

கணக்கன் கட்டுகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிற விருத்தம்.

இராகம் - தோடி.

அதிபனே கேளுமிங்கு ஆடுமா டிரண்டுகோடி
செறியணி மாடமாறு திரவிய மைந்துகோடி
நிறைநவ மணியுங்கோடி நிதிமரக் கலமுங்கோடி
முறைதுலை வீமமாத்திரமுண்டு முயற்சியின் பாதம்போற்றி.

வசனம்.

கேளும் மஹாபிரபு, ஆடுமாடுகள் இரண்டுகோடி, நிறைந்த மாளிகைகள் நூறுகோடி, திரவியம் ஐந்துகோடி, ரத்தினங்கள் ஓர்கோடி கப்பல் கோடி இவ்வளவிருக்கிறது துரையே.

திரவியன் விருத்தம் இ-ம்-காம்போதி.

பதந்தொழும் கருணீகாகேள் படாமணி பஞ்சலோகம்
விதமனை யாடுமாடு வியமாக் கலங்கள் தோட்டம்
இதையெலாங் கிரயமாக்கி இனியனோர் தொகையாய்ச் சேர்க்க
விதியுடன் கூட்டியிங்கு நிமிஷத்தில் சொல்லுவாயே.

வசனம்.

பணிவுள்ள கணக்கப்பிள்ளையே! நீ சொல்லிய நவமணி, பஞ்சலோகம், மனை, ஆடு, மாடு, மரக்கலங்கள், தோட்டம் யாவற்றையும் கிரயப்படுத்தி, சேர்க்க விதியுடன் சேர்த்து நிமிஷத்தில் கூட்டி சொல்லுவாயாக.

கணக்கன் விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது.

சொல்லிய சொத்ததின்மா தொகை வழுவாதவண்ணம்
எல்லாம் பூவராகன் விலைபத்திகட்டு லட்சத்தானையா.

வசனம்.

நீர்செப்பியவண்ணம் தொகைவழுவாமல் பார்த்தபோது எண்பத்தெட்டு லட்சம் பூவராகனிருக்கிறதைய்யா மகா பிரபு.

திரவியன் சேவகனுக்கு விருத்தம்.

இ-ம் ஆனந்தபைரவி.

இட்டபணி மேவல்செய்ய விரைந்திடும் வீராகேளாய்
பொட்டென மனைக்குள்சென்று பொக்கிஷன் தன்னைக்கேட்டு
அட்டியில்லாமலிங்கு அதியகாற்பது லட்சம்பொன்
வட்டபூதலத்தோர்காண மகிழ்வுடன் வாங்கிவாராய்

வசனம்

எனதிஷ்டப்படி ஏவல்செய்யும் வீரசேவகனே! உடனே அரண்மனைக்குப்போய் உக்கிராணக்காரனைக் கேட்டு யாதொரு தடையின்றி நாற்பதுலட்சம் வராகன் வாங்கிக்கொண்டு இப்பூதலத்தோர் காண வருவாயாக.

சேவகன் விருத்தம் இ-ம் ஆனந்தபைரவி,

வாரிதி புவியோர்காண வழுத்தாமிச் சணத்திலேகி
சீருடன் வாங்கிவாறேன் திருமலர்ச் சரணம்போற்றி

வசனம்.

நீர் சொல்லிய பிரகாரம் எல்லோருங் காணும்படி வாங்கி வருகிறேன் துரையே - சரணம்.

சேவகன் விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது.

மொழி மறுத்திடாமல் சென்று நாற்பது லட்சம்பொன்
திருமையாய் வாங்கிவந்தேன் உவப்புடன் கைக்கொள்வீரே
உ...

வசனம்.

தாங்கள் இட்ட கட்டளை மறுக்காமல் போய் நாற்பது லட்சம் வராகனையும் வாங்கிவந்தேன் துரையே.

திரவியன் ஊதாரிக்குப் பங்குகொடுக்கிற விருத்தம். இ-ம் ஆரபி

ஐயஞானத்தின்றி யிங்கு அரும்பொருள்தனைப் பங்கிட்டு
வையமேற் றருவாயென்று வாதுசெய் யிளையமைந்தா
மெய்யாக வுனக்குச்சேர வேண்டி நாற்பது லட்சம்பொன்
பையோடு தந்தேன்கொண்டு பரிவுடனேகுவாயே.

வசனம்.

சந்தேகமின்றி எனது திரவியத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கும்படி இப்பூமியில் என்னிடம் வாதிடும் இளைய மைந்தனே! உண்மையாயுனக்குச் சேரவேண்டிய நாற்பதுலட்சம் பொன்னைப் பையோடுந்தே கொடுத்தேன் பெற்றுக்கொண்டு போவாயாக.

ஊதாரி திரவியனுக்கு விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

பாக்கிய தந்தையாரே பங்கையென் கரத்திலீந்தீர்
போக்கிய யாக்கோபென்னு முயர்முனி வாழ்ந்ததைப்போல்
மாக்கடல் புவிமேல்யானும் மருவி வாழ்ந்திடவு நல்ல
வாக்கியந் தந்தனுப்பும் மலரடி சரணம்போற்றி.

வசனம்.

மகா செல்வத்தையுடைய தந்தையே அடிமையேன் கோரிக்கொண்ட வண்ணம் பங்கைப் பிரித்துக்கொடுத்தீர் மிகவும் வந்திக்கத்தக்க யாக்கோபென்னு முனிவரைப்போல் இந்த பூதலத்தில் யானும் வாழும்படி நல்ல ஆசீர்பாதந் தரவேண்டும் பிதாவே.

பிரியன் ஊதாரிக்கு ஆசீர்வதிக்கிற சந்தவிருத்தம்.

இ-ம் மாருவசந்திரிகா.

போற்றியென் றிறைஞ்சிநிற்கும் புத்திரனே விசித்திரமாய்
போர்புரிந்து பொருளைவாங்கி போவதினா லாவதென்
தேற்றுமிப் புவிமீதன்று துய்யதேவ னீந்திடும்
சுத்தபத்து நித்தியானத்தின் சொல் தவறிடாமலும்

பூத்தவிவு கெட்டிடாது போதகஞ்செய் பாதகர்
புறச்சபை யொழித்தறம் புரிந்து நற்புகழ்மேவும்
கீர்த்திபெற் றிருப்பதே கெடியெவர்க்குங் கடமையாள்
கிளர்த்துமொழி தட்டிடாமல் கெம்பீரமாய் வாழ்வாயே.

வசனம்.

ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமென்று வணங்கிய வென்னிளைய குமாரனே! என்னுடன் தர்க்கமிட்டுப் பொருளை வாங்கிக் கொண்டு போவதினால் பெருமை யென்ன, இப்புவியோர்க் கன்று நமது சர்வேஸ்பரனளித்த பத்துக் கட்டளை மீறாமல் நடந்து துஷ்டர் சினேகஞ் செய்யாமல், புறச்சபையை யனுசரிக்காமலும் தர்ம வழியில் நின்று நடப்பதே எவர்களுக்குங் கடமை யாகையால் நான் சொல்லுமிம் மொழிகளைத் தட்டாது கெடிஸ்தலாதி பதியாய் வாழ்வாயாக—ஆசீர்பாதம் என் குமாரனே.

மூத்தவன் ஊதாரிக்கு விருத்தம். இ-ம்-ஜயசாஸ்பதி.

பங்கதைக் கரத்தில் வாங்கி பரிவுடனே தம்பி
இங்கினி கேழ்க்கச் சொல்வேன் எனக்கு மூத்தனுக்கு மெய்யாய்
தங்கையுடல் சம்பந்தம் தானன்றிதனச் சம்பந்தம்
இங்கித புவிமீதென்றும் இல்லையென் றறிகுவாயே.

வசனம்.

ஆவலுடன் பங்கைக் கரத்தினில் வாங்கிப் போகும் எனது தம்பியே கேள்! இங்குவா இன்றுமுதல் எனக்கு முனக்கு முடல் சம்பந்தமன்றித் தனசம்பந்தம் யாதொன்று மில்லையென்று தெரிந்து கொள்ளக் கடவாய் சகோதரனே.

ஊதாரி மூத்தவனுக்கு விருத்தம் இ-ம் - இதுவுமது

இல்லையென் றறிந்தேன் தந்தை யெழில்நிதி பிரித்துவாங்கி
செல்லவு மனதுகந்தேன் திவ்விய துணைவா தோத்திரம்

வசனம்.

இல்லையென்று தெரிந்துகொண்டதுமல்லாமல் சந்தோஷமாயெனது பங்கைப் பிரித்துக்கொண்டு போகவும் மனதுகந்தேன் அண்ணனே தோத்திரம்.

ஊதாரி ஆஸ்தியைப் பங்கிட்டுப்போகிற

பதம் - இராகம் சங்கராபரணம் தாளம் ஏகதாளம்.

தாம் ஜெணுக்தஜெணு தத்தி மித்திகட ஜெணு.
கிடத்த கிடத்தஜெணு - ஜெம் தரிகிட தக - தாம்
தந்தரிகிட தக தகத்திங்கணதக - தத்தை யதிமி தகது திங்கணதக

பல்லவி.

எந்தனுக்கொரு குறையுமில்லை மனமே
இனி-எந்தனுக்கொரு குறையுமில்லை மனமே
இஷ்டமெப்படியோ அப்படி இருப்பேன் தினமே தாளம்—எந்த

சரணங்கள்.

தந்தை யாஸ்தியைப் பங்கிட்டுத் தரச்சொல்லி-இந்த
தரையோர் புகழவாங்கி யானைபோல் வந்தேன் தாளம்—எந்

தந்தைதாய் சகோதரன் றனக்கு மெனக்குந்-தன
சம்பந்தமு மில்லாமல் றீர்ப்புச்சட்ட முமபெற்றேன் தாளம்—எங்

பொருள்படைத்துச்சிலவிடாமல் புதைத்துவைத்திருந்தால் வை
போகசுகம் வருமோ புவியில் மென்மேலும் தாளம்—எங்

அத்துப்படிக்குச் சிலவு செய்ய லாகாதெனவே-என்னை
அதட்டு மிரட்டுபவ ராரகிலு முண்டோ தாளம்—எங்

தோழருடன் கூடிசுகந் தோணத்திரிந்து அவர்
சொற்பிசகாமலே இன்பந் துலங்கி வாழ்வேனே தாளம்—எங்.

கனநிதி வாங்கிவாக் கற்பித்தநேசர்-இந்த
காயமுள்ளளவு மென்கனவிலு மறவேன் தாளம்—எங்

திரவியன் சாஸ்திரிக்கு விருத்தம்-இம்-முகாரி.

மனமகிழ் மறையுணர்ந்த மகத்துவ சாஸ்திரியாரே
அனுவரு மகிழுமுந்த னரண்மனைக் கேகுந்தர
தனையநல் லறிவுபெற்றென் சார்பினில் வந்துசேர
கனபரன் றன்னைவேண்டும் கனிமலர்ச் சரணம்போற்றி.

வசனம்.

மகத்துவமுள்ள சத்தியமறை யுணர்ந்த சாஸ்திரியாரே! என்குமாரன் சீக்கிரம் நல்லறிவுபெற்று என்னிடம் வந்து சேரும்படியாய் சர்வேஸ்பரனை நோக்கி வேண்டிக்கொள்ளும்படி தங்களரண்மனைக் கெழுந்தருளும் மாதவரே தோத்திரம்.

சாஸ்திரி திரவியனுக்கு விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது.

மலர்புவி மீதிலூஞ்சல் வலுவுட னுடியுந்தன்
நிலையினில் வந்துசேரும் நேர்மையை யறிந்துமேலோ

இலகுமாய் கலங்க வேண்டாம் எழில்மக னறிவுபெற்று
நலமுடன் வந்து சேர்வான் நண்ணிய மனைக்குச் செல்வேன்.

வசனம்.

இந்த பூலோகத்திலுள்ள ஊஞ்சலானதை என்ன வலிவுகொண்டாட்டிவிட்டாலும் கடைசியில் தன்னிலையில் வந்து சேர்வதுபோல் உமது குமாரன் நல்லறிவு பெற்று உம்மிடம் வந்து சேருவான் நீர் மனது கலங்கவேண்டாம், நான் எனதிருக்கைக்குப் போய் வருகின்றேன் திரவிய சம்பன்னே ஆசிர்வாதம்.

திரவியன் கணக்கனுக்கு விருத்தம் இ-ம் பைரவி.

அணிநிறை கணக்கப்பிள்ளாய் அருமையை யறிந்தேனுந்தன்
மணிநிறை மாளிகைக்கு மகிழ்வுட னேகுவாயே

வசனம்.

அழகு பொருந்திய கணக்குப்பிள்ளையே! உனது நேர்ச்சியை நானறிந்துகொண்டேன் உனது விடுதிக்குச் செல்வாயாக

கணக்கன் விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

ஏகவே விடைகொடுத்த எழில் திரவிய சம்பன்னா
வாகுறு மனைக்குச் செல்வேன் மகிழ்மலர்ச் சரணம்போற்றி

வசனம்.

அப்படியேபோய் வருகிறேன் மஹாப்ரபுவே - வந்தனம்

திரவியன் ஊதாரியை நினைத்துத் துயருரும்
புலம்பல் இ-ம் ஆனந்தபைரவி தாளம் ரூபகம்.

பல்லவி.

ஐயா திருவிழிநோக்கி யென்னருமை சிறுபுதல்வன் சுக
அறிவறுநி மனையில்வர அனுக்ரகஞ் செய்தாள்வாய்

அநுபல்லவி,

துய்யாதா வீதிறைவன் குல சுகுணநிப்ரபல சேகரா
மெய்யா தரமறை யீந்தருள் விமலாசலக்ருபாகார — ஐயா

சரணங்கள்.

ஆரோ மகனறிவுகெட அன்பாயுரைத்த பெரயமே
அறியாயலே திறமாய் நினைத்தாக்கிரமித்திடு ஞாயமோ
நேரா யெடுத்துரைத்தே பங்கின் னிதிகொண்டு சென்றதினால் துதி
நெஞ்சிற்றுயர் சஞ்சலங்கள் மிஞ்சுதென் செய்குவேன் கதி — ஐயா

தவமே புரிந்தனதா வரந் தன்னால் பயின்றெடுத்த வெழில்
தனையன் துற் சினேகருடன் சார்ந்தே பொருளழித்தறப் பழி
பலத்தில் விழுந்தலைந்தேங்கியே பரதேசி யாவானென்றெண்ணி
பற்றுந்தனால் மெழுகுபோ லெந்தன் சித்தமுருகுதே மண்ணினில் ஐ

அன்றுட்கடி யாண்டபுவி அதைமீண் டருளியதேவனே
அனந்த கன்மை நிறைந்திலங்கு மற்புதசற் பிரசாதனே
மின்றும் புரிவினை தீரவே மேவுந் தலைமலை மீதுந்தன்
வெற்பியுயிர் மரித்துயிர்த்த நித்திய பரப்பொருளே எந்தன் — ஐயா

மூத்தவன் திரவியனுக்கு ஆறுதல் சொல்லும் விருத்தம்.
இ-ம் ஆனந்த பைரவி.

ஐயமில்லாமல் மிக்க வடம்புரிந் தாஸ்திதன்னை
வையமேற் பிரித்துச்சென்ற மைந்தனை நினைத்தே எந்தன்

ஐய! நீ ரங்கலாய்ப்ப தழகல்ல அறிவுபெற்று
செய்ம்மா மனையில்வந்து சேருவான் திடங்கொள்வீரே.

வசனம்.

பயமின்றி வழக்கிட்டு ஆஸ்தியைப் பிரித்துக்கொண்டுபோன பிள்ளையைப் பற்றி இவ்வளவு சோகப்படுகிறது அழகல்லவே தகப்பனே அவனே நல்லறிவு பெற்று நம வீடு வந்து சேரப்போகிறான், திடன் கொள்ளும் பிதாவே.

பஞ்சமா பாதகர் வருதல்.

புலவர் விருத்தம்-இ-ம்-கேதாரகௌளம்.

இன்சொல் மாதரைப்பழிக்கு மெழில் நிறை செல்வநாட்டில்
வஞ்சனை களவு கேடு வாதுடன் கொலையும் சூதும்
அஞ்சாமற் றினம்புரிந்தே அகடதை வளர்க்குந்துஷ்ட
பஞ்சபாதகர்களானோர் பாசமாய் வந்திட்டாரே.

வசனம்.

அதோ தெப்படியென்றால், அழகு மிகப்பொருந்திய செல்வமா னகரில் வஞ்சனை, களவு, கெடுதி, வாது, கொலை, சூது தினந்தோறும்புரிந்து வயிறு வளர்க்கும் துஷ்டர்களாகிய பஞ்சபாதக மென்னும் பைகாட் சினேகர் வருகிறவிதங் காண்க.

தாளம்.

தாத்தை தை தத்தித்தோம் தக - தாத்தை தை தத்தித்தோம் தக
தகதகதகதக திகுதிகுதிகுதிகு-தளங்கு தத்திகுதகததிங்கணதத்தோம்
தாம்தாம்தாம்தாம் தக்கிட-திமத்த தக்கிட தோதிந்ததாதாம்

தத்தரிகிட நாதரிகிட நாதரிகிடதில்லானு
நாடு ஜெனுத்ததிம் தாரதில் லானு தாம்
தகதகதக திகுதிகுதிகு தக தத்ததிங்கணத்தோம் தாம்

புலவர்பதம்-இராகம் கேதாரகௌளம்
தாளம்-திரிசிரஜாதி-ஏகதாளம்.

பல்லவி.

பஞ்சபாதகர் வந்தார் - இதோ - பஞ்சபாதகர் வந்தார்

அநுபல்லவி.

வஞ்சகங்கொடு சூதுவாது மயேந்திர ஜாலமுள்ளதும்
மாட்சியன்னை வயிற்றில்தானே சூட்சமாக தெளிந்துபிறந்த பஞ்ச

சரணங்கள்.

கள்ளுசாராயங்குடித்து-மிக்கக்-களித்து வம்புகள் படித்து
விள்ளுமிருகண் ணுருகதுள்ளி மீசைமுறிக்கித் துடித்து நெளித்து
மேதினிமிசை யெங்கட்கு நிகர் ஏதென்றிந்த சபையில் மகிழ்வாய்—ப

சொக்கட்டான் பலதாட்க்கூடும் தோழரைக் கெடுத்துப்போட
பக்குவமான வாயுதமெடுத்து பளபளென வாபரணந் தொடுத்து
பாகை துயிலணிந்துமா துரோகராகிய சண்டாள பஞ்ச

தெருள்திரவியன்தந்த-சிறு-செல்வன் பிரித்து வந்த
பொருளனைத்து முபாயமாகப் புவியினிற் பிரித்தகற்றி
மனதுபூரித்திட வெனவேநாடி வீரத்துடனே கூட்டங்கூடி பஞ்ச

துற்புத்தி சொக்கப்பன் சபையில் தன் பெருமையைச் சொல்லும்
விருத்தம் இராகம் - கல்யாணி.

இப்புவிமீறில் மக்கள் எழில்தந்தை தாய்சொல் மீறி
சற்பனை தன்னில்மூழ்கி சடலமு மெலிந்து மிக்கக்

கைப்பொருள் தனையுந் தோற்றுக் கண்ணீர்விட்டழவு மன்பாய்
துற்புத்தி சொல்லவல்ல சொக்கப்ப னென்பேர் தானே.

வசனம்.

இந்த பூலோகத்தில் தாய்தந்தை சொல்மீறி நடக்கும் பிள்ளைகட்கு, அவர்கள் கையிலுள்ள பொருளையுந்தோற்றுக் கண்ணீர்விட்டழும் படியாகக் கெட்ட மார்க்கங்களைப் போதனை செய்ய வல்லவனுகிய, சொக்கப்பனென்பவனும் நானே.

மன்னுஜி சோக்கரா விடம் சொல்லும் வசனம்.

அரேமியா சொக்கரா கேட்டியாடா தாய் தந்தைசொல் மீறி நடக்க புற்புத்தி சொல்ல கெட்டிக்காரனென்னு சொல்ராங்களே அது சரி தாண்டா இவனுக்கு புற்புத்தி நேசனென்னு இவனுக்கே சரி.

சோக்கரா மிக்காஜி மன்னுஜிக்கு வசனம்.

அடே யப்பா இவனுக்கு பீ இன்னம் வரிசிருக்கிற பெரிய மனுசருங்கோ புள்ளிங்கோ கூட கெட்டுப்போகக் கேக்கணுமா.

குண்டுருட்டும் குப்பன் சபையில் தன் பெருமையைச்
சொல்லும் விருத்தம்.-இம்-இதுவுமது.

வீறுமுத்த மிழாராய்ந்த மென் கவிஞோரைக் கண்டால்
தாறு மாறுகப்பேசித் தனம் புதைத் தொளித்துவைக்கும்
மாறு பாடான நாய்கள் மகிழ் பொருள் பறிக்கவென்றும்
கூறுங்குண் டுருட்டவல்ல குப்பனென்பவனும் நானே.

வசனம்.

இயலிசை நாடகமென்னு முத்தமிழ்க் கவிஞரை யவமதித்துப் பேசி பரிசுகொடாமல் தனங்களைப் புதைத்து வைக்கும் நாய்களினது பொருளைக் குண்டுருட்டு மாயுகத்தா லபகரித்துக்கொள்ளும் குப்பனென்பவனும் நானே.

சோக்கரா பிக்காஜி.

அரே பட்டணத்திலே பெரிய மனுசருங்கோ கூட குண்டுபோட்டுக் குண்டியுங் கோவணமு மானுங்கோடா, இவனுகு போல மனுசன் கூட சேர்ந்து, தெரிமாடா.

மன்னாஜி.

ஆமாண்டா இவன் குபேர்கேட்டா கீள்க்கு காத்து போகுதடா

கடுதாசி கந்தன் சபையில் தன் பெருமையைச் சொல்லும்

விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது.

ஒப்புடனொருவருக்கு உதவுசெய் யுதவிதன்னை
தற்புத்தி மிகவுஞ்சொல்லி துயருறத் தடுக்கும்பொல்லா
தப்பிலி யெய்கனென்னுஞ் சண்டாளர் தானுந்தேடும்
கைப்பொருள் பறிக்கவும் கடுதாசி கந்தனே.

வசனம்.

ஒருவர்க்கொருவர் செய்யும் நன்மைகளைத் தடுக்குந் தொழிலுடைய தப்பிலி நாயகனாகிய சண்டாளர் தேடுந்திரவியங்களைக் கடுதாசியாட்டத்தில் கைப்பற்றிக்கொள்ள வல்ல கந்தனென்பவனுமே.

மன்னாஜி

அரேமியா சோக்கரா கந்தப்பன் சொன்னான் கடுதாசியாடி பணம் மோசப்பண்ணப் பார்க்கிறான், அடே ஊர்லே மனுசர் சந்தோஷத்துக்குத்தானேடா கடுதாசியாடறது

பிக்காஜி

இம்மாத்திரம் தெரியாடா பேகூப, இவன் மோசவேலே எப்போதும் செய்கிறவண்டா

சொக்கட்டான் சுப்பன் சபையில் தன் பெருமையைச்

சொல்லும் விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது

மைக்கருங் கடல்சூழ்ந்த வையகந் தன்னிலென்றும்
தக்கதல் லறஞ்செய்யாமற் றானுமுண்ணுதபொல்லார்
குக்கலாகினோர்கள் தேடிக் குவித்திடும் பொருள்பறிக்க
சொக்கட்டானுடவல்ல சுப்பனென்பவனும் நானே

வசனம்

கடல்சூழ்ப் புவியில் தர்மதானஞ் செய்யாமல் தானுமுண்ணாமல் அலைந்து பொருள் குவிக்கும் கனைக்கர்கள் பொருளைக் கிரகித்துக் கொள்ள வல்ல சொக்கட்டானும் சுப்பனென்பவனும் நானே.

பிக்காஜி,

அடே மன்னாஜி முன்னே முன்னே சொல்றான் நவாப், சொல்றான் தம்பள்பேச்சிலே ராஜா, இந்த சொக்கட்டான்ஆடி காட்டுக்குப் போறான் இது தாண்டா அது.

மன்னாஜி

ஆமாண்டா அவன்போறான் இவன்கி என்னடா கேட்காலம் ஊர் மனுசருங்கோ பணம் மொத்தறான்

குடிகார கோவிந்தன் சபையில் தன் பெருமையைச் சொல்லும்

விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

உடுத்திடும் பாகைசோமன் உயராடு மாடுவீடும்
அடுக்கனு மனையாளுக்குக் கட்டினதாலி மற்றும்
அடமானம் வைத்து கஞ்சா அடிக்கடி கள்ளுசாராய்
குடித்திடுங்கும் புரளுமாட்சி கோவிந்தனென் பேர்தானே

வசனம்.

உடுத்து முடைப்புகளாகிய பாகைசோமன் ஆடு மாடு கடுக்கன் மோதிரம் மனைவி கழுத்திலுள்ள தாலிமுதலிய யாவற்றையும் ஈடு வைத்துக் கஞ்சா அபினி கள்ளு சாராயங் குடித்து வீதியிற் புரள்வதில் பெருமைதங்கிய குடிகார கோவிந்தனென்பது என் பெயர் தானே.

சோக்கரா மன்னுஜிக்கு வசனம்.

அஜி மன்னுஜி கேட்டியாடா சொக்கப்பா பாகை சோமன் கடுக்கன் பெஞ்சாதி தாலி முதலாய் அடமானம் வைத்து கஞ்சா சாராயங்கள் குடிக்கிறுங்கோ தெருவிலே பொள்ளாம் பேஷ் குடிக்கார கோவிந்தனின்னு இவன்கே சரி ஐயா நல்ல கிதாப்காரந் தாண்டா.

மன்னுஜி சோக்கராவுக்கு வசனம்.

அடேயப்பா ஐயா பேரைச்சொன்னால் குண்டி கலங்குதடா.

துற்புத்தி சொக்கப்பன் நாலுபெயருக்குஞ் சொல்விருத்தம்.

இ-ம்-ஆனந்தபைரவி.

நறைபுக ழுந்த நேசர் சாற்றவுங் கேளீர் துங்க
திரவிய மன்ன னீன்ற சேயன்றன் பொருள் பங்கிட்டு
வருகுவா னுபாயமாக மதியதைமயக்கி யார்க்கும்
தெரியாமற் பறித்தடித்துத் துரத்தவும் வேணுந்தானே.

வசனம்.

கேட்பீரென்று பிரியமுள்ள நேசர்களே! திரவியசம்பன்னன் குமாரன் ஊதாரி யென்பவன் தன தாஸ்திகளைப் பகிர்ந்துகொண்டு வருவான். அவன் புத்தியை மயக்கி யாருக்குந் தெரியாமல் பணத்தைப் பறித்துக்கொண்டு போகவேண்டும் சினேகர்களே.

நாலு பெயருங்கூடி விருத்தம்-இ-ம்-இதுவுமது.

நல்ல தப்படியே இங்கு வந்நிதி கொணர்ந்தானாகில்
சொல் கொடி தனில்பறித்துத் துரத்துவோம் மகிழ்வாய் தானே.

வசனம்.

நல்லது அப்படியே அவன் பணங்களைக்கொண்டு வந்தானாகில் ஒரு கொடியில் பறித்துக்கொண்டு துரத்திவிடலாம் அண்ணேன்.

ஊதாரி சொக்கப்பனுக்கு விருத்தம்-இம்-இதுவுமது.

புகழ்மிகு நேசா வுந்தன் போதனை படியேயானும்
இகழ்ந்தி பிரித்துவாங்கி ஜெயமாக வந்திட்டேனே.

வசனம்.

புகழ் மிகுந்த சொக்கப்பண்ணா உமது போதனையின்படி என் தந்தையினிடம் போய் ஆஸ்திகளைப் பிரித்து வாங்கிக்கொண்டு விஜயத்துடன் வந்தேனண்ணா.

சொக்கப்பன் விருத்தம்-இம்-இதுவுமது

ஜெயமிகு கொணர்ந்த பிள்ளாய் சினேகித ருடனென்னாளும்
பயமனு காமவிஷ்டப் படிக்குவாழ்ந் திருக்கலாமே

வசனம்.

வெல் ஆஸ்திகளைப் பிரித்துக்கொண்டுவந்த சகோதரனே நாமெல்லோரும் பைகாட் பிரதர்கள் ஆகையால் யாதொரு சலனமின்றி அகமகிழ்ச்சியுடன் இருக்கலாம் தம்பி.

மன்னுஜி.

அரே சொக்கரா இந்த படவா [illegible] ம்ப ஐயா ஆஸ்தி பிரித்துக்கொண்டு வந்தாங்களே அதுக்கு என்னமா கொண்டா டுராங்கோடா ஐயாவுக்கு இப்போ தெரியாதா.

பிக்காஜி.

ஆமாண்டா தம்பள் பேச்சிலே காவெரி ஆற்றிலே தண்ணி உட்டா சொல்ரான் நாய் நக்கிதான் குடிக்கணும் அப்படி நயஜி என்னுடா ஐயா கையிலே கொட்டரா குடுத்து கழுத்திலே ஒண்ணு குடுத்து அனுப்ப போராங்கோ அப்போ தெரிது.

நாலுபேருங் கூடி விருத்தம்-இ-ம்-இதவுமது.

ஆடுஞ் சூதாயுதத்தை அன்புடனே இங்கு வைத்தால்
நாடியே நாமெல்லோரும் களமுட னாடுவோமே.

வசனம்.

நாம் சூதாடி மாயுதத்தை யிங்கு வைத்தால் காலம் போக்கும் படியான ஆட்டங்களை யாடிக்கொண்டு மனமகிழ்ச்சியோடிருக்கலாம் பிரதர்.

குண்டுருட்டி குப்பனும் ஊதாரியுங் குண்டுருட்டுகிற

தரு-இராகம்-சோகவராளி-தாளம்-சாப்பு.

குப்பன்.

குண்டுருட்டலாம் வாடா நீ தம்பி கூடி யிருபேரும்
சண்டை செய்யாமற் சமாதான யாரும்
கண்டிடாமற் பொருள் களிப்புடனே வைத்து குண்

ஊதாரி.

நல்லதாகட்டும் குண்டுருட்டவோ நானே பயப்படுவேன்
தொல்புவி மீதக்க சூதினிலே வைக்கும்
வல்ல பந்தயத்தின் வகையதைச் சொல்வாயே நல்

குப்பன்.

இத்தனை கோட்டிற்கு ளிஷ்டமாகுங் கோட்டிலெத்தனை வைத்தாலும்
சத்தியமாக் குண்டு தானே புரண்டிட்டால்
அத்தனை பொன்னுடனஞ்சு பங்கருளுவேன் இத்

ஊதாரி.

அப்படியானாலிக்கா ஆறாங்கோட்டினில் ஆ[illegible]ம் பொன் வைத்தேன்
தப்பித மில்லாமல் தரிக்கும் புள்ளி [illegible]ண்டை
செப்புச் சட்டியிற் போட்டுச் சீரா யுருட்டுவாய் அப்

குப்பன்.

வாடி பவானி மகமாயி நீலி வல்லி சுயமாலி
ஆடுமிந் தாட்டத்தை யானே செயித்திட்டால்
மாடு பன்றி வெட்டி மகிழ் பொங்க லிடுகிறேன். வாடி

ஊதாரி.

ஆசை மயமுந்தினி யாவதென்ன போம்போம் அதிர்ஷ்டமல்லவோ
நேராகவே குண்டுமின்று தெரியாமல் வேணும்
தாரா மையாயிரம் தங்கவராகனிப்போ (ஆசை)

குப்பன் விருத்தம் இ-ம் சோகவராளி

ஆருமே புகழுமிந்தை யாயிரம் பொன்கெலித்தாய்
பாரினி லதஷ்டமின பாதகனென்னைப்போலில்லை

சீருருங் கடுக்கன் சோமன் செயகிதி முடிப்பும்வைத்தேன்
வாருமின்னமு மோராட்டம் மகிழ்வுட னாடுவோமே.

வசனம்.

எல்லோரு மகிழும்படியாக ஆயிரம்பொன் கெலித்தாய் அஃதே னது தாதிர்ஷ்டத்தான் (நெவர்மயின்ட்)போனால்போகட்டும் இதோ கடுக்கன் சோமன் முதலியவற்றைச் சேர்த்து ஒரு முடிப்பு வைக்கி றேன் இதையுங் கெலித்துக்கொள்ளும் பார்ப்போம்.

ஊதாரி விருத்தம் - இதுவுமது

ஆடுவோ மென்றழைக்கு மாருயிர் நேசாவின்பக்
கூடுநற் கரும்புதின்னக் கூலிதான் கேட்பாருண்டோ
தேடும்பொன் பதினாயிரம் திகழ்முதற் கோட்டில்வைத்தேன்
போடுமா புள்ளிகுண்டை புகழுட னுருட்டுவாயே

வசனம்.

திரும்பவு மாடவேண்டுமென்று மனங்கொண்ட எனது பிரிய நேசனே கரும்பு தின்னக் கூலிவேண்டுமோ ஆகையாலிதோ பதினா யிரம் பொன் முதற் கோட்டில் வைத்தேன் புள்ளிகுண்டை போட் டுருட்டுவாயாக.

குப்பன் தரு

எப்படியாகிலும் இன்னோரங் கண்பாராய் ஏகவல்லித் தாயே
துப்பட்டியுங் கட்டுஞ் சோமன் கடுக்கன் வைத்தேன்
சற்பனை செய்யாதே ஆகா சபாக மூன்றிரண்டு எப்

ஊதாரி தரு.

இந்தாட்டந்தன்னிலே உந்தனுக்கதிர்ஷ்டம் எப்படியோ வந்தது
சுந்தரஞ்சேர் பொன் தொகையாய் கெலித்திட்டாய்
இந்தனை நீதி யெனக்கொரு பெரிதல்ல இந்

மிகாஜி.

அடே மன்னாஜி ஐயாவுக்கு முதல் படிக்கா கிழிஞ்சிபோச்சுத டா, பதினாயிரம் ரூபாய் ஒரே ஆட்டத்தில் குப்பனின்று இவன்கு சரி ... யமாத்திப்போட்டாண்டா.

மன்னாஜி.

அடே கம்பள் ஐயாவுக்கு என்ன தெரியும், அவனுக்கோ மழை ய கப்பிங்கோ ஆச்சிடா, இத்தோடே போகாமல் கடுதாசி ஆடப்போ கிறான்.

கடுதாசி கந்தப்பனும் ஊதாரியும் கடுதாசி ஆடுகிற

தரு-இராகம்-கமாஸ்-தாளம்-ரூபகம்.

கந்தப்பன்.

கடுதாசி விளையாடலாம் வாராய் இருபேருங்கூடி
கடுதாசி விளையாடலாம் வாராய்
நெடுவாரணஞ் சூழ் புவியிசை நிதிசாற்பன்ன னுருநந் சுசுதிர
நேயப்ரபல மகனைப்போக வாய்மை புதல்வ! மனதன்பாக கடுதா

ஊதாரி.

விளையாடிட வருகுவேனே கிளேகிதனே நான்
விளையாடிட வருகுவேனே
சலியாம லிங்கோராயிரம் தங்க வராகன் தடையன்றியே வைத்தேன்
தப்பாமலே கடுதாசியை யெடுத்து
செப்பமாகவே சேர்த்துக் கலேத்து விளை

கந்தப்பன்.

பேசுங்கிளாவா குயிலிதோ வாடித்தேன் (ஊதாரி) அதைவிட பெருன்ம திகழ் பக்கம் போவதை விடுத்தேன். (கந்தப்பன்) ஆசை

யார்க்கிடுக் குழும்பில் காறபதறிந்தாயடா தம்பி-இனி அச்சமேறவை த்திடும் பொன்னெல்லாம் இச்சணங் கெலிப்பே னிடையாமல் கில்லு பேச

ஊதாரி.

ஆனுலிதோ இஸ்பட்டாளை விடுத்தேன் (கந்தப்பன்)சபாஷிதோ அதற்கிந்த பத்தாம்போக்கைச் சும்மா கொடுத்தேன்(ஊதாரி)நானே கெலித்திடுகிறேன் பாராய் நாலு சாதியும் நபங்கள் தெரிந்து காடு னைட மன் ஜாக்கிமேலே போடுஆடுதின் பூாதிறுலே ஆனுலி

கந்தப்பன்.

இடமாயின்ன மரியாசொன்று சொல்லுவேன் (ஊதாரி) சொன் னு அந்தனை இயங்காமலே நான் எப்படியும் வெல்லுவேன்(கந்தப்பன்) கடுதாசி கந்தப்ப னென்னறு கா்மிட்டுக்குத் தெரியாதோ எந்தன், கைப்பிடி யுடனே அற்றெட்டு ஆச்சுது செப்பமுடன் கிலாக்கியம் போச்சுது. இட

மன்னுஜி.

அறே யியா பிக்காஜி ஆயிரம் வராகன் இதோ போச்சிடா கேப் பாங்கோ சேர்ந்துகினு ஐயா தலையைத் தடவி முழியை யுரிகிராங் கோ ஐயாவுக்குத் தெர்லே இது என்னமோ பொழைக்கப்போகிறுங் களோ தெர்லே.

பிக்காஜி.

பொலைக்கிறது எதுரா இன்னு வன்னு பண்ணைப்போறும் பார்ப் போம் அந்தா சொக்கட்டா சொல்றுன் அது ஆடப்போருன்.

சொக்கட்டான் சுப்பன் ஊதாரிக்கு விருத்தம் இ-ம் கமாஸ்

இருநிலம் புகழ்ந்திலங்கும் எழில் திரவிய சம்பன்னன்
பெருமைமிசை ரிளையமைந்தா பேசுமென் மொழியைக் கேளாய்

உரிமைசேர் பந்தயங்கள் உவப்புடன் வைத்து இங்கு
மருவிய சொக்கட்டானை வகையுட னாடுவோமே.

வசனம்.

இந்த பூலோகத்தில் மகா கீர்த்தியைப்பெற்ற திரவிய சம்பன் னன் இளையகுமாரனே நானென்று சொல்வதைக்கேள் பிரதர், குண்டு ருட்டிக் கடுதாசி யாடினீரே இப்போது என்னுடன் பந்தயம்வைத்து சொக்கட்டான் ஒரு ஆட்டம் ஆடுவோம் வாரும்.

ஊதாரி விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

வகையுட னழைக்குஞ் சந்திர மதிமுக சுப்பண்ணுகேள்
திகழ்பதி னாயிரம்பொன் சேர்த்தொரு முடிப்பாய்வைத்தேன்
மகிழ்வுடன் புவியில சூதுவாது மில்லாமலிங்கு
புகழ்நிறை சொக்கட்டானைப் பொங்கமா யாடுவோமே

வசனம்.

சந்திரனுக் கொப்பாகிய அழகிய முகத்தையுடைய சுப்பண்ணு! சொக்கட்டான் ஆட நீர் கேட்டுக்கொண்ட வண்ணம் பதினாயிரம் பொன் ஒரே முடிப்பாய் வைத்தேன். சூதுவாது செய்யாமல் புகழ் நிறைந்த சொக்கட்டானைச் சந்தோஷமா யாடுவோம் பிரதர்.

இருவரும் சொக்கட்டானுடுகிற-தரு-இராகம். பவதாரி ஏகதாளம்.

சுப்பன்.

நாட்டேரி குட்டி சாத்தான் கருப்பன்காளி சடாமுனியே வெகு ஓட்டமாய்வந்திந் தாட்டத்தைக் கெலிக்க உதவிசெய்வாய் நீயே

ஊதாரி.

எத்தனை பேர்கள் வந்திட்டாலு மென்ன செய்யக்கூடும் — எந்தன்
சத்தமும் ஆட்டத்தெதிர்த்தும்பார்த்தால் தனித்தனியா போகும்

சுப்பன்.

என்னடாசாத்தான் இன்னமுந்தாமதம் எட்டிருக்காலுமூணு சத்தக்
கன்னிகளதயவால் குடிக்குமட்சோறு கிடைக்கோணுமே

ஊதாரி.

பணிரெண்டு பெட்டிதுகால் துகைபத்து பணடைப்பும்பார் சுப்பா — இந்த
சனியல் மூணத்தோணால் சேரு தவறிப்போச்சப்பா

சுப்பன்.

எட்டிப்பார்க்கும் ஏகாந்தம்மா விதோதுகை பணிரெண்டு — நான்
கட்டிவைச்சோமே பெயர்த்ததைந்தும் தடத்துமேழ்கொண்டு

ஊதாரி.

ஒருபணிரெண்டு காலரெட்டு ஒளிவுசெய்யன்பாக — இங்கே
கருதுக்கருப்புங் காயுஞ்சோமேக் கட்டினேன் திடமாக

சுப்பன்.

அண்டையில்சிறகும் கொண்டிபேயே அருள்கொஞ்சங் காட்டேதம்பி
கண்டியும் பதயத்தாலே சோட்டிலகலைத்து வெட்டுப்போட்டேன்

ஊதாரி.

போட்டதிலொரு பொல்லாங்கில்லை போடிருகாலெட்டு — இந்த
மாட்டும் பணிரெண்டுஞ் சாருட்டம் வளைத்தது இருக்கட்டும்

சுப்பன்.

எட்டிருப்பா ஈயிருகால் விழுந்தது என்னமெல்லாம் போச்சே — நீ
கட்டியும் காயைகுத்திக் குருகும நாலும்பழுசாச்சே

ஊதாரி.

சொக்கட்டானுடுஞ் சுப்பனென்றுனை சொல்லுஞ் சிறப்பார்த்தேன்சா
வெட்கும்படியா வெகுமிகழ்ந்திட வீணிலெபோன் தோற்றேனய்ன்

பிக்காஜி.

மன்னாஜி! தேவடிமகன் பதினாயிரம்பொன் ஏமாத்திட்டாண்டா ஐயா முழிக்கிறாங்கடா மூணு பிக்கா விழுந்தது இன்னுமென்ன பண்ணபோறாங்கோ, தெருவே மொகு பகிடியிடி அங்கி கிங்கி வாங்கி கொடுத்தாங்களா பாத்தியாடா.

மன்னாஜி.

அரே பிக்காஜி சும்மா பேச் பேசிறோனென்னடா, வெகு அறுத்தான் தெரு அறுத்தான் சொல்ராககேண பைசா பணம் போகுதாடா மென்ன பண்லாம் இதோ குடிகாரங்கோ வாராங்கடா, பேயாறு செக்கப்போடுதாண்டா.

குடிகார கோவிந்தன் ஊதாரிக்கு விருத்தம்.

இ-ம்-தேசிகாந்தாரி.

வாடியுய நீனையமைந்தா மனமகிழ்ச் திடவாணக்கா
கொடுத்திடுங் கள்ளுசாராய் குடித்திட வருகுவாயே

வசனம்.

அழகில் மிகச் சிறப்புற்ற இச்செய ஸ்ரீயைய மைந்தனே நாம ஆட்டக்கண்டி, சோசயுகிசிப் பிக்க மனமகிழ்ச்சியை யுண்டாக்கும் கள்ளும் சாராயக்குடிக்க வாருவாய் பிரதா.

ஊதாரி கோவிந்தனுக்கு விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

குடித்திட வழைக்கும் நல்ல குணமுள்ள கோவிந்தண்ணே
தடுத்துநான் சொல்வதுண்டோ தயவாக வருகுவேனே

வசனம்.

மதுவென்னுந் தேனைக்குடிக்க அழைத்தால் மாட்டேனென்பாருண்டோ கோவிந்தண்ணே, இதோ உங்கள் வார்த்தைக்கு யாதொரு தடையின்றி வருகிறேன் அண்ணே.

மன்ருடி.

கள்குடி சாருயக்குடியை தேன் இன்னு சொல்றாங்களே யெப்பன் ஐயா, இவனி இது யார்டா சற்றுக்கொடுத்தான் பாட்கா.

சிக்காஜி.

அடே மன்ருடி யார் கற்றுக்கொடுத்தான் பஞ்சபாதகர் சொல்றாங்களே அந்த [illegible] சேர்ந்தபிறபாடு தாண்டா ஐயாவுக்கு இந்த படிப்பு வந்தது தெரியுமா.

சாருயக் கடையில் கோவிந்தன் விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

தூயநல் வஸ்து வாங்கி சுகமுடன் குடிப்பதற்கு
ஆயிரம் வராகனிப்போ அட்டியில்லாமற் ருராய்

வசனம்.

சுத்தமுள்ள உயர்ந்த சாருய திறுசுக்கள் குடிப்பதற்கு ஆயிரம் வராகன் அட்வான்சாகக் கட்டவேண்டியது, முன்பின் யோசியாமல் உடனே கொடுக்கன் பிரதர், யேக் ஏண்ட.

ஊதாரி விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

அட்டி சொல்வேனே அண்ணே ஆயிர வராகன் தந்தேன் நீ
கெட்டி சாருயம் வாங்கி சொரூபுடன் தருகுவாயே.

வசனம்

அ ஆ தங்கள் வார்த்தைக்கு தடையென்ன பிரதர், ஆனால் சரக்குமாத்திரம் உயர்ந்த திறுசுக்களாயிருக்கட்டும், இதோ ஆயிரம் வராகன் தந்தேன் கொடுத்து வேண்டியதை வாங்குங்கள்.

கோவிந்தன் சாருயம் விற்கும் சடையப்பனுக்கு விருத்தம்

இ-ம் இதுவுமது.

ஆராயமாயிருக்கும் புதைப்பொருள் வெளியதாக்கும்
சாருயம் விற்கும் நல்ல சடையப்பா விதோ ஒன்றுந்
தீரான வராகனதனை சீக்கிர மெடுத்துக்கொண்டு
தாராய் பலவித சரக்கும் தயவுடனென்றுந்தானே.

வசனம்.

சாருயத்தை வார்த்து சர்வரகசியங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும் சடையப்பண்ணே இதோ நான் தரும் வராகன்களை யெடுத்துக்கொண்டு பலவித உயர்ந்த சாருய திறுசுக்கள் கொடுக்கவேண்டும் தாமதிக்கவேண்டாம் சீக்கிரம் சீக்கிரம்

சாருயக்கார சடையப்பன் விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

தருகுவாயென்றுயிக்கத் தனைவிறை வராகன்றந்த
பெருமைசேர் கோவிந்தாகேள் பேதகமின்றி யிதோ
கருதிய திறுசுசாராய் கணக்காக வார்த்துவைத்தேன்
ஒருவருங் கண்டிடாமல் உவப்புடன் குடித்திடவே.

வசனம்.

சாராயம் தொடுக்கும்படி கேட்ட கோவிந்தன்னு நீர் கேட்ட வண்ணம் ரம், ஜின், பிராந்தி, உவிஸ்கி இன்னும் வேண்டிய உயர்ந்த திணுசுகளின் பிரகாரம் வார்த்து வைத்தேன் உட்கார்ந்து யாரும் காணாமல் அவசரப்படாமல் மெதுவாய் குடியுங்கள் மேக் ஈசி யுவர் செல்வ்ஸ் ஸார்ஸ்.

சாராய மிருவரும் குடிக்கிற தருணம்-சிந்துபைரவி-அடதாளம்.

கோவிந்தன்.

குடித்துநீ பாராய் சொன்னதை குடித்துநீ பாராய்
படிபுகழும் இறும்பு பத்தாய் சாராயிது
குடித்திட்டா லாசைதந் கொடுக்கிடும் திடமாக (குடித்)

ஊதாரி.

குடித்துநா னறிந்தேன் சாராய் குடித்துநா னறிந்தேன்
வடிவுயர்ந் திலங்கிய வானலோகமும் இன்னும்
பாடியும் பாதாளலோகம் பலதுமேதோற்றுது (குடித்)

கோவிந்தன்.

அதைவிட விசைபார் தம்பி அதைவிட விசைபார்
இத முற்றிடும் பிராந்தி என்னும் சாராயிது
மிதமிலா சந்தோஷம் விளைத்திடும் மென்மேலு (அதை)

ஊதாரி.

சொன்னது மெய்தானே அண்ணே நீ சொன்னது மெய்தான்
அன்னுடன் சொர்க்கம் அப்பாலும் பறந்தது
இன்னிலமெல்லாம் மயக்கிக்கொண்டு போகுதல்ல (சொன்)

கோவிந்தன்.

இன்னமுங்கொஞ்சம் குடித்துப்பார், இன்னமுங்கொஞ்சம்
இணையில்லாதது சின்னசாராயிது
உன்னிலே ஞானமும் ஞாயமுந் தெரிந்திடும் (இன்)

ஊதாரி.

எத்தனை குடித்தும் ஒன்றுமில்லை, எத்தனைகுடித்தும்
மெத்தவுந் தொழுகிறேன் இவைமிகுந்தசாராய்
மொத்தமாய்த் தந்திடும் முயற்சி கண்ணேசா (எத்த)

கோவிந்தன்.

அப்படி யாகிலிதை குடித்துப்பார், அப்படி யாகிலிதை
ஒப்பில்லா ரம்சாராய் உறுதி மெனப்பாநீ
செப்பும் வல்வினையெல்லாம் தீர்த்திடும் க்ஷணத்தினில் (அப்)

ஊதாரி.

போதும் மெத்தவுக்குச் சாராய், போதுமெந்தனுக்கு
எங்கோ பூலோகங்கள் எல்லாம் சுற்றுது
மாதனைச் சேரவும் மையலு மீறுது (போது)

பிக்காரி

மன்னாரி அடே, ஆயிரம் ரூபாய்சாராய் குடித்தாங்கோடா, என்னடா காப்பாவி கெட்டநாத்தம் ரம் சொல்றான், ஜின் சொல்றான் பிராந்தி சொல்றான், இல்லடா கோவிந்தன் கடைகிட்ட குடிகிறது நியாயத்தை வேலைபண்ணுங்கோடா

மன்னாரி

அரே பிக்காரி இது ஐயாவுக்குத் தெரிஞ்சேடா குண்டி குடமெல்லாம் வெத்துப்போகுண்டா வெள்ளைக்காரன் சொல்றாங்கோ அதுக்கே குடிக்கிறது தம்பிநான் ஏன் குடிக்கிறண்டா.

சடையப்பன் விருத்தம் இ-ம்-சங்கராபரணம்.

என்னவின் னேரமட்டு மிருக்கிறீர் பேசிக்கொண்டு
என்கடை சாத்தப்போறேன் இலச்சம்கேட் வேகுவீரே

வசனம்

என்ன [illegible] இவ்வளவுநேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பது சரியாய்ப் பத்துமணியாகுது கடை சாத்தப்போகிறேன் வெட்கமில்லாக் குடியர்களே எழுந்துபோகுங்கள்.

மன்னுஜி.

அரோபியா பிக்காஜி கடைக்காரன் ஒரு கேடமாரிடா, ஐயர் பணமெல்லாம் வேலீந்திருக்குப்போட்டு இப்போ குடிகாரா எழுந்துபோங்கடா சொல்றானே இவனுக்கு சாப்பிடு [illegible] செய்யுமடா

பிக்காஜி

அடே [illegible] அவன் கைவுட்டாண்டா [illegible]

ஊதாரி கடையைவிட்டு வெளியிலேவந்து சொல்லுகிற விருத்தம்.
இ-ம் இதுவும்அது.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] தானே.

வசனம்.

[illegible] சொக்கட்டான் குண்டாட்டம், கோ[illegible] [illegible] கஞ்சா அ[illegible]

னியால் எவரும்பார்த்து மெய்ச்சும்படியான வானந்தங்கொண்டிருக்கு மெனக்கு இவ்வுலகத்தில் எவருமீடில்லை சிநேகர்களே.

சிநேகர், வசனம்.

எவ் என் அதற்கென்ன சந்தேகமில்லாமல் சொன்னீர்.

மற்றுந்தி சொக்கப்பன் விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

ஈடில்லை யென்று நிற்கு மிளைஞனே சொல்லக்கேளாய்
கோடி சொக்கட்டான் குண்டு குடிக்குங் கள்ளதனில் மிக்க
காதல் வேசியென்னும் நங்கையை நேசிக்கின்றார்
கூடுமின்பத்துக்கீடு குவலயத் தில்லைதானே.

வசனம்.

ஈடில்லையென்ற பிரதரே! நான் சொல்லுவ [illegible] சொக்கட்டான், குண்டு, மடுதாசி, கள், சாருயமுதலிய வானந்தத்தைவிட வேரானந்த மிருக்கின்றது, அதாவது விலைமாதர் வீட்டிற்குச் சென்று அவர்களாடற் பாடல் சங்கீதங்களைப் பார்த்துங் கேட்டும் அம்மகளிருடன் சேர்ந்திருப் [illegible] மனுபவிப்பதைவிட இப்பூமியில் வேறொன்றிருக்கிறதா சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்.

சிநேகர்கள்

[illegible] இன்பம் [illegible] இன்பத்தை எடுத்துச் சொன்னார், இவர் அறிவில் தேர்ந்த ஞானியைப்போ லிருக்கிறார் பிரதர்.

மன்னுஜி சொக்கனிடம் வசனம்.

அரோபியா சொக்கரே சாருகுடித்த வெறியிலே [illegible] க்குப் போனது மெத்த சந்தோஷம் என்று சொன்னானே அதற்கு [illegible] தசப்பாஜிங்கோ கூட இனி அவனே ஞானி இன்னும் சொல்லுங்கோ

இவங்கதாண்டா நம் ஐயாவுக்கு நல்ல நல்ல சினேகிதருங்கோ இப்ப டிப்பட்டவங்கோ சினேகமிருந்தால் குடிகெட்டுப் போகிறதற்குக் கேட்கணுமா.

சோக்கரா.

அஜிமன்னுஜி அவுங்கோ கண்டதுகாட்டி நம்மையா சொண்டு கோலம் எனறுபடித்தும் புத்தியில்லே நாயென்னு செய்யலாம் போடா.

ஊதாரி துற்புத்தி நேசனுக்கு விருத்தம்.

இ-ம-பைரவி.

இல்லையென் றுரைக்குமெந்த னுத்தம நேசநேசாய்
செல்வமென் வேசிவாழுந் திருமனை யறியேனென்று
தொல்புவி புகழுமிந்தத் துகைவராகனைக் கையேற்று
கலவிமெய் மன துகந்து களிப்புடன் காண்பிப்பாயே.

வசனம்.

கெனுமைடியர் சொக்கப்பண்ணு! வேசி, தாசி, தேவடியாள் என்று சொல்லுவார்கள் அவர்கள் வீடு எந்த உலகத்திலிருக்குமென் றும் எனக்குத் தெரியாது ஆகையால் நான் கொடுக்கு மிச்சொற்ப கைம்மாறுகிய ஆயிரம் வராகனைத் தயவுசெய்து எடுத்துக்கொண்டு அந்த மயில்போன்ற மாதர்கள் வாழும் வீதியைக் காட்டும்படி யுங்களை மிகவும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன் அண்ணுத்தை தயவுசெய்யும்.

சொக்கப்பன் ஊதாரிக்கு விருத்தம். இ-ம-இதவுமது.

களிப்பொடு காண்பியென்று கைப்பொருள் தந்தபிள்ளாய்
ஒளிப்பில்லை இரண்டுவீதி ஒழுங்குடன் கடந்துமிங்க

வெளியங்க மானதெற்கு வீதிநீர் சென்றுயாகில்
களின்முற் றிடுமாவேசி நங்கையைக் காணுவாயே.

வசனம்.

சந்தோஷத்துடன் வேசிவீடு காட்டும்படி பொருள்தந்த பிள்ளாய் இந்த இரண்டு தெருக்களுங் கடந்து பின்னுளுள்ள தெற்குவீதியிற் போகுவீரானல் பரதநாட்டியஞ் செய்யும் தாசிகளைக் கண்டு மகிழ்வாய் பிரதர்.

ஊதாரி சொக்கப்பனுக்கு விருத்தம் இ-ம-இதவுமது

நங்கைவா ழிடத்தையிங்கு நட்புடன் சொன்ன வெந்தன்
துங்கனே உமக்குத் தோத்திரம் தொல்புவி மீதிலந்த
மங்கையாள் தன்னைக்கண்டு மகிழ்கதிர் நாள்வரைக்கும்
பொங்க மங்களமதாக புல்லிவாழ்ந் திடுவேன் கண்டாய்.

வசனம்.

எனுடன் பிறந்த சகோதரனும் செய்திராத நன்றியாகிய தாசிகளிருக்குமிடத்தைச் சொன்ன மைடியர் பிரதர் உமக்கு வந்தனம் செய்கிறேன் ஆனல் அந்த மங்கையர்களோடு சந்திரசூரிய ருள்ளவரையில் கலந்து வாழ்ந்திருப்பேன் போய்வாரும் பிரதர் கூட்பை, கூட்பை

சோக்கரா மன்னுஜியிடம் வசனம்,

அஜி மன்னுஜி தேவடியாளுடு சொன்னவுடனே அவனுக்கு நம்மையா கும்பிடு போடுறாங்கோ ஐயாவுக்கு புத்தி மயங்கிப்போச்சதடா

மன்னுஜி வசனம்

இவன்தாண்டா தலையைத்தடவி மூளை உரியிற பட்வா

மன்னுஜி ஜதாரியிடம் வசனம்.

மகாராஜ் சத்ரபதி இப்பெயர்ப்பட்ட துஷ்ட இன்னகரோடு பேச வேண்டாம். தேவடியாள் விட்டுக்குப் போகவேண்டாம், உங்கள் உடம்பிக்கி ஆகாது பெயர் கெட்டுப்போகும் நான் சொன்னேன் சொல்லிக் கோபம்வேண்டாம் மகாராஜ.

ஜதாரி மன்னுஜிக்கு வசனம்.

டேட் நான் இச்சன்னல் வசிக்கிறதாலே மெய்த்தால் கிடைக்கிறண்டாடு கேட்கும்போல நீங்கள் எனக்குப் புத்தி சொல்லுகிறீர்களா கோடு எல் [illegible]

தாசி வைபோகவல்லி வருதல்.

புலவர் விருத்தம் இ-ம் கல்யாணி.

துதிசிறை அம்புஜமோடை செயிய செல்வ
சகாசி லனுதின மாடவர்கள் தங்கள்
மதிமயக்கச் சாகவிழியால் மருட்டி
மயல்பூட்டி காவனமதனு வசமாக்கி
சதியாகத் தழுவிபொருள் பறித்து வசமே
சடலமதைக் கெடுத்து மோட்டாஞ் [illegible]
பெருமடந்தை வெகுஜ்ஜோதி வைபோகவல்லி
புகழ்மிக்கச் சபைதனில் வருகின்றாளே.

வசனம்.

அகோ தெப்படி யென்றால் பெருமைமிகுந்த தாமரை இடைகள் செழித்தோங்கும் செல்வமான சுந்தர புருடர்களின் மதியைத் [illegible] மின்போன்ற விழியால் மயக்கிச் சாகசங்காட்டி [illegible] வச

[illegible] தழுவி அவர்கள் வஜ்ஜிரம்போன்ற சரீரத்தைக்கெடுத்து [illegible] [illegible] பொருளபடைந்த பென்னும் வைபோக வல்லி தாசன் புகழ்மிக் சபையாக வருகிற விதங்காண்க.

புலவர் பதம் தாளம்.

தாதரிடேஜம் தாகிடதை தாதரிடஜெம் தாகிடதை
தாங்குதோம் [illegible] தளங்கு தகஜம் தகததிங்கணத்தோம்

வேறு.

தானந்தனை தையா தை தையா-ஆஆ-தாதை தையா தை தையா தையா
தகதிகலா திலாங்கு ஜெம்தரி தகஜெஜணுதரிமி தகததிங்கணத்தோ

வேறு.

தாக்க திக்கு தாதிம் தக்க தாமந்தம் [illegible]
தாக்க திக்கு தமிம் [illegible]
தகதக தக்கத தாம [illegible]
தகுர்தக் ஜெணுமிமி தகமிக
திகிடதரி தளங்கு [illegible] ததிங்கணதோம்
தகம் தாம் தாம் [illegible]

வேறு.

திம் தத்திதாம் தத்திதை திம் தத்திதாம் தத்திதை [illegible]
பகதா ரிகதா ரிசநி [illegible] தரிதகரி [illegible] தகிதபமகரிச
[illegible] கோமெனவேசித (திம் தத்திதாம் தத்திதை)
தச்சம் ஜெம்தரி தரித்த [illegible] தரிதகணகணமேல்கெண ஜெம்தரி
தரித்தஜெணு தரித்தஜெணு தரித்த தரிகு தரித்ததரி தளங்கு திமி
யென (திம் தத்திதாம் தத்திதை)

வாரிது ஜெபமெய்யிரா [illegible] • [illegible] • பதி
பால்லவுஜி [illegible] • [illegible] • தாபகியம் [illegible]

தாகுத ககஜெம்தாம் தாம் தரித்தக ககஜெம் தை தை
தரித்தஜெணு தரித்தஜெணு தரித்ததரித்ததரி தளாங்கு திமியென
தாம் திம் தத்திதாம் தத்தித்தை கிதபசாம்தத்தகணி கிதபசாம்தத்தகணி
தளங்குதோம் தளகுதை தளங்கு தத்திமி தகததிங்கணத்தோம்

வேறு

தச்சேம் சேம் தக்கிட தக்கிணஜேம் தரிகிடதிமி
தச்சேம் சேம் தக்கிட தக்கிணஜேம் தகதொடுதிமி
தச்சணு தத்திமி தத்திங்கு டங்குகு நாதரிகிரி தில்லானாதந்தரி
கிடதில்லானா கிரிதில்லானா தீம்தாரா தில்லானாஜெம்தரி
தக்கண ஜெக்கண தத்திமி தககிடத்தை தையத்திமி தகததிங்கணத்
தோம் தாம் தாம் தந்தக தைதை

வேறு

தாம்தாம் தககக நாதரி கிரிதில்லானா ஜெம்தரி தாம்
தக்கண ஜேகண தத்திமி தக்கிட தக்குதிக்கு திக்கிராகிடதக
தளாங்கு தத்திகு தகததிங்கணத்தோம் தக்ககதாம் தகுதகதை
தளங்கு தகதிமி தகததிங்கணத்தோம்

முற்று தாளம்.

தத்தணேகு தகடிங்கு தகடிங்கு தத்தமிதிதாதா
திமிதாதா தத்திமிதணேகு திமிதணேகு தாக்கிண கிணேகு
தகதகதஞ்சக தகஜக ககஜா வெகு ரஞ்சித நயகுண போஜா ஸ்திரி
தஞ்ச பூரிஜித விலாசா திகர் திணுதத்திமி திணங்கத்தோம்
பிரகாச கீர்த்திகுண சீலா திருகாசிராதனுதலோலா
தத்தாபு ஜெகு தத்ததிகு தகவீரசூரரண லோலா
சபாசுரே சலாமுரே கிகிர்திணு தத்திமி தணங்கத்தோம்
சற்குண கலாபா சந்தனு சிம்மாபலி ஆன சலாம்

தரிகிடஜேம் தரிகிட கிரிகிட தரிகிடஜேம்
தைத தைதை தைத தகஜெணுதிமி தைத தைத தைத தச்செணு தத்திமி
தக்கிடதோமென தைதை தையத்திமி தகததிங்கணத்தோம்.

இராகம்-பூரிகல்யாணி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

வதனா வுல்லாச சல்லாப சரச சுகந்த வெல்போக வல்லியத்தான் சரச

அனுபல்லவி.

மதிவதன மணிதிரு மதிநகர் அதிசெயம்
மடப்பொற் கொடியில ளாமெனவுற்றிய
படியுற்றிடு மாளிகைப்பிரமம் கொளுதாய் (வதனா)

சரணங்கள்.

திகழ்பொற்றுகிலுடுத்தி திவ்விய ரவிக்கை தொட்டு
செந்தூரம் பொட்டுமிட்டு
மகிழ்மலர் மாலைசூடி மதுரித ராகம்பாடி
மங்கள மேவுஞ் சாதுரியதேச
துங்கப் பிரபல்செய் சோதிப்பிரகாச (வதனா)

கந்தமிகுங் புனுகு களப சவ்வாது பூசி
கயல்விழி கவலைவிசி
சுந்தர வஞ்சனைக்கிட்ட சொருகு கட்டியாணைப் பூட்டி
துலங்கு செம்பொற் பதமிசையார்த்தி
சிலம்பு கலகல வெனவொலி தாமதி (வதனா)

அற்புத நவமணி யாரமணிந்து
அன்னப் பேடைப்போல் நடந்து
செப்பு மடவார்கண்டு தியங்கிடும் தெய்வப்பெண்டு
சீனி சர்க்கரையெனு மொழிபேசும்
மாணிக்க தனிவிரு ளறக்கதிர் வீசும் (வதனா)

தாசி வைபோக வல்லி பதம்.

இராகம்-செஞ்சுருட்டி—தாளம் ரூபகம்.

பல்லவி

மையல்மிஞ்சு தென்னடி சகி மானே மொழிந்தேனே

அநுபல்லவி

வையம்புகழ் துதிசெய்யும் பொருள் தந்து கூடி — தின
மருவுந்துரைகள் வரவுங்காணகிலேன் றடி (மைய)

சரணங்கள்

பொன்னைத் மதன்கணை இல்லாமலவர்க்கு போராடுதே — திகழ்
பொற்புமலை தென்றல் சற்றேனுமகலாதே நீடுதே
வில்லார்தலின் வினைத்தெல்லாஞ் சிதறிட
மின்விழி சோருதென் செப்புவேன் சன்னதி (மைய)

கனிமிகுந்திடும் சந்தவனக்குயில் கூவுதே — உயர்
கானமெல்லாம் மதிப்பகை சேர்ந்தலைத்து தாவுதே
சுந்தர மேவிய எந்தனுடல் வேர்த்து
சோருதுமலர் துயரில் தாங்காத (மைய)

சிறுநாமாமலராம் வளியிசை பாடுதே — மணி
சேரும் நெடுந்திரை வாருதி யொலிக்குதே
காரிருளடர்ந்தின் னேரமே தாப
கனா வருகுதே வினை சலவாப (மைய)

தோழி கொச்சகம்.

மையல்மிஞ்சு தென்னு மடமாதே மரகதமே
செய்யமலர் மதுவதனை தேடிவரு மளியினம்போல்
கையிற் பொருள்கொண்டோடி களிப்புடனே சேர்ந்திடுவார்
நையுமிராச துய்யமனம் வருந்துவது மழகல்லவே

வசனம்.

விரகமிஞ்சுகிறதென்று சாப்பிடும் மடமையை யுடைய மரகதம் போன்றவளே! நல்ல புஷ்பத்தின் தேனை விரும்பி ஓடி வரும் வண்டுக்கூட்டங்களைப்போல், கையிற் பொருளைக்கொண்டு ஆடவர்கள் ஓடிவந்து உன்சார்வில் விழப்போகிறது உண்மையே இதற்காக நீர் மனம் வருந்துவது அழகல்லவென்று தோன்றுகிறது சந்திரர் துதி செயும் சுந்தரவடிவாளே.

மன்னுஜி வசனம்

அரேயியா சொக்கா கேட்டியடா கூட்டிக்கொடுக்கிற தேவடியா சொல்றாங்கோ வண்டு தேனைத்தேடி வாராங்கோ யில்லே அப்படி பணங்கொண்டு வாராங்கோ, ஆய்புடையார் வாராங்கோ ஆத்திரப்படவேண்டாம் சும்மாயிரு பாத்தியாடா

சொக்கா.

என்ன யின்னும் பாத்தேடா அவளைவிட சின்ன தேவடியா கெட்டிக்காரி தாண்டா.

ஊதாரி தாசியைக்கண்டு கொச்சகம்.

மின்னல் கொடியிடையோ மெல்லியர்க்கெல்லா மாசோ
பொன்னிறை புவிநிதியோ பொற்கிளியோ முக்கனியோ
வன்னக் கதிர்மதியோ மரகதமோ வச்சிரமோ
அன்னமோ வந்த விவளாரென் றறிந்திலனே.

வசனம்.

மெல்லியர்க்கெல்லா மாசியாகிய இவள் இடையான மின்னற் கொடியோ! அழகிய பூமிக்குன்றநிதியோ! பொன்கிளியோ! நல்ல ருசிக்கும் பலா மா வாழைசேர்ந்த முக்கனியோ! வர்ண கிரணங்களையுடைய சந்திரனோ! பச்சைமணியோ! வைரமணியோ! அன்னப்பட்சியைப் போலசைந்தாடி வருமிவளாரெனத் தெரிந்தேனில்லையே.

ஊதாரி பின்னும் சிங்கார பத்தியம்.

இ-ம் - ஆனந்தபைரவி

சோதிப்பிரகாசமோ சுகுணவுல்லாசமோ
சொந்தமா யென்னையாள வந்தயின்னாள்
பூதல முக்கியமோ புகழுமிரசக்கியமோ
பொங்கவிந்திராணி நங்கைதானோ

மாதர்தம் சிரேட்டியோ மகாராஜமேட்டியோ
வயலன்னம்போலவந்த கயல்விழியாள்
காதமாங் குயிலோ நயமடமயிலோ
நாட்டமாய்வந்த கண்ணாட்டிதானோ

ஏதெனக்கு மனவேதை பதியாதிருப்பதழகோ
இணங்கத்தெரியாத பேதை யிளமைக்குணமோ
ஆதரவுடன்சேர வாகாதென்ற நினைவோ
இவள் பாதத்தில் வீழ்ந்தாகிலும் பதம்பெறுவேனே.

ஊதாரி பின்னும் பதம்,

இராகம் - ஆனந்தபைரவி - தாளம் - ஆதி.

ஆசைக்கிசைந்த பெண்ணாளிவளாரோ — என்னை
ஆளவந்திடுங் கண்ணாளிவளாரோ என்னை

பல்லவி.

தேசம் புகழ்மதியோ திவ்யக் குணநிதியோ
தளங்குதகதிமி தக ததிங்கிணதக ஆ ஆ

வசனம்.

இவள் சித்தந்திரும்பி திருக்கண்ணால் பாராளா, பார்த்தென்னைக் கூடி செங்கனி முத்தந் தாராளா ஓஹ

திகழ்பொற் பணியணி மடவனிகுயிலோ
மகிழ்நற் சரசசுரஞ்சித மயிலோ (ஆசை)

சரணங்கள்.

மாதவர் தேடருஞ்செய் மாட்சி கதியோ மலர்
வாளிதொடுக்குஞ்சினை மாரன் மனோரதியோ
ஏதமில்லாச் சொர்ணமோ இணையை வயலன்னமோ
தளங்குதகதிமி தகததிங்கிணதக ஆ ஆ

வசனம்.

இவளென்மீதி சித்தமொ கோபமாயிருக்கிறாள், நல்லதாகட்டும் இரண்டுபாதத்திலேபோய் வீழ்ந்தால் இணங்கமாட்டாளா ஓஹ

இதழுரு மதிமதுர ரிதழுக்கனியோ
பதுமலர் விகர்திரு வதனசிந்தினியோ (ஆசை)

வெற்றி மிகுந்தசோதி மின்னற்கொடியோ திரை
வேலைப் பழித்தவிழி மெல்லியர்க் கெல்லாமுடியோ
சொற்றவர்தேடு ரஞ்சிதகோமளாங்கியோ
தளங்கு தகதிமி தக ததிங்கண தக ஆ ஆ

வசனம்.

நிதமிவளைக்கூடி குலாவிவந்தால் கோவிலுக்குப்போகவேணுமா போனாலுங் குரு தெய்வத்தைக்கண்டு கும்பிட மனம்பூணுமா ஓஹ

கொஞ்சிய வின்சொற்குண வபரஞ்சியோ
தஞ்சமென் றெவர்களும் கெஞ்சிடும் வஞ்சியோ (ஆசை)

வாசமனக் குழலாள் மருவும் வாணியோ திரு
வாலரு ளிருக்கவந்த கல்யாணியோ
விசும் விரகஞ்சனமோ விண்ணவர் மாணினமோ
தளங்கு தகதிமி தகததிங்கண தக ஆ ஆ

வசனம்.

இந்தவேளையில் யான்படும் மையல்வேதனை தெரியாதா, ஆகி லும் வெட்கமாயிருந்தால் வீட்டுக்குள்போ யழைக்கலாகாதா ஓஓ

இனவழி சுழல்மலரென் சௌந்தரமோ
இன்னமிதன் மென்னு ஙியம்பவுந் தரமோ (ஆசை)

தாசி தோழிக்கு விருத்தம் இ-ப-தோடி.

அதிபெறு மதுரமொழிவஞ்சின் தோழியே சொல்லக்கேளாய்
மதியது மயங்கியென்மேல் மையலாகிரி கொண்டேங்கி
விதனமா விநோதிற்கின்ற விஜயவாலிபன் பாலேகி
சிதிமிகுந் தவனோவென்று நீ யறிந்தோடி வாராய்.

வசனம்.

எனது மகிழ்ச்சிக்குப் பாத்திரமாகிய தோழியேகேள்! என் மேல் மதிமயங்கி மையல்கொண்டேங்கி விபசனத்தோடே நிற்குமவ் வாலிபனிடம் போய் அவன் தனவானோ தரித்திரனோ வென்றறிந்து கொண்டு வருவாயாக.

பிக்காஜி.

அடே மன்னாஜி பாத்தியாடா நம்மையா இவங்கோ தேவ்டியா வென்னு தெரியாதே கொஞ்ச மயங்கிக்கி நிக்கவும் தேவடியா ளய்தே சின்ன தேவடியாளை வுட்டு கூப்பிடசொல்ராங்கோ பாத் தியாடா.

மன்னாஜி.

இது தானுடா பாத்தே இன்ன என்னன்ன செய்யபோராடா பார்.

தோழி தாசிக்கு விருத்தம் இ...

ஓடிவா வென்றழைத்த வொண்டொடி மாதே...
ஆடவன் தன் பாலேகி ஆசைகள் மொழிகள்பே...
தேடரும் குபேரனென்றும் திரிபர தேசியென்றும்
பாடமா யறிந்துவந்து பண்புட னுரைசெய்வேனே.

வசனம்.

அறிந்து வரும்படியுரைத்த என் தேஜமானியாகிய பெண்கள் ரஞ்சிதமே! இதோ வொரு நொடியிற்போய் அவ்வாலிபனுக்குத் தகுதியாகிய ஆசைவார்த்தைகள் சொல்லி அவனரிய நினைத்தவனு கிய குபேரனென்றும் அல்லது தெருவிற்றிரியும் பரதேசியென்று மறிந்துவந் துரைக்கிறேன் பெண்ணரசியே.

தாசி பதம் - இராகம்-சங்கராபரணம்-தாளம்-திரிபுடை.

பல்லவி.

விரகஞ் சகிக்கவசமல்லவே - யாரும்
வரவுங்காணகிலேன் நானதுசொல்லவே

அநுபல்லவி.

தரையோர் புகழின்னகர்வீதி
தன்னிலெழுந்திடு மின்னிடையாள் தந்த (விர)

சரணங்கள்.

பாலும்பழமும் கசப்பாச்சே-எந்தன்
பாரும் புக்குழக்கெட்டுப்போச்சே
சேலுங்கிரை கெநுகிவன் திருவிழிமலர்க்காக்கைத் தருணி (விர)

கருணை மகன்களை சாடுதே - மிக
நீழைந்தும் வன்ன மாங்குயில் பாடுதே
பூவனகினை யொருவர் திகழ் எங்கணுமில்லையே மங்கைமேவிய (விர)

மனதும நினைவுமிவள் பின்னாடுதே - ஒரு
வகையா லுடல்களைந்து வாடுதே
அனம்போல் நடையயினும் இவள் அழகுமென்வடிவக்குஞ்சரி (விர)

சோக்கார மன்னுஜிக்கு வசனம்.

நம்மையா சொல்ராங்கோ கெட்டுப்போன தேவடியா அழகுக்கும் நம்பள் ஐயா அழகுக்கும் சரின்னு சொல்ராகளோ, அது ஐயாவுக்கு அவள் பயித்தியம்பிடிச்சுபோச்சுது.

மன்னுஜி.

அம்மா அழகு ஒழிகிறுள் ஐயா பாக்கிராங்கோ நமக்கியென்னடா போடாபோ

ஊதாரி தோழியைக்கண்டு விருத்தம் - இ - ம் முகாரி

அழகுசேர் பணிகள்பூண்டு அணிவயலன்னம்போல
விழைவுடன் வந்துநின்ற மெல்லியே சொல்லக்கேளாய்
செழுமலர் வாய்திறந்து திவ்விய மனங்களித்து
அழகுநல்விடமும்பேரும் அடியனுக் குரைசெய்வாயே.

வசனம்.

அழகுவாய்ந்த ஆபரணமணிந்து வயலன்னத்தைப்போல் வந்து நிற்கும் மாதே சொல்லக்கேள் ! உனது மலர்போன்ற வாய்திறந்து மனங்களித்து உன்னுடைய பேரும் நிருக்கு மூரும் அடியனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும் தோழி.

தோழி ஊதாரிக்கு விருத்தம் இ-ம் இசைவுமனா.

செய்யவான் சூழுமிந்தத் தேசத்திற்றினக் தழைக்கும்
தாய்மதி முகத்தாள் மின்னும் சொர்ணமின் னிறத்தாள் பொங்கு
மெய்நிறை மனத்தாள் திவ்விய மேருநேர் மார்பாள் பூண்ட
மைவிழி போகவல்லி மதுரித தோழிநானே.

வசனம்.

ஆகாயத்தாற் சூழுமிப்புவியில் தினந்தோறும் பிரகாசிக்கும் சந்திரமுகத்தாளும், ஒளி பொருந்திய அபரஞ்சியைப்போல் நிறமுடையவளும், சத்தியமே நிறைந்த மனமுடையவளும், அஞ்சனந்தீட்டிய விழிகளையுடைய வைபோகவல்லியென்ற பெண்கள்மாலன் [illegible] பெண்கள் சுகானந்தமாதின் தோழி நானே.

ஊதாரி தோழிக்கு விருத்தம் இ-ம் சாவேரி

மதுர வைபோக வல்லி மகிழ்ச்சி யென்றதாலே
மிதமில்லாக் களிப்பதானேன் மெல்லியே நான் கண்டேக்கும்
விதனத்தைத் தீர்க்காமெலந்தன் மெய்யுடல் கடல்சூழிந்தப்
பதியிலி துள்ளமட்டும் பட்சத்தை மறந்திடேனே.

வசனம்.

மதுரகுணமுள்ள வைபோகவல்லி மகிழும் தோழியென்று சொன்னதாலே, நான் அளவில்லாச் சந்தோஷத்தையடைந்தேன் அந்த வைபோகவல்லி யென்னும் பெண்கள் [illegible] என்னுடைய விசனத்தைத் தீர்த்தால் இந்தக் கடல்சூழும் புவியிலுள்ள மட்டுக்கும் உனது நன்றியை மறக்கமாட்டேன் தோழி.

மன்னுஜி

அரே பிக்காஜி தேவடியாளெல்லாம் யார் வருவாங்கோ [illegible] என்னு பாக்கிற வழக்கம், நம் ஐயாவுக்கு கேட்கனும் [illegible].

யானே விசனம்தீர்க்கச்சொல்றான் னன்றிமறக்கமாட்டேன் அதி யென்னடா.

சோக்கா:

அதிதாண்டா தம்பள் பேச்சிலே யாட்கா சொல்றாங்கோ அதி செய்யச் சொல்ராங்கோ.

தோழி ஊதாரிக்கு விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது

மறந்திடேனென்று சொன்ன வாய்மை பிரதாபா வுந்தன்
அறந்தனைத் திடமனத்தி லனுகிய துயரந்தன்னை
உரமென வாய்திறந்து உரைத்தபின் செய்வதென்ன
திடமொழி பகர்ந்தபின்பு செருக்குடன் செய்குவேனே.

வசனம்.

நன்றி மறகேனென்று சொன்ன பிரதாபனே! உம்முடைய தர்ம உள்ளத்தில் சேரிட்ட துயரத்தை வெளியிட்டதுபோல நீர் கொடுக்கப்போகிற பரிசையும் இன்னதென்று வெளியிட்டதின் பின் உமக்காக வைபோக வல்லியிடம் பேசி உன் காரியத்தைச் சீக்கிரம் முடிப்பேன் வாலிபனே

பிக்காஜி

அஜி மன்றுஜி இதிபர்ரு இப்போதானே என்று கொடுகிராங்கோ கேட்கிறு சின்னதேவடியா

மன்றுஜி

அயள்ஜி ஏதுரு ஐயாமேலே தோஸ்தி அக்க தகல்பாஜிங்கோ வயாதிஜெங்களே அதுபோக மீதி இவள்கி கொடுக்கப்போறுங்கோ கழுதி கின்னுடா.

ஊதாரி தோழியிடத்தில் பதம்
இராகம் - சூரியகாந்தம் ஏகதாளம்.

மாதே நானிங்கு சொல்லக்கேள் இனி
மாமதி நேர்முக வாய்மை பிரதாப வைபோகவினோத
வைபோக மெய்வல்லி மீதிலே-காம-வாகிரி மித
மிஞ்சியே அவளொடு சஞ்சரித் திடவென நெஞ்சமுருகி
மதன் செஞ்சரம் பட்டு வாரிதி-ஒலி-நீடியே மலை
மாருதம் வந்துபோ ராடவும் மாங்குயில் வாடவுமென்
னுடல் வாடிமயங்குதே ஆவியே-சோரு-தாகையால்-அந்த
ஆயிழை தன்னிடம் நீயுடன் சென்று உபாயமாய்ப் பேசியென்
னேயமதாக்கலே போகமே-செய்-திடச்செய்தால் மகா
புண்ணிய மென்றுவ தன்றியிம் மன்னிலிவ் வென்னுடலுயிருள்
மின்னிய மட்டும் மறகேனே-சற்றும்-மறகேனே இன்னம்
வாருநன் னவமணி யாபரண முந்தன் பாரயிறங்கிய
வாறுடனே பொன்சேலையும்-முத்து-மாலையும் கோடி
திரவியமும் பாலகறவப் பசுவுடன்
தருவது நிச்சய மருகுழல் மாதே
மாதே நானிங்கு சொல்லக்கேள்

116934

வசனம்.

சேளும் வைபோகவல்லி தோழியே! எப்படியாவது அந்த பெண்ணை என்னிடம் சேரும்படிசெய்வித்தால் உனக்கு ரத்னமாலை,பவழமாலை, வச்சிரகண்டி மகரகண்டி, பச்சை சரப்பளி, நீலம், மரகதம் வைடூரியம், புஷ்பராகம், இப்பேர்ப்பட்ட விலையுயர்ந்த நவரத்தின மிழைத்த ஆபரணங்களை உன் பாரமெடுக்கக் கொடுப்பதுமன்றி இன்னும் சரிகை பட்டாடை கறவைப் பசுக்களுந் திரவியங்களும் தாராளமாய்க் கொடுப்பேன் பெண்ணே

மன்னாஜி.

ஆரே சோக்கரா பிக்காஜி பார்த்தியா இந்த தேவடியாகிட்ட ஐயா போனா விட்டால் ஐயாவுக்குப் பசபசன்னு உயிர்போகுதாம் அதுக்கு இன்னா தேவடியா கூட்டிவைச்சால் ஐயா முத்து பவளம் பொன் இன கொடுக்கப்போறாங்கோ அதுக்கு ஐயாவுக்கு அம்மா இன்னு குடுப் பாங்கோடா.

பிக்காஜி

அதிக்கு என்னு கொடுப்பாங்கோ தொரை கையிலே வேப்பிலே சோல்றான் அது கொடுத்து ஓட்டச் சொல்றாங்கோ.

உதாரிக்கு தோழி விருத்தம் இ-ம் கருட்டி.

தருவது மெய்யே இந்த தையலின் னவரைக்கும்
புருடர்தன் முகமேனோக்கிப் போக்கமாய் நின்று பேசும்
[illegible] தரியாளோ இந்தக்காரண முரைத்தேனுகில
வருத்தமுற் றென்னையிக்க வைகுவா ளென்ன செய்வேன்.

வசனம்.

தருவேனென்பது உண்மையே ஆனால் அவள் ருதுவானது முத லிதுவரையில் ஆடவர் முகத்தைப் பார்த்தவளுமல்ல, அவர்களெதி ரில் நின்றும் பேசினவளுமல்ல, அந்த புத்திமதி கவனமுடையவளே இந்த விஷயத்தை யான் சொல்லுவேனே யானால் வருத்தங்கொண்டு என் னைத் தூஷணித்துப் பேசுவாளென்ன செய்வேன் என துதாரகுண மு ளள துரையே.

உதாரி தோழிக்கு விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது

என்னநான் செய்வேனென்று இரம்புவதுநீயோ பெண்ணே
அன்னவள் தன்னைக்கூட்டி ஆயடா வீடு மெனனுவி
இன்னிவந்திருப்பதுண்டோ எழில்மன இரங்கச்சென்று
உன்னிய கருமஞ் செய்தால் உனக்குமா தருவேனே.

வசனம்.

என்ன செய்வேனென்று சொல்லாது அருகா யிருக்கவில்லையே தோழி, அந்த மின்னுக் காமினியை கூட்டாவிட்டால் இப்புவியி லென துயிர் நிலைக்குமா நிலைக்கமாட்டாதே, உன்னுடைய அழகிய மன தை யிரக்கம்வைத்து அவளை யென்வசப்படுத்திவிட்டால் உனக்கு மகாகோடி புண்ணியமாகும் அம்மணி.

பிக்காஜி

ஆரீ மன்னாஜீ ஆம்புளையுஞ்சி பாக்கிலே சொல்லி கப்படிக்கி றுடா

மன்னாஜி

கம்மைய்யா அதுமேலதாண்டா மயங்கிபோயிருக்கிறான்.

தோழி உதாரிக்கு விருத்தம் இ-ம் கருட்டி.

தருமமென் றுனாக்கதுங்க தியாளனே தையனுக்குன்
பெருமையானவையும் விரித்துப் பேசியே இணங்கச்செய்வேன்
தருவளர் புவியின்மீது எற்றதெனக்குப் பொருத்தப் [வேண்டாம்
பொருள்கொண்டிடம் மிடத்தில் ஆரும் புகழ்செய்தல் கலைக

வசனம்

தருமமென்று சொன்னீர் கொடையாளனே வைபோகவல்லவ பெ ண்ணுமெழுது அவள் தக்கினத்தில் குணபெருமைகள் யாவும் விபரமாக ச் சொல்லி உனக்கிணக்கும்படி செய்வேன் சற்றுநேரம் பொறுத்து உமது பொருள் எல்லாவற்றையு மெடுத்துக்கொண்டென்னை வந்து கண்டுகொள்ளும் அந்தரியப்பட்டீர்.

ஊதாரி தன்மனதுக்கு ஆறுதல்சொல்லுகிற

தரு-இராகம்-கமாஸ்-தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

நெஞ்சே நீயேன் வீணாக சஞ்சலமிஞ்சி நிலைகலங்கிறாய்

அனுபல்லவி.

தஞ்சமென்றவர் கெஞ்சிட்டவரும் தையல்ராதியிருசெய்யமலர்த்தாளை
தாவிணையில் வீழ்ந்து - இதவு - தயாளமொழி மெய்யிலே
சத்தியமா யொருமித்தனைந்திடுவேன்
பத்தேட்டு தாதாலும் பக்ஷட்டமாகுமோ (௧)

சரணங்கள்.

பங்கிட்டுவந்த பொருளெல்லாம் கேட்டாலும்
பட்சமுடன்கொடுத்தார்—நான்
இங்கெவ்விதத்திலு மிணங்கியே உந்தன்
இஷ்டப்படிக்கு வாழ்ந்திருக்கச் செய்குவேன்
இன்னந் கொஞ்சநேரம் வனதக்காமல்
இயம்பும்பிரகாரம் சும்மாயிரு
எலிபிடித்திட மலைகெல் லுகிறேன்
விலையந்தரத்தில் நின்றுடுங் கொடிபோல் (௨)

எந்தனடிமை யென்றே முறியோலை
எழுதிதாவென்று லெழுதிதந்து
சுந்தரமேவிய தூய்மலர் பாயலில்
சொகுசுடன்வைத்துச் சுகந்தம்பூசி
துதிபதம்பாட தொழிலது
தொடுத்துவாட்ச் செய்வேனுயர்
தோற்றிலகடித்தக் காற்றடிக்காதோ
காத்திரிமீதினில் தன்மையில்லாமலே (௩)

எண்ணெழுத்தெல்லாம் படித்தாலுங் காலத்
தியல்பறியவேணும் இதன்றியே
வெண்ணெய்திரண்டு வரும்போது தாழி
வினையுடைந்த விதம்போலே தானுமே
வேதனைசெய்யாதே தூதுசென்ற
மின்னாள்சொல் பொய்யாதே எங்கெங்கும்
மெல்லவேபாயுநீர் கல்லுருசப்பாயும்
வல்லவேர்டம்வண்டி வண்டியோட்டத்தில் (௪)

மன்னாஜி ஊதாரியிடம் வசனம்

மகாராஜ மகாபிரபு சதரபதி பராக் காசிகொடுத்தா வேசிவருவா கலிதெல்கொடுத்தா அவங்க அக்காள்வருவா சொல் சிட்டபள்பேச்சியே சொல்றான் ஐயா பணங்கொடுத்தா லவபோகவல்லி கைபோகவல்லி கூட வருவான் நீங்கோ இப்படி அழுவரது நன்னாஇருக்கிலே அதை யே சொன்னேன் கோபம்வேண்டாம்.

ஊதாரி மன்னாஜிக்கு

ஷட் அப் யூ கூட்பர் ஈத்திங் பூல்—நீ எனக்கிப்படி அடிக்கடி பா தாபண்ணுவாயானால் ருதிரை சவுக்கினால் உன் முதுகுவிரிய பிளந்து விடுவேன் கபாதார்.

மன்னாஜி

உன்கி என்னடா பேகூப் இலை எடுக்கச்சொன்னான் எத்தினி பேர் சொல்சொன்னான் வாய்மூட்ரா ஐயாவுக்கு அப்புறம் தெரியும் போவுது நம்பள் பார்க்கப்போகிறோம்.

தோழி தாசிக்கு விருத்தம் இ-ம் காம்போதி.

நிலைகெடாக் கட்டலைனாந்தப் புவிமதிக்கும்
சித்திலயே சித்திரமே நிகழ்த்தக்கேளும்

மலர் மணிவாய் திறந்துரைத்த வண்ணமந்த
 வாலிபன்பாற் சென்று வலுபாயமாக
இலகுமணி இடமுரைத்தேன் உந்தன்மீதில்
 இணியில்லா ஆசைகொண்டு ஏங்கியவனை
நலமாகத் தூதுவிட்டாள் நினைக்கக் கொண்டு
 நாடிமிகு வாசசொல்லி நான் வந்தேனே.

வசனம்.

நெடிய கடல் சூழ்ந்த புவியோர் மதிப்பு நிறைந்த முத்தே! சித்திராங்கியாகிய வெனது வைபோகமே நான் சொல்வதைக் கேளாய்! நிறைமலர் வாய்திறந் துரைத்தவண்ணம் அவ்வாலிபனிடம் போய் எனது வல்லமையினுலதை அழகை வர்ணித்துப்பேசி அவனுக்கு உன்மேலிச்சை நீங்காத காதலை யுண்டாக்கி என்னைக்கெஞ்சி நின்றிட தூதுவிட்டவனது தேகம் நினைப்புங்கூடக் கொண்டுவர வுரைத்து வந்தேன் அம்மணி.

ஊதாரி வேசிபோகவல்லி மடியைப் பிடிக்கும்

இ-டி-சமாஷ் விருத்தம்.

கொஞ்சமயில் மூடலசைய நடந்துவந்த
 நின்றவிவள் தன்னழகைக் கண்டு மையல்
மிஞ்சி மதப்பையால் விடுமவாளி தைத்து
 மிகமெலிந்து மேதினியின் மீதில் வீழ்ப
தஞ்சமெனையாதரித் தாளென்று கெஞ்சி
 சரண்பணிந்தும் தற்றுமிறங் காமலிங்கு
வஞ்சகமா யிருப்பதினு லென்ன செய்வேன்
 வனிமடிப் பிடித்திணங்க வகை செய்வேனே.

வசனம்.

உன்னைக் கிளிச்சியுடன் தீரமைக்கூட வந்துநின்ற விலனைக் கண்டு ஆசைகொள்ளவும் மன்மதன் விடுத்தகணையில் மிகவுமெலிந்து பூமியிலுன்னைவிட யாருமில்லை நீயேகதி யாதரியுமெனக் காலில் விழ்ந்தும் கொஞ்சமேனும் நெஞ்சிறங்காம லிங்குபடமாய் இருப்பதினுல் இவள் மடியைப்பிடித்திருப்பேனா? பிடித்திழுத்து இணங்கச் செய்வேனா தெய்வமே!

ஊதாரி பின்னும் பேசும் இ-டி-புன்னுகவராளி-ஏகதாளம்.

பல்லவி.

மாதேசற்றே நில்லடி-என்தன்-மயக்கந் தீரவுரை சொல்லடி.

அநுபல்லவி.

தாதவிழு மெழிலோதி யாகமிகழும்
சததள மலர்நிகர் வதன வஜ்ரம் மாதே

சரணங்கள்.

பார்க்கப் பார்க்காமல் மீறுகிறதென்றன்
 பாயும் புலிபோல மீறுதே
வார்கொங்கைத் தொட்டுச் சேர்த்துப் பிடித்திட
 வடிவுடல் மெலிந்து நாடிட மதிமயங்குதே மாதே

ஆரும் புகழுருஞ் சம்பமோ பெண்கள்
 அழகெல்லா மடைந்திடுங் கும்பமோ
சீர்நடையசைய நேராயென்முன் வந்து
 தெரிசனந் தருகிளி பருவ காஞ்சிதே மாதே

பாதமலர்த்தினம் பணிவேன் இஷ்டம்
 பணிவிடை யாவு நான் புரிவேன்
வாது செய்திட நாதடி கருணை
 மாலெனும் விகசித கயல்விழி மாமட மாதே

மன்னுஜி.

அடே பிக்காஜி நம்மையாவர்க்கு இப்படி புத்தி தப்பி தேவடியா காலிலே விழுந்து இப்படி பிடிக்கிறாக்களே, அப்பிடி அவன் முழிக்கி முழிக்கி போறாண்டா என்னடா பண்ணலாம்.

பிக்காஜி.

அவன்கி அவன் காலபிடிச்சா நீ அவனுக்கி வால்புடிறு போடா

தாசி வைபோகவல்லி - பதம்

இராகம் - தோடி - தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

ஆடி சகியே அதிசயம் பாரடியே இவர் ஆடியே,

அனுபல்லவி.

பாரதூரத்துக் கூச்சமில்லாமலே
பட்டப்பகலாய்ப்படி பிடித்திருக்கிறார் (ஆடி)

சரணங்கள்

ஒருநாளும் இல்லாத செய்கிறதும் - ஏதுதன்
உடலினைத் தரித்து வருகிறார்
இடைஞ்சல் இன்னமேவியே சித்திரக்கோதை
புதுப்புதியே முத்தம் தருகிறார்
தனியே நான் மனம் திரங்கியானென்று
சங்கதி சொல்லி அங்கிட்டுள் காம்லைத்து (ஆடி)

சற்குணத்தும் பிறகு பொற்காமதனைக்
கையால காலிபிடிக்கிறார் - பெண்ணே
காதலித்தும் தன்னையே பார்க்கிறபோ
கற்கத்தத் தாக்க ஆடிக்கிறார்
அச்சமென்ன நாணம் விடலாமென்றும்
அந்தரங்கமாய் கொஞ்சி மயல் விக்கலம் நீடு (ஆடி)

மதுப்பாதிரிவர்ணம் வந்தாது மலர்மலர்
முகத்து முன்னிலேயே வனை [illegible]
மட்டுமில்லாப்பொருள் கொட்டிக்கொடுத்தாலும்
மகிழ்வாடன் கொஞ்சிப்புல்லேனே
பகைஞராகனை நகைக்கவே யின்று
பகடி பரியாச மிகவுஞ் செய்கிறார் (ஆடி)

மன்னுஜி.

அடே பிக்காஜி அம்மாளுக்கி இந்தினிகாள் ஐயாயிரம்பேர் மட்டும் கைபோட்டிருப்பாங்களே நம்மவர் இப்போ கைபிடிச்சாங்கொண்டு என்னென்னமோ கூப்பிடுகிறோடா,

பிக்காஜி.

அடே எனறடா தேவடியாளுங்களெல்லாம் இப்படித்தான் டிக்கட்டா நிறைய பண்ணி பணம் பறிக்குறாங்கோ பாரடா.

தோழி தாசிக்கு விருத்தம் இ-ம-ஆரபி.

விசய மாருதம் இகழ்ந்த செல்வமே புருடர் கொள்ளும்
மாமினியே மாதாளை மையனினி பொல்லாது
வாயை மதித்தது வழியினுள் சேர்த்த பொருள்
அப்ப மனமதற்கு ஞானங்க சமயப்படியே செய்வாய்.

வசனம்.

அம்மா [illegible] குபேரனைப் போன்ற ஆசைபாரத்தையுடைய செல்வச் சீமாட்டியே! அடிபட்டவர் மையினி டியா கண்களுடைய மாதர்கள் மேல கொள்ளும் ஆசை இயம் மக்கள் கொடுத்து கொடுத்து இப்படி பூமியில் உனது அழகுக்கு பொருத்தமில்லாது ஈன்மதன் போன்றானவரேனும் என்கிறும் உனது சமர்த்தின் படி செய்யக்கடவாய் என்று நினைக்கின்றேன்.

ஊதாரி தாசிக்கு விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது.

படியினில் மிகவுஞ்சாயும் பயிர்தனைக் கிடவேபெய்யும்
திடமுறு மேனவே யென்முன் னேழுமுடன் வந்துநின்று
நடையினி லொழியலாமோ நலமனங் களித்துப் பொங்க
விடவுமா ரதிதன்போல் மருகவே யருள்செய்வாயே.

வசனம்.

இந்த பூலோகத்தில் வாடும் பைங்கூழ் தழைத்தோங்கும்படி பெய்யுமழை யெனவென்முன் வந்திருக்கும் பெண்கள் சிகாமணியே! இனிமேலென்கிலும் தடையேதுமின்றி தயைசெய்து மனங்களிக்கும்படி நாமிருவரும் இரதி மன்மதனும்போல கூடி சுகம் பெருக் கிருப்போமாம் என்னுடைய சுந்தரகுயிலே.

தாசி ஊதாரிக்குச் சொச்சகம்.

அருள்செய்வா யென்றுரைத்த ஆடவனே வேசியர்மேல்
விருப்புவந்து கொண்டவனை மேவி யணைக்கிடவு மென்றால்
பொருள் மிகுதி தரவேணும் புகழுருஞ் சத்துவ முமக்கு
இருந்தால் அளித்தென்னுடன் இன்பம் பெறுவீரே.

வசனம்.

கிருபைபுரியவேண்டுமென்று சொன்ன புருடனே! வேசிகள் மீதில் காதல்கொண்டு கூட நினைப்பவர்க்கு அவர்கள் கேட்கு மெவ்வளவு பொருளாகிலும், எவ்வளவு திரவிய மென்கிலும் இல்லையென்னாது கொடுக்கவேண்டும். அப்படி கொடுக்க உனக்குச் சக்தியிருந்தால் கொடுத்துக் கூடி சுகானந்தக் கடலில் முழுகுவீர் துரையே.

ஊதாரி தாசிக்குச் சொச்சகம்.

சுகம்பெறுவா யென்று மடமோக மயிலே மருவி
மகத்தான பாவியென்னும் மன்மதனை வென்றிடவே
இகத்தில் நிதி தருவதற்கு இன்னதென்றே விளங்க
வகை விபரமுடன் கேட்டால் மனமகிழ்வாய்த் தருவேனே.

வசனம்.

இன்ப மனுபவிப்பா யென்று சொன்ன மாதுரு சோலையில் பேடைனடை மிகு மடமயிலாளே, அந்த வெளிலாவை காவபாங்கு செய்ய வெண்ணி யென்னைக் கூடி சுக மனுபவிப்பதன் பொருட்டு நீ கேட்கும் பணயத்தைக் கொடுக்கக்கூடாமல் பின்விட்டுப் போவேனோ! ஒருக்காலும் போகவேமாட்டேன் ஆனால் விபரமாகக் கேட்டால் உள்ளக் கிளர்ச்சியுடன் தருவேன் எனது கண்ணுட்டி.

பிக்காரி,

அடே மன்னாரி நம்பன் ஓடக்காலிலே தேவடியாள்களுக்குக் கொடுக்கிறது கால்ரூபாய் தாண்டா, இவன் கேட்டா எல்லாங்கொடுக்கிறேன் சொல்றான் நான் ஒன்னை அறு தாண்டா கொடுப்பேன்.

மன்னாரி

ஆமாண்டா இந்த மானிலே ஒன்னும் ஆட்டுக்கு மூன்னைற தேவடியாடா.

தாசியும் ஊதாரியுங்கூடி

இசலி தரு இ-ம் நாடகப்பிரியர் ராகம் ரூபகம்.

தாசி. [நல்ல

கருவேன்னனுங் துரையே மந்தன் தரனை கொள்ள நாதுபோன்
சந்தனம்பன்னீர் புனுகுசவ்வாதுக் கொருதாறு பொன்.

ஊதாரி.

ஒருநூறுபொன் தருவேனே உனதுகமடமயிலே இங்கு
ஒட்டிரட்டியாக மனமுகந்தே தருவேனே

தாசி.

மனதுகந்தினைக்குழல் சூடிய மயிலைச்சிகொரு நூறுபொன் இரு
மலையொத்திடு மார்முடிய வாருக்கொரு நூறுபொன்

ஊதாரி.

தலைசூடிய மாலைக்கே பொருள் தாவென்றிடு மாதே ஒரு
தடையேயினி இறமாகவே தருவேனிங்கு தருவேன்

தாசி.

இம்மிதலைகார தகை இழைசேலைக் காயிரம்பொன் மிக
இலங்குந் தலையணை பொற்கட்டி லினுக்கே எண்ணூறு பொன்

ஊதாரி.

இல்லும்பி யெசுந்தர இன்னொரு கிளியாதே எனக்
கினிமேவ மகா பெரிதினையும் எனதேற்றிலுந் தருவேன்

தாசி.

இன்னம் நவமணிப்பொன் னகைக்கிரண்டோ ராயிரம் பொன் எனக்
கினிய பலகலையோசி வைத் திடுப்பாத்திக் கைகளுறு பொன்

ஊதாரி.

கலைமான் விழிரதியே கட்டிக் கரும்பே கற்பகமே எந்தன்
காதலைத் தீர்க்கப் பொருள் கணக்கெறியே தருவேன்

தாசி.

கணக்காகவுந் தாள மத்தளக் காரருக்கு நூறுபொன் இரு
கால்பிடித்துக் கூத்தாடக் கறபித்தவ கந்தபுராணக் கைக்கு நூறுபொன்

ஊதாரி.

அந்தமலர் குழல் சுந்தர கண்ணே தாராபெண்ணே ஆருங்
குறைவிடாமல் உன் கரத்தில் பொருள் கட்டித் தருவேன்

தாசி.

ஆருக் குகித்திடு வெற்றிலை அருமையாக்குக்கு நூறுபொன் உன்முன்
அன்பாய் நின்று பேசுந்திரு அழகுக்கொரு நூறுபொன்

ஊதாரி.

அழகிலுயர் மணியே என்முன் அன்பாய் நின்று பேசும் அந்த
அருமைக் கொருகோடி நிதிபொன் ஆறுநூறுமே தருவேன்

தாசி.

அணிவேல் ரதிபோலவே நின்று ஆடவோ ராயிரம்பொன் இது
அல்லாமல் பொன் பதினாயிரம் அன்பாய் தருவீரோ

ஊதாரி.

பதினாயிரமென்னக்கூடு சகம்பட்சமாய் தந்திடவே இங்கு
பகரும் பொருட் கதிகமிதோ பலபாகந் தந்தேனே

மாணுஜி.

அடே சிக்காஜி பாத்தியாடா என்னமோ குட்டீட் பண்ணி
ஐயாவை ஏமாத்தி பணமெல்லாம் உரிஞ்சி கொண்டாடா பேஷ் தே
வடியா சொன்னு இவதாண்டா சரி.

சிக்காஜி.

அடே என்னுகூட இவள் பேசி பேஷ்னு டாட் ஆருஜூ.

பின்னும் ஜெகதாரி விருத்தம். இ-ம் சஹானா.

இத்தனை புகழுமாதே ஈந்திடும் பொருளைப்பார்க்க
சத்தியமாக வின்னுந் தருவேனென் றறிகுவாயே

வசனம்.

இப்புவியோர் மதிக்குங் கண்ணுக்கினியாளே! இப்போது கொடுக்கும் திரவியத்தைப் பார்க்கிலும் இன்னு மனேகமாக உனக்கு வேண்டிய திரவியத்தைத் தட்டாது தருவேன் சத்தியமாக பெண்ணரசானே.

தாசி ஜெகதாரிக்கு விருத்தம் இ-ம் இதவுமது.

சத்திய மென்றுசொன்ன சந்திர வதீரபொங்க
வெற்றிசேர் கடலும்வானும் வியனுல குள்ளமட்டும்
உற்றமா மணியும்வில்லும் உமொன்று மெண்ணெயைப்போல்
நித்தமு மருவிவாழ்க நேயமாய் வருகுவீரே

வசனம்.

சத்தியமென் றுரைத்த சந்திரமுகவழகனே இச்சத்த சமுத்திரமுமாகாயமுஞ் சூழ்ந்த உலகுள்ளமட்டுக்கு மணிப்பிரொளியும் என்னுமெண்ணெயும் போல மனமு முடலுங் கேசித்து வாழலாம் வருவாயென்றனைசக்கண்ணான துரையே.

சொக்கா மன்றாடியிடம் வசனம்.

அநீ மன்றாடீ கேட்டியாடா லைபோகவல்லி யென்று இவருக்கே தகுமடாலீலைவடியா சொல்றாங்கோ வானமும் பூமியு முள்ளமட்டு மியானை விடாமல் கெட்டியா பிடிச்சிகொண்டு இருப்பாங்கோ என்னுசொல்றா இன்னும் ஒருமாசத்திலே தமிள்பேச்சிலே சொல்ரான் தம்பி சிதம்பரம் வைமையை கிளிருகது சொல்றாங்கோ அப்படி ஐயாடுகிளிருகபோம.

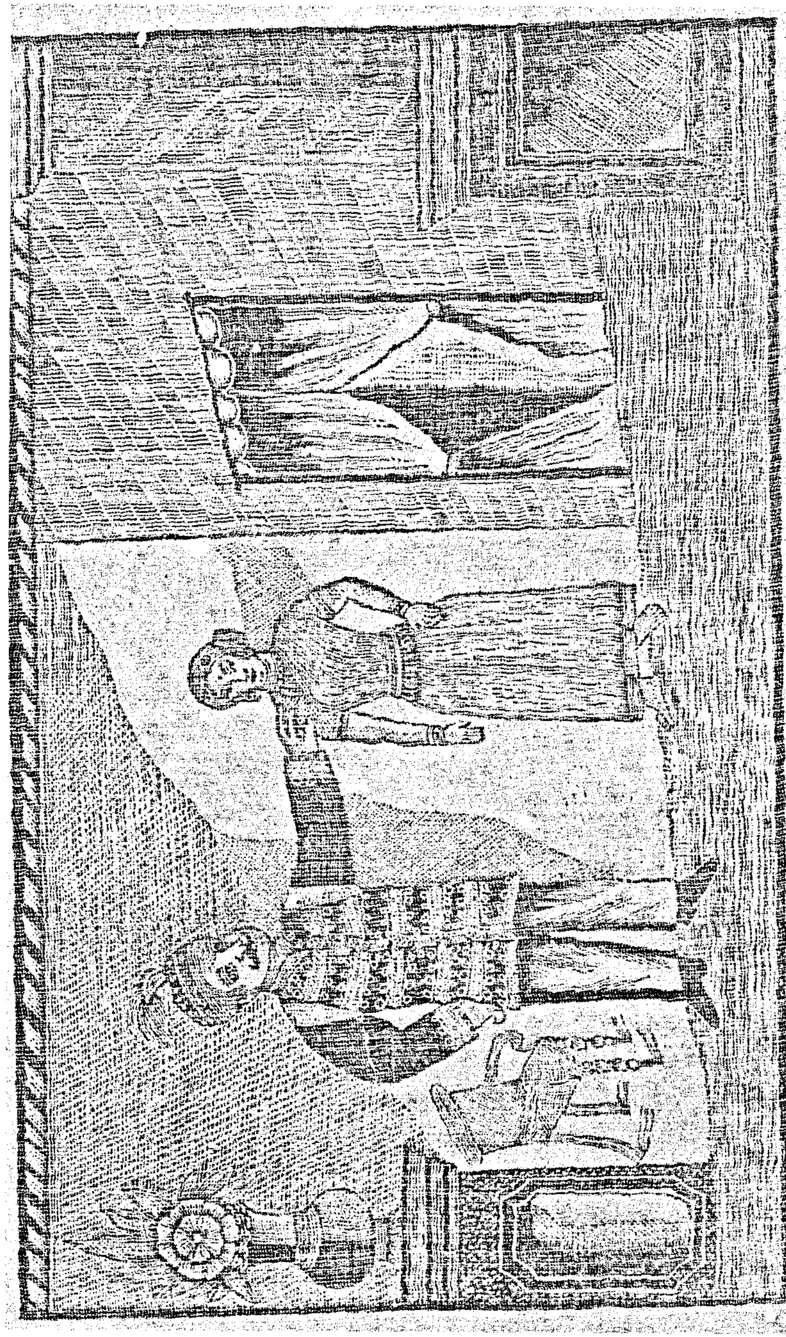

ஜெகதாரி. [illegible]

மன்றுஜி.

அஜீ சொக்ரா கமக்கியென்னடா ஊதாரி கண்டதுகாட்சி தே
வடிகொண்டது கோலம்

ஊதாரியும் தாசியுங்கூடி சந்தார்த்தம் பதம்

இ-ம் மாருவத்சிகம் அடதாளம்.

ஊதாரி.

சதிமன்மதன் விடுவாளிகள் தைத்தே அதிமய
லாகிரிதாப மிஞ்சுதென் செய்வேன்
தையலர்க்குள் சிலாக்கியமே வாடி என தருந் பாக்கியமே வாடி
யோக்கியமாக நாக முயருஞ் சாளைபோல
மாக்கடல் புவியில்நாம் மனங்களித்து நடக்க
சலாக்கியமேவாடி என துரந-பாக்கியமே வாடி

தாசி.

இனி தாமதமேதுன்-மனதிஷ்டப்படி வந்தே - இத
இன்பமுடன் அருகில்சேர்ந்து ரட்சிக்க வந்த - நேய
மஞ்ஞுளனே வாரும்-அற்புத-தயாளனே வாரும்
ராஜ மரவ்தன நாகரீகவரை
தோரணிதவீரசுகுண பிரதாப
மஞ்ஞுளனே வாரும - அற்புத - தயாளனே வாரும்

ஊதாரி.

வானிறுடு சபையினடு வயங்கும் கதிர்மதி சோரும்
மகிழ் சேர்வைகொண்ட ஆசையானது கொலைடுமயங்குதினி
மடமானே நீவாடி - மதுரித - தேனேநீவாடி
மன்னவர்தேடும் வளமுறைமைப்படி
தானேயுறவாடி சந்ததம் வாழ்ந்திட
மானேநீவாடி மதுரித தேனேநீ வாடி.

தாசி.

அவ்வாருதி யொவிட்டவு மணிமேயுந் தோகை மயிலாடவு
அழகுக்குழலசோர்த்திட அம்மவிக்கு நீ வாருமென்
நாதனே வாரும்-இங்கிதசங்கீதனே வாரும்
பூதலம் போற்றும் வைபோக விநோதமென்
சாதுக்குணகர சாமி யெனது பிராண
நாதனே வாரும் - இங்கிதசங் - கீதனே வாரும்

குறத்திவருகிற தரு

இ-ம் இந்துஸ்தான் காபி - திரிபுடை தாளம்.

அம்மே அம்மே அம்மே அம்மே அம்மே குறிசொல்லுவோம்
ஐயாவும் நீங்களுந்தான் கையைக் காட்டிக்கொள்ளுங்கோ
வளம்பெருகு மலைநாடு எங்கள் நாடு அம்மே ஓ
மகிழ்ந்தேசம் பெத்தலகேம் எங்கள் தேசம் அம்மே ஓ
அதமேனவ சம்பிரதாயில் வந்தவர்கள் அம்மே ஓ
அருமையான வெங்காளி சிங்காசாரி அம்மே ஓ
எனக்குமலை நல்லிகாறல் சென்றுபோனேன் அம்மே ஓ
எத்தேசம் சுற்றிவந்தும் எனக்குயாரிணை அம்மே ஓ
தெனமாவு தேனுகொண்டு தின்குவோமே அம்மே ஓ
திராத சண்டையெங்க சாதியிலே அம்மே ஓ
பெருகுஞ்சாமை தேனக்கிர்கள் பொருத்தமாக விருக்கினும்
பிச்சைபெயின் குறிதாழிலே விட்டுவிடோம் அம்மே ஓ
கைபார்த்துக் குறிகள்சொல்லிக் கஞ்சிக்கேட்டுத் தின்பமே
கைநிறையக் கழைபூற்றிக் காட்டுங்களே அம்மே ஓ
பாங்கையர்கள் நரங்களுக்குப் பச்சைகுத்திப் பாடியே
பட்சமுடன் தருமமுளைப் பரிந்து உண்போம் அம்மே ஓ
குறக்கூடை கையிற்கொண்டு குவலயத்தில் சுற்றியே
கூவிவந்தோம் குறிசின்னதனைக் கூடிநீங்கள் கேட்பீரோ
வெகுநாள் காரியங்கள் வழுத்துவோமே அம்மே ஓ
மனமாலெல்லாமல்கேட்டு மகிழ்வீரே அம்மே ஓ

ஊதாரி தாசிக்கு வசனம்.

சீட் ஞான்சென்ஸ், அடி பெண் ரஞ்சிதமே இவர்கள் சொல்வது நம்பத்தக்கதல்ல, உனக்குப் பிரியமிருந்தால் கை பார்த்துக்கொள் கண்ணாட்டி.

தாசி குறத்திக்கு வசனம்.

அடியம்மே குறத்தி என்கையைப் பார்த்தபின் எனது மணவாளர் நம்பி தனது கையையுங் காட்டுவாராகையால் சரியாய்ப்பார்த்துச்சொல்லவேணும், இதோபார்

குறத்தி குறிசொல்லும் தரு

இ-ம்-எது குல்காம்போதி - தாளம் ரூபகம்.

உன்கரத்தைப் பார்த்ததிலே வுற்றதை யானுரைப்பேன்
ஒண்டொடியேயுனக்கு இப்போ துவந்து வந்ததிர்ஷ்டம்
வண்மெலர்த் தேனேயுன்னை வருவதுபோலுன்னே
மருவிசுகம்பெற வாட வர்கள் வருவாரே
வந்துநிதி தருவார்கள் மானிலத்திலுள்ளோர்
மனமகிழ்ச்சி கொள்வாயென் மான்விழியேயம்மா

தாசி குறத்திக்கு வசனம்.

அடியம்மே குறத்தி நீ யெனக்குச் சொன்னகுறி புன்னையே அனேக ஆடவர்கள் நான் புத்தியறிந்தது முதல் வந்து என்னுடன்பேச வெத்தனித்தும் பிரயோசனப் படவில்லை. ஆனாலிப்போதாவிருக்கு மென்னது கண்ணாளரைக் கண்டபோதே எனது நாணம் மடமச்சம் பயிர்ப்பு என்பது நீங்கி யவருடன் கலந்தூறவாடினேன். இப்போது அவர் கரத்தைப்பார்த்துக் குறிசொல்லடியம்மே

ஊதாரி கையைப் பிடித்துக்கொண்டு சொல்லுகிற தரு

இராகம் இதுவுமது.

துரைகாத்தைத் சோதித்தேன் சொல்லுகுறி கேளாய்
சொற்பெரிய கிறிஸ்துவியல் தன்னிலுற பவித்தார்
உற்பவித்து மென்னபலன் கண்டாரோ யிவரும்
ஊராக்குப் பொருளழித்து ஊதாரியானாரோ
உற்றவர்கள் பேரிருந்து உரித்து தனமெல்லாம்
ஒழித்திடுவா ரிவர்தனியாய் உலைவார் மனம்நொந்து

ஊதாரி குறத்திக்கு வசனம்.

செல்குறத்தி நீ எனக்குச் சொன்னதில் வருங்காலத்திற்கு ஒவ்வவில்லையாகிலும் எனது கண்ணெட்டிக்கு நீ சரியா யுரைத்தாயென்று அவன் சொல்வதினால் இதோ இந்த நாறுபொன்னை யெடுத்துக் கொண்டு போவாய் கெட் அவுட்.

பிக்காறி

அடி சட்டுவாரிதி என்னடா சொரத்தி சொல்றான் சரியடா அவுன்ஸி என்னமோ சூட்சொன்னு நாறுபொன் கொடுத்தாங்கோ நம் பண் ஐயா பைத்தியம்பிடிச்சி போனுங்கோடா

மன்னு.

அடே நீங்கள் என்னடா தலையிலே கூள்வாத்தாங்கோ கர்மா யிருடா கபர்தார்

குடுகுடுப்பைக்காரன் வருதல்.

குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-குடு குடு-குடு-குடு- ஓடிவாடி-ஓடிவாடி-ஓடிவாடி-பகவதி ஓடிவாடா-மாயாண்டி மதுரைவீரா வீரபத்திரமாதேவா உள்ளது உள்ளபடியேசொல்லடா இந்த மூலையிலே-மூக்கோண சக்கரத்திலே முனையிலே நின்று

சொல்லடா இந்த வூட்டிலே இந்தவூட்டிலே இருக்கிற அம்மாளுக்கு தொப்பை பையன் வந்திருக்கிறான் தொப்பை பையன் வந்திருக்கிறான் அவனாலே அம்மாளுக்கு ஆடுமாடு பெருகப்போகுது ரொம்ப பணம் வருது தொப்பைபையன் கொட்டிக் கொடுக்கப்போகிறான். குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-பலுக்கடி பலுக்கடி பலுக்கடி பலுக்கடி-வடபத்ரகாளி பலுக்கடி ஆயி அம்மாவூட்டிலே தெசவந்திருக்குது அம்மாவூட்டிலே தெசவந்திருக்குது எங்கம்மா நன்னாயிருப்பா ஆனால் எங்கம்மாளை ஒத்தைக்கண்ணன் பார்க்கிறான். அவனே கெட்டுப்போகிறான் அவனே கெட்டுப்போகிறான் குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-குடு-போனவருசம் வந்தேன் அம்மா ஒருநாணி கொடுத்தாங்கோ அப்போ அம்மாளுக்கு இப்போ இருக்கிற செருப்பு இல்லே அம்மா இப்போ வயிறுரொம்ப சாப்பாடுபோட்டு அனுப்பலேனும் குடு-குடு-குடு-குடு-போனவருசம் நான் அம்மாளுக்கு சொல்லிப்போனேன் அது சரியாய்வந்தது பைத்தியக்காரப் பையன் அம்மாளை நச்சுக்கொழாய்வைச்சி பார்க்கிறான். நச்சுக்கொழாய்வைச்சிப் பார்க்கிறான். அவனே உன்காலில் விழப்போகிறான். கடைசியிலே குடு குடு குடு குடு குடு குடு.

ஊதாரி.

டேய் நான்சென்ஸ் போடா வெளியிலே போ கூச்சல்போடாதே அவுட் ஆப் இடேட் என்னடா அம்மாளுக்குப் பயங்காட்டுகிறாய் சோவேய்.

குடு குடுப்பைக்காரன்.

என்ன ஐயா அடிக்கவரீர பிச்சைக்குவந்தேன் ஐயாவுக்குப் பொல்லாதவேளை வந்திருக்குது குடு குடு குடு குடு ஐயா பெரிய பாதாளத்திலே விழுந்து கிடக்கிறுங்கோ கொஞ்சகாலம் வருந்தப்படப் போகிறுங்கோ இதற்குள்ளே ஜாக்கிரதையாயிருக்கணும் குடு குடு குடு குடு.

ஊதாரி.

போடா போதும் இந்தா இந்த பத்துரூபாயை யெடுத்துக்கொண்டு மறுபடி சங்கடி செய்யாமற் போடா.

மன்னுஜி.

என்னடா பிக்காஜி இவனுக்கு பைத்தியம் குடி குடுப்பைக்காரன் என்னமோ தபபடிச்சான் பத்துரூபா கொடுக்கிறாங்கோ.

பிக்காஜி.

நான் முன்னே சொல்லேனடா ஐயாவுக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சிபோச்சி என்னு சும்மா கட்கட் பண்றே,

---

திரவியன் தன் குமாரன் ஊதாரியை நினைத்து அழுகிற புலம்பல்

இராகம் - சங்கராபரணம் - ஏகதாளம்.

பல்லவி.

இன்னமும் வரக் காணகிலேனே தெய்வமே
ஏது செய்குவேன் மனைனிறைனே.

அநுபல்லவி.

மன்னு மனுவோர் நிந்தை வழுத்துப் பொருள் பங்கிட்டு
மகிழ்வுடன் சென்ற சிறு மைந்தன் மனந்திரும்பி இன்ன

சரணங்கள்.

அறப்பினைக ளுறவாடி அவர்களைறையுக் தற்போதகத்தை நாடி
தற்பரனருள் நெறிதன்னை மறந்து கூடி
சதிக்குள்ளாகவே சென்ற தனயன் மனந்திரும்பி இன்ன

அறிவை மயக்குங் கள்ளு சாராய் தனையருந்தி எக்குழன்றும் பேறுய்
சிறக்கும் விலைமாதரைச் சேர்ந்துடலங் கெடுததுத்
திரிந்தலைந்திடச் சென்ற சேயன் மனந்திரும்பி இன்ன

பங்கிட்டருளும் பொருள்யாவுஞ் சிலவழித்து பரதேசியாகிநிதமேவும்
அந்தையிற் பிச்சையேந்த அழுதேங்கு வாறுதலால்
அனல்மெழுகா யெனது அகமுருகுதையோ இன்ன

மூத்தவன் தந்தைக்கு ஆறுதல் சொல்லும் கொச்சகம்.

ஐயாநின் னறிவதைச் சற்றேனுங் கேளாமல மல்லு
செய்து நிதி பங்கிட்டுச் சென்ற மைந்தன் தனைத்தேடி
ஐயோ வென்றேங்கினிதம் அழுதாற் கண்டுமிந்த
வையமென்ன செய்யுமிங்கு மனத்திடங் கொள்வீர் தாமே.

வசனம்.

கேளும் என் தந்தையே உம்முடைய அறிவைச் சற்றேனுங் கேளாமல்வாதிட்டுப் பங்குபோட்டுக் கொண்டுபோன மைந்தனைநினைத்துக்கொண்டு ஏங்கி யழுவதினால் இந்த புவியோர்க ளென்ன செய்வார்கள் மனதைத் திடப்படுத்தும் பிதாவே.

தோழி தாசிக்குத் தற்போதனை சொல்லும் விருத்தம்.

இ-ம் ஆனந்த பைரவி.

வர்ஜபூஜித வொய்யார மடமயி லனமேகேளாய்
ஆசையா சேர்ந்திருந்த ஆடவன் கையிலேயோர்
காசு மில்லாமற் சென்னி கவிழ்ந்திருக்கின்று நீயுன்
பாசத்தை விட்டு நீங்க பக்குவஞ் செய்குவாயே.

வசனம்.

பரிமளக்கம ழொய்யாமைய மயிலைப்போலும் அன்னத்தைப் போலு மழகிய வெண்ணம்மணி, உன தாசையென்னும் வலையிற் சிக்கி விழிக்கும் வாலிபனிடம் பொருளின்றி தலைகவிழ்ந்திருக்கிறான் போல் தானும் வேசியுறவும் வியாபாரி தஞ்சமும் காசுபணத்தில் கலந்திருக்கின்றமையால், இப்போதவனை நீக்கும் உபாயத்தைத் தேடிவாய் தாயே.

தாசி தோழிக்கு விருத்தம் இ-ம இதுவுமது.

பக்குவஞ் செய்வாயென்று பாங்கிநீ சொல்லக்கேளாய்
இக்கண மவன்பாற்சென்று இருபது பொனதாவென்று
அக்கணை யாகக்கேள் நீ அளித்திடா திருந்தானேல்
[illegible] போடாவென்று [illegible] கண்டாய்.

வசனம்.

பக்குவஞ் செய்யென்று சொல்லியபேசா! உடனே அவ்வாலிப னிடம்போய் ஆனிருபது பொன் கேட்டதாய், அவனியம் வேண்டியது தாக் கேட்டு அவனிடமுமில்லையென்று தெரிந்துகொண்டோமாகில் நாமே அந்த காலைய நம் வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிடுவோம் தோழி.

தோழி தாசிக்கு வசனம்.

அப்படியே இதோ [illegible] நெறிநிறைவேறுகிறேன் அம்மணி

தோழி ஊதாரிக்கு விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

[illegible] மதனரூபா கருணைப்பிரதாபா கேளாய்
வண்டுறை குழலி [illegible] மாதிருநீ லெனமொழி [illegible]
[illegible]
மண்டலமீதிலாக் [illegible] மனமகிழ்ந் தருளுவீர்.

வசனம்.

மன்மதசொரூப காட்சியுங் கருணையுமுடைய பிரதாபனே கேள்! அளியினமுரலும் அளகபாரத்தையும் அழகிய ஆபரணத்தையும் மாமரக்குயிற் குரல்போன்ற தொனியுமுடைய என்து ரைவியோகவல்லி உடனே இருபது பொன் அம்மைக்கேட்டு வாங்கிவரும்படி யுரைத்தாள் மனமகிழ்ந்து தருவாய் துரைராஜ சிகாமணியே.

மன்னுஜி

அடே சோக்கரா என்னுடைய நம்பள் ஐயா இந்த தேவடியாளுங் கோகிட்டே யிருந்தாகிறது நம்பள் பெரிய ஐயாகிட்டே இருந்து வாங்கிவந்த பணமெல்லாங் கொட்டி கொடுத்துவிட்டாங்கோ இன்னம் பணங் கேட்கிறாங்கோ பத்மாஜி சும்மாகொடுக்கலுண்டா.

பிக்காஜி

போடா சின்னதேவடியா சேர்ந்தனை பார்க்கிறேடா.

ஊதாரி தோழிக்கு விருத்தம் இ-ம் மத்தியமாவதி.

அருளுநீ சொன்னுரைத்த வற்புதத் தோழிகேளாய்
பொருளெலாம் பேதுகந்தர பொற்கொடி மாதினுக்கே
சாத்தினி லிருந்ததெல்லாம் கணக்கின்றி கொடுத்ததுந்தான்
தெரிந்தின்னங் கேட்டாலென்ன செய்குவேன் செகத்தின்மீதே

வசனம்.

பொருள்தாவென்று கேட்குந் தோழியே! அந்த அழகிய சொர்ணமாதுக்கே என்னிடமிருந்த பொருள்யாவும் கணக்கில்லாமல் கொடுத்துவிட்டது தெரிந்திருந்தும் பொன் வேண்டுமென்றால் யாதுபுரிவேனிவ் வையகத்தின் தோழி

தோழி ஊதாரிக்கு விருத்தம் இ-ம் இருவுமது

என்னதான் செய்வேனென்று இயம்பியே யாவதென்ன
மன்னர் மன்னவர்கள் நாளும் வந்துதாளிறைஞ்சுபோங்க
வன்னமென் னிலைமிகுந்த வைபோகவல்லியென்னும்
அன்னமின் னுடனேசொல்ல அன்புடன் வருகுவாயே.

வசனம்.

என்ன செய்குவதென்று என்னுடன் சொல்லி யாவதென்ன துரையே! அரசர்க் கரசர்கள் என்னாளும் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கும் அன்னத்தைப்போன்ற நடையையுடைய வைபோகவல்லி யென்னும் மின்னார்க் கரசியிடம் வந்து நீயே யுரைக்க வருவாய் பிரபுவே

ஊதாரி தோழிக்கு விருத்தம் இ-ம் கல்யாணி.

வருகுவாயென்றுரைத்த வஞ்சியே சொல்லக்கேளாய்
பொருளில்லா விட்டாலென்ன புகழும் வைபோக வல்லி
இருகில மீதிலெந்தன் இஷ்டத்தை மறந்திடாளே
வருகுவே னச்சமில்லை மனமது மகிழ்ந்ததாலே.

வசனம்.

வருகும்படியா யுரைத்த பெண்ணே சொல்லக்கேளாய் ! திரவிய மில்லா விடிலென்ன, வைபோக வல்லியும் என்பேரில் வைத்திருக்கும் பட்சத்தை மறந்து விடுவாளோ! மனமகிழ்ந்து பயமின்றி வருகிறேன் தோழி.

தோழி தாசிக்கு விருத்தம் இ-ம் சாரங்கசாபி.

மகிழ்மணி மாலைபூணு மாங்குயில் மாதே கேளாய்
சுகமலர் வாய்திறந்து சொல்லிய வண்ணஞ் சென்று
சகமிசை யிவனைக்கேட்டால் தமனிய மில்லை யென்றான்
வகையுட னன்றேன்கொண்டு வந்தேனி யறிகுவாயே.

வசனம்.

உலகோர் மகிழ்மாலை பூண்ட மாதசிரோன்மணி! உன் மலர் வாய்திறந்து சொன்னதுபோலவனைக் கேட்டால் இப்புவியி லெனக்குப் பொன்னில்லை யென்று சொல்லிவிட்டானகையா லிதோ உன் முன் கொணர்ந்தேன் நீயே தெளிந்துகொள்வாய் தாயே !

தாசி ஊதாரிக்கு விருத்தம் இ-ம் செஞ்சுருட்டி

வந்திங்கு நிற்குஞ் சுந்தர வாலனே சொல்லக் கேளாய்
எந்த நேரமு நீ யெந்தனில்லினி லிருந்தாயாகில்
இந்த பூதலத்தோர் நிந்தை இயம்புவார் மனைக்குச்சென்று
விந்தையாவதிபூத்த விதம்போல வருகுவாயே.

வசனம்.

இங்கு என்முன் வந்து நிற்கும் அழகிய வாலிபனே சொல்லைக் கேள் ! எக்காலுமென் கிரகத்திலிருந்து கொண்டிருப்பாயாகில் இந்த பூலோகத்தாரால் நிந்தைக்குள்ளாகுவேனாகையால் உனது வீடுபோய்ச்சேர்ந்து அத்தி மலர்ந்ததுபோல் யாதோ ஒவ்வோர் காலங்களில் வருகுவாய் வாலிபனே

ஊதாரி தாசிக்குக் கொச்சகம்

விதமாக வாருமென்னும் மெல்லியர் சலாக்கியமே
சதமுமுன துபயமலர்த் தாளிணையே கதியெனவே
இதையமதி லெண்ணியுனை யினிமையுடன் கூடுமெனை
விதனமுற விவ்வார்த்தை விளம்புவது அழகலவே

வசனம்.

ஒவ்வோர்வேளை வரும்படியாயுரைத்த ஸ்திரீகளில் மேன்மையான பிராணநாயகி ! சதாகாலமும் உன திரண்டு பாதங்களையே தஞ்ச

மாகக்கொண்டு வேருதார மில்லையென மனதி லெண்ணி உன்னை யன்பாய்க் கூடியிருந்தவென்னை இவ்விபசனமுறும்படியான வார்த்தைகள் சொலவ தழகாயிருக்கவில்லை யென் கண்ணாட்டி.

தாசி ஊதாரிக்கு விருத்தம் இ-ம் புவனகாந்தாரி.

அழகுதா யுடன்பிறந்த வரியமல மாமன்தந்த
விழைமைந்தனோ? அல்லால் விசித்திர மென்மாலையிட்ட
கொழுநனோ சண்டிவாது கொடுக்கிறா யாருமுன்னே
பழித்திடக் களமும்போக பவுஷையும் போக்குவேனே

வசனம்.

என் தாயாருடன்பிறந்த கல்லமமான் பிள்ளையோ? அல்லது என்னை [illegible] மணையின்மேலிருந்து தொட்டுத்தாலி கட்டின மணவாளனோ? என்ன நீ இவ்விதமென்னுடன் வாதுகொடுக்கிறாய் எவர்களு முன்னைப் பழிக்கும்படியாக உன் பவுஷையெடுத்துன் மரியாதையைக் கெடுப்பேன் வெளியேபோடா.

பிகாஜி.

அடேயப்பா பாதிபாடா என்னு சொன்னு கடசிலே ஐயாவே கடுத்தெருவிலே விட்டாடா ஐயா இப்போ என்னடாசெய்வேன்

மன்னாஜி.

அடே சோக்காரா நம்பள் முன்னமே சொன்னான் தெவடியாளுங்கோ ரொம்ப கெட்டவாங்கோ என்னு சொன்னு ஐயா கோபம் பண்ணுங்கோ நம்பள் பேச்சி கேட்கிலே, நம பணவங்கோ பேச்சி கேட்டுக் கெட்டுப்போனாங்கோ நம்மென்னடாபண்ணலாம

ஊதாரியுந் தாசியுந் தர்க்க தரு

இராகம் - சங்கராபரணம் சாப்புதாளம்.

ஊதாரி.

போக்குவேனென்று சலாக்கியமாய்ச்சொல்லு மடமானே என்ன
பொல்லாங்குனக்கிந்த தொல்புவியிற் செய்தேன் சுவைதேனே

தாசி.

செய்வதென்ன மலர்க்கையிற் பொருள்வறண்டபோதே வேசி மாதர்
தென்பும் பெருக்கமு மன்பும் போச்சதென்றே அறியாயோ

ஊதாரி.

அறியாமலே மோகவெறியால் கைப்பொருளெல்லாம் கணக்கின்றி
அளித்த துனக்கும் நிருவுளத்துக்குந் தெரியாதோ மடமானே [நான்

தாசி.

தெரியாதோவென்றெந்த னருகினில் வந்தச்சமில்லாமல் அடா
செல்வஞ் செருக்கிறாயுன் முகமொருக்காலும் பாரேனடாபோடா

ஊதாரி.

போடாவாடாவென்று மாடோட்டும் பயலைச்சொல்வதுபோல என்னை
புகலாதே நானுந்தன் சுகமணவாள னல்லவோமானே

தாசி.

மணவாளனென்று மட்டிச்சனங்கே யிஃதியொருதரமிந்த வார்த்தை
வழுத்தினு னுன்னுக்கை யிழுத்தறுத்திடுவேன் மெய்யடாபேயா

ஊதாரி.

பேயென்றும் நாயென்றும் நீயென்றுஞ்சொல்வதால் குறையுண்டோ [என்னைப்
பேதகஞ் செய்யாமல் மாதயவா சேர்ந்தாள்வாயே

தாசி.

தபவாயாளென்று முதிப்பலே சித்தரும்பொன்னொரு லட்சம் அடா
கூட்டித்தந்தாலுமுந்தன் வீணசிந்தையெண்ணங் கடவாதே போடா

பிக்காரி.

அடே நம்பள் ஐயாகிட்டே எத்தினி லட்சம் பொன் ஏமாத்தி போட்டு இப்போது நடனாது சொல்றடா தேவடியா.

மன்னாரி.

ஆமாண்டா அந்த புறப்புக்தி சொல்ற அந்த பேச்சப் இப்படி பண்றாண்டா நாமென்ன செய்யலாம்.

ஊதாரி தாசிக்குக் கொச்சகம்.

கடவாதெனச் சொல்லும் மங்கையரசே திகழும்
கடல்வளையும் புவிமீது கழலிணையே தஞ்சமல்லால்
திடவேறாதார வுளதோ செல்வமனங் கடுகடுத்து
அடம்புரிவ தகற்றி முன்போல் அனுதினமுங் கூடுவையே

வசனம்.

கடவாதென்று சொல்லுமெனது அன்புடைய நாயகமே! கடல்சூழுமிந்த வுலகத்தில் உன் பாதாரவிந்தத் தவிர வேறாதரவில்லாமையால் நீ மனங்கடுத்து என்னுடன் சண்டையிடுவதை விட்டு முன்போல என்னைத் தழுவி யாதரிப்பாய் கண்மணியே?

தாசியும் ஊதாரியும் தர்க்கம்

இராகம் புன்னாகவராளி அட தாளம்.

தாசி.

போடா வெளியே படுபாவி-இன்னம்-போராட்டமென்ன கெடுவோனே
நாடாறு மன்னனவர் நாடியே வந்திடில்
நாய்போல் விழுந்தாயே பேய்போ லலைந்தாயே (போடா)

ஊதாரி,

போடாவென் றெந்தனை யேசி-தள்ளி-போடவும் ஞாயமோ தோஷி
பாடாதவதி பட்டேன் பங்கை வாங்கிவந்து
பாசத்துட னளித்தும் மோசத்தொழில் நினைத்தாய் (போடா)

தாசி.

மோசத் தொழில் நினைத்து வந்தாய்-உந்தன்-முறியென்றோலை யெழு[தி தந்தாய்
ஆசையுடன் சேர்ந்தல்லாவென் பொருளெல்லாம்
அழித்து வுடல்கெடுத்தாய்பழிக்கும் பிணிகொடுத்தாய் (மோச)

ஊதாரி.

பிணிகொடுத்தேனென் றிப்போது-சொன்னால்-பெருமை தெய்வம் [பொறுக்காது
மணிமாங் குயில் மொழியே மனதிரங்கிச் சுகமாய்
மருவி ரட்சியுங் கோடி சரணம் சரணம் நாடி (பிணி)

தாசி.

சரணமென்று கெஞ்சி கூத்தாடி-இங்கு-சண்டித்தனஞ்செய்கிறாயோடி
திருடா வெளியிலே நீ செல்லாதிருந்தாயாகில்
இடமாய்ப் பழமுறாத்தினடி படுவாய் சனத்தில் (சரண)

ஊதாரி.

அடித்தாலும் வைதாலும் காளை-உந்தன்-அடைக்கல மெய்ப்போதும் [காளை
படியிலி லுனையன்றி பட்சவாதரவுண்டோ
பழிகாரன் போனென்னை யிழிவாகவே மண்ணில் (அடி)

தாசி.

இழிவாகவே வெட்டியுதைத்து-உந்தனை-இடுப்பைமுறித்துச் சிதைத்து
கழுத்தை மடக்கி கெட்டிக் கடித்துத் தள்ளுவேன் சீசீ
கந்தலே வறப்போக்கி வந்த வழியைப் போக்கி (இழி)

ஊதாரி.

வந்தவழிபோ வென்னலாமோ-ஆசை-மையல் மறந்திருக்கப்போமோ
தன்னைத்தாய் சொந்த சகோதரனை விட்டு
சத்தியமாய் நம்பி நத்தினேனே நம்பி (வந்த)

தாசி தோழிக்கு விருத்தம் இ-ம்-நவரச கன்னடம்.

என்னடி தோழிமாதே எதுவ திலில்லையென்று
மன்னு மின்னிலத்தில் சண்டி வழக்குரைத்திடு வல்லீனன்
தன்மடி பிடித்துச் சென்று தகைசபை முன்விடுத்து
நன்னயஞ் செய்து இந்த நாழிகை தனிலே வாராய்

வசனம்.

அடி என்ன தோழி! இவன் என்னடி நம்முடைய வீட்டைவிட்டுப் போகேனென்று வல்லடி வழக்குச் செய்கிறான். இவனை மடியைப்பிடித்து வெளியே கொண்டுபோய் சபைமுன் விடுத்து மானபங்கஞ்செய்து துரத்திவிட்டு ஒரு நாழிகையில் வருவாய் பாங்கி.

தோழி தாசிக்கு விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது.

வாரிதி சூழுமிந்த வையகத்தோர் கொண்டாடும்
ஆரிழை மானே உந்தன் அரிய கட்டளையின் வண்ணம்
சீரம்பலத்தி லிந்தத் திருடனைக் கொண்டு சென்று
வீரமும் பவிஷும் போக்கி விரைவதாய் வருகுவேனே.

வசனம்.

சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூதலத்தோர் துதிக்கும் வைபோக வல்லியென்னு மாதரசே! உனது கட்டளையின்படி இந்த திருடனைக் கொண்டுபோய் அம்பலத்தில் விட்டு கௌரவத்தைப் போக்கி இதோ ஒரு நொடியில் வருகிறேன் அம்மணி.

தோழி ஊதாரி மடியைப்பிடித்து வெளியிழுத்துவிடுகிற
விருத்தம் இ-ம்-[illegible].

விழைவுறு மெய்மனை மாளிதன்னில் வந்து
மின்னாசி யுடனெதிர்த்து வீண் வழக்குப்
புரியவுனை முன்பின் னெவரறியா ரல்லால்
பொருள்கொடுத்து மருவுங் கனதுரையோ னிந்தத்
தரைமீதிற் புகழும்பொங்க சபையோருக்குச்
சடுத்தமிடும் நியாயமதை யுரைப்பதற்கு
விரகபேய் பிடித்தலையுங் கொடியதுஷ்ட
வீணமூடனே யெழுந்து வெளியேபோடா

வசனம்.

அடா மூடா! எம்வீட்டில்வந்து எனது ஆசைநாயகியுடனெதிர்த்து வீணாய் வழக்குச்செய்கிற வுன்னை இக்காரதிகாரர் தல்லாமல், பொருள்கொடுத்து மருவிப்போகும் அவர்களில் நீயொருவனல்லவோ? ஆகையால் வெளியில்வா, நானுமெபயருக்கு நீசெய்யும் அநியாய,

வழக்கை வெளியிட்டு மானத்தைப்போக்குவேன், கர்தலாகிரிகொண்டலையுங் களமூடா வெளியேபோடா.

மன்னுஜி.

அடிகுடிசட்டி இன்னதேவடி கம்பிணியே மடிபிடித்திழுக்கிறே நினு கழுத்தை ஒடிச்சிப்போடுவேன் கபர்தார்.

பிக்காஜி.

இன்னடி நம்பள்கிட்ட ரொம்ப கிரிகிரிபண்றே நம்பள் ஐயாகிட்டே சிணுங்கி சிணுங்கி ரொம்பபணம் பிடுங்கி தின்னுவிட்டு இப்போ போடாவாடா சொல்றீங்களா காவாலி தூக்கியடிப்போம்.

ஊதாரி தோழிக்குச் சொச்சகம்.

திகழுமதி மயக்கியெந்தன் திரவியத்தைக் கொள்ளையிட்டு
புகலுங்கரவோட்டாண்டி போலவிடுத்ததன்றி பலர்
நகைக்க சபைதனிலிழுத்த நாரியர்களுங்களுக்குத்
தகைதெய்வங் கூலிதருந்தப்பாது சத்தியமே.

வசனம்.

அடி எனது அறிவைமயக்கி என் பணமிட்டுக்கொணர்ந்த பாக்கியத்தையெல்லாங் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு எனக்கையில் ஓட்டைக் கொடுத்துத் துரத்திவிட்டதுமல்லாமல், நாலுபேரும் சிரிக்கும்படி சபைக்கிழுத்தச் சண்டாளி நாரிகளே உங்களுக்குத் தெய்வம் கூலி கொடுப்பது தப்பாது சத்தியமே.

தோழி ஊதாரிக்கு விருத்தம் இடங்கொள்ளம்.

சத்தியமென்னுந் துஷ்ட சண்டாளா எம்மிடத்தில்
குற்றஞ்சற்றிருந்தால் தெய்வங் கூலிதந்திடுமெய்யே நீ
கற்றுகற்றவைக்குஞ் சஷ்டகல்வியைக் கடல்வளைந்த
இத்தராமீதில்யாரும் ஏற்றிடாரோடுவாயே.

வசனம்.

சத்தியஞ்செய்த அடாகொடிய சண்டாளா! எங்கள் மீதில் குற்றமிருந்தால் தெய்வங் கூலி தருமென்பது உண்மையே. இப்போது உன்னுடைய சஷ்ட கல்விகளை இக்கடல் சூழ்ந்த பூமியில் யாரும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். வெளியே சீக்கிரம் எழுந்துபோடா.

ஊதாரி.

அஜி சட்டுவாஜி மன்னுஜி-ஜிமகாஜ்-அரோபியா சோக்கரா பிக்காஜி-தக்வீர் துரையே. நானெனது பேதை மதியால் எனது தந்தையிடமும் முதியோரிடமும், பெரியோர் வார்த்தைகளை மீறி பங்கு பிரித்துவந்த ஏராளமான திரவியத்தை உங்களுடைய சகவாசத்தாலேயுந் தள்ளி கொடிய சண்டாளிகளை நம்பி யளித்து இக்கதிக்காளாகினேன் இனிமேல் என்னுடன் கிருபைகொண்டு திரவியத்தைப் பணுவிக்காமல் பிழைத்துப் போகின்றது நல்லதாக எண்ணுகின்றது. ஆகையால் நான் எனது மதிமயக்கத்தால் உங்களை நிக்கித்ததை யொரு பொருட்டா என்றெண்ணாமல் மன்னித்துப்போய் பிழையுங்களய்யா.

சட்டுவாஜியும் சோக்காரவும்.

ஐயா தர்மதுரைகளே! நீங்கள் இப்போ ஒரு பெரிய ஐயாகிட்டே போனால் உங்களைத் தள்ளிப்போடமாட்டாங்கோ அங்கேதான் போங்க துரையே, நாங்கள் போய் வருகிறோம் சலாமையா.

ஊதாரி சபையில் சொச்சகம்.

வாய்மைமதி மயக்கி விலைமாது தன்னை நம்பினதால
நிலைமைகெட்டு ஐயோ! என் செய்குவேன் இறைவா
தேயமீதில் மனுஷிகெருள் திகைக்கவிட்டேன் பிழைத்துத்
தேயமிசை வாழ்ந்திருக்க சிறியேனினி தேசம்போயின.

வசனம்.

ஐயோ தெய்வமே என்னுடைய நல்ல புத்தி மயங்கி வேசியை நம்பினதால் இவ்வளவு தீமை வந்து சம்பவித்தது ஆகிலும் குற்றமில்லை என தன்பார்த்த நண்பரிடம் சென்று கொஞ்சம் திரவியங்கேட்டுத் தேசத்தி லுயிர்பிழைக்க வகைதேடுவேன் தெய்வமே

பஞ்சபாதகர் கூட்டம் வருதல்.

குடிகார கோவிந்தன் விருத்தம். இ-ம் - காம்போதி.

குடித்திடும் சாராய் கள்ளால் குணமைந்தன் தனையேமாற்றி
படியினி லாயிரம்பொன் பட்சமாய்க் கைகொண்டேனே.

வசனம்

எனது சாமார்த்தியம் ஊதாரியென்பவனுக்குக் கள்ளுஞ் சாராயமுங் கொடுத்து ஏமாற்றின பொன் ஆயிரம் கைக்குவந்தது.

கடுதாசி கந்தன் விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது

பட்சத்தைக் காட்டியிங்கு பகர்கடுதாசியாடி
நிட்சையமாக மாட்டி நிதி ஐயாயிரம் பறித்தேன்

வசனம்

அது எம்மாத்திரம் மிகுந்த நேசத்தோடு கடுதாசியாடி ஐயாயிரம்பொன் அவனிடம் கெலித்தேன் எனது சாமார்த்தியம்

சொக்கட்டான் சுப்பன் விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது

ஐயமில்லாமற் பூவி லாசை சொக்கட்டானாடி
துய்யவாறாயிரம்பொன் சொந்தமாய்க் கெலித்திட்டேனே

வசனம்

அதுவுமென்ன சந்தேகமில்லாமல் அவனிடம் சொக்கட்டானையாடி ஆறாயிரம் பொன் கெலித்தேன் எனது வல்லமை

குண்டுருட்டி குப்பன் விருத்தம் இ-ம் - இதுவுமது

சொந்தம்பாராட்டி மிக்கச் சூதாகும் குண்டுருட்டி
புத்திதான் கனித்திடச் செய்பொன் னேழாயிரங்கெலித்தேன்

வசனம்

ஆ! அதுவென்னவல்லமை நானுங்களுக்கெல்லா மேல், எப்படியெனில் சூது குண்டுருட்டி அவனிடம் ஏழாயிரம்பொன் கெலித்தேன் எனது வீரம்

துற்புத்தி சொக்கப்பன் மற்றவர்கட்கு
விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

பொம்மலி புதல்வனுக்குப் புகழ்விலை மாதுவீட்டை
நன்னயமாகக்காட்டி நவிலுமாயிரங் கைக்கொண்டேன்
மன்னிய அன்பர் தம்மை மகிழ்வுடன் கெடுத்துவாழும்
இன்னிலந்தனில் நமைப்போல் எவர்களுமில்லைதானே

வசனம்

பொன்னிறைந்த புருஷனுகிய ஊதாரிபிள்ளைக்குப் பொறுமைக ள் விட்டைக்காட்டி ஆயிரம்பொன் சம்பாதித்தேன், இனைகாகளை யடுத்துக் கெடுப்பதில் நம்மைப்போல் சமர்த்தாக விவ்வுலகத்திலுண் டா சொல்லுங்கள் பார்ப்போம் பிரதானே

எல்லோருங்கூடி வசனம்

என் என் நன்றாய்ச்சொன்னீர் துற்புத்தி பேசனென்றால் உமக் கே தகும், உம்மைக்குறித்து மெத்த சந்தோஷப் படுகிறோம் அண் ணுத்தே.

ஊதாரி சினேகரிடத்தில் உதவி கேட்கும் கொச்சகம்.

கிமதிக்குங் கீர்த்திபெற்ற நேசர்களே பொருள்களெல்லாஞ்
சிலவழித்து எவரு நிந்தை செப்பு ஊதாரியானேன்
நலமாக நீங்கள் கொஞ்சம் நவிதிதந் தாதரித்தால்
கலங்கியழும் வேழை களித்துயிர் வாழ்ந்திடுவேனே

வசனம்

இவ்வுலகத்தோரால் மதிக்கப்படுங் கீர்த்தி வாய்ந்த எனது நண் பர்களே ! கையிலுள்ள அளவற்ற திரவியங்களையும் வீணிற் சிலவழி த்து விழலுறி எவரும் பழிக்கும்படி ஊதாரியாகினேன். நீங்கள் பழைய சினேக விஸ்வாசம் வைத்துக் கொஞ்சந் திரவியங் கொடுத் துதவி செய்தால் மனங் கலங்கும் அடியான் உயிர்பிழைத்து வாழ் வேன் தோழர்களே.

சினேகர் யாவருங் கூடி ஊதாரிக்குச் சொல்லும் விருத்தம்

இராகம் - தன்யாசி.

களித்துயிர் வாழ்வேனென்றக் கசடனே நீயா ரெம்மை
இளக்காரமாக வெண்ணி இடம்புகள் பேசி வந்தாய்
இளைத்திடும் புலியோ காண கெடியுடன் சிறிமேனி
தருக்கெலாங் கெடவடிப்போம் சமர்த்தாவிட் டோடிப்போடா.

வசனம்.

உயிர்பிழைத்து வாழ்வேனென்று இங்குவந்து இடம்புகள் பே சுங் கசடனே நீயார் ? எங்கள் இளக்காரங்கண்டு இப்படி பேசுகிறா யோ ஊதாரி காணும்படி உன் அழகு திரேகங் கெட வடித்துப் போ டுவோம் உடனே இவ்விடத்தை விட்டெழுந்து போடா பேயா

ஊதாரி சினேகரிடத்தில் அழுகிற

கண்ணி - இ-ம் முகாரி - ஏகதாளம்.

இந்தவறுமைக் குண்டுருட்டி - யுத்தன்
இரண்டாயிரம் பொன் கெலித்துத்
சிந்தை மகிழுங் குப்பனுறு-கொஞ்சந்
திரவியந் தந்தருள்வாயே

குப்பன் இ-ம் சோகவராளி-அடதாளம்.

திரவிய மேதடா திருடா வென்முன் வந்து
செல்வது செருக்கிறாய் வாயில்
நிகமொரு பதினறு பல்லுதிர காடையிலெட்டி
ஓங்கி யறைவேனப்பால் போடா

வசனம்.

திரவியம் வேண்டுமென்று செல்வ பிள்ளையைப்போல் கெஞ்சுகிறாய் உன் பதினாறு பல்லும் உதிரும்படி தாடையிலடிப்பேன் அப்பால போடா.

ஊதாரி இ-ம் முகாரி ஏகதாளம்.

அப்பனுஸ்தி பங்கிட்டு வாவென்ற தல்லால்-வேசி
அகங்காட்டிப் போன
ஒப்புமா சொக்கப்பா கொஞ்சம்-பொன்
னுதவி செய்வா யுயிர்பிழைக்க

சொக்கப்பன் இ-ம் சோகவராளி அடதாளம்

பிழைக்கப் பொன்தா வென்று வழக்காட வந்தாயோ
பேயா மண்ணெடுத்திட லாகாதோ வுந்தன்
கழுத்தை மடக்கித் தள்ளி பிறட்டி பிறட்டி யெந்தன்
காலா லுதைப்பே னப்பால் போடா

வசனம்.

பிழைக்கப் போகிறேன் பொன்தாவென வழக்காடவந்த பேயா! மண்ணெடுக்க லாகாதா பிறட்டிப்பிறட்டி உதைக்கப்போகிறேன் அப்பாலே போடா.

ஊதாரி இ-ம் முகாரி ஏகதாளம்.

போட்டாயுன் காகிதத்தில் - ஆயிரம்
பொன்கெலித்த கந்தப்பண்ணா
வாட்டமுற்ற வெந்தனுக்கு - ஒரு
வகைசெய்வாய் மனதிரங்கி

139

கந்தப்பன் இ-ம்-சோகவராளி-அடதாளம்.

வகைசெய்து மதிகெட்ட மாடே என்முன்னே வீண்
வாது செய்கிறாய் வாயைக் கிழித்தப்பின்
முகத்தி லுமிழ்ந்தெவரும் நகைக்க விடுப்பொழித்து
உனை பங்கஞ்செய்வே னப்பால் போடா

வசனம்.

பிழைக்க வகையில்லை மதிகெட்ட மாடே! வாது செய்கிற வாயை கிழித்து முகத்தில் காரியுமிழ்ந்து எவரும் நகைக்க இடுப்பையொடித்து மானபங்கஞ் செய்வே னப்பால் போடா.

ஊதாரி இ-ம்-முகாரி-ஏகதாளம்.

முன்னே யோலையிற் சொக்கட்டானி லாயிரம் - பொன்
முதல் கெலித்த சுப்பண்ணா கேள்-உந்தன்
வணசபதம் பிடித்துக்கொண்டேன் எந்தன்
வயிறு பசி தீர்த் தாளுவாயே

சுப்பன் இ-ம்-சோகவராளி-அடதாளம்.

வயிறு பசித்தால் பிச்சை வாங்கமல் இந்த
வைத்திடு காலைப் பிடித்தனுமா-இலச்சை
செய்யு மூர்க்கன் உண்டையிற் சேர்ந்திடுமுன்னே
சிதறவடிப்பே னப்பால் போடா

வசனம்.

வயிறு பசித்தால் பிச்சைவாங்கி சாப்பிடக்கூடாதா, ஏன் காலைப் பிடிக்கிறாய், உன் மண்டையை, தூளொசிதற வடிப்பே னப்பால்போடா.

ஊதாரி இ-ம்-முகாரி-ஏகதாளம்.

சேரின்ப சாறும் கள்ளுக்கென் பொருள்
செலவழித்த கோவிந்தன் னென்-னை
அருமடித் தோட்டிவிட் டார்க்கு
ஆதரிப்ப துன் கடனே

கோவிந்தன் இ-ம்-சோகவராளி-அடதாளம்.

கடனென்றும் மதியீனக் கழுதை நாயே பழங்
கணக்குப் பார்த்தால் கலைகட்டுமோ இந்த
கொடிய சிங்கன் கையில் தடிக்கம்பா லெலும்பு
நொறுங்க வடிப்பேனப்பால் போடா

வசனம்.

ஆதரிக்கச் சொல்லு மதியீனக் கழுதையே பழங்கணக்குப் பார்க்கப்போகிறாயோ என் கையிலுள்ள தடியின லெலும்புநொறுங்க வடிப்பேனப்பால்போடா

புலவர் வசனம்

அகோதெப்படி யென்றால் இப்படியந்த சினேகிதர்களுதவியைக் கோரிப் பிழைக்கலாமென்று தனக்குதவி செய்யு மவர்களை ஊதாரி மரியாதையோடுகேட்க, அவர்கள் தன்னைப் பலவாறுகத் தூஷணித்து அடிக்கவு முதைக்கவும் வந்து தாவிக்கிட்டுத் தலை மொட்டையான தறிதலையேபிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கலாகாதாவென்று தடிக்கொம்பா லடித்துத் துறத்தவே தேசாந்திரம்போய் பிட்சை வாங்கியாகிலும் சீவனஞ்செய்யத் தீர்மானித்துக்கொண்டு ஊதாரி வருந்திற விதங்காண்க

சபையில் ஊதாரி ரேச்சகம்

அற்பருனை நம்பிநிதி அனைத்தும் விருந்திலும்நான்
ஒப்பும்படி செலவழித்தே ஊதாரியானேனையோ!
எப்படி யென்னுயிர்பிழைப்பேன் நெல்மதுவூர் சென்று
தப்பாமல் நுழைந்து பிச்சை தாவெடுக்கப் போகிறனே

வசனம்

அற்பரது வார்த்தைகளை நம்பி என்னுடைய திரவியம் யாவற்றையும் வீணிலே செலவழித்து இப்போது ஊதாரியாகிவிட்டேன்; ஐயோ சர்வேசுரா! இனியெவ்விதத்தி லுயர் பிழைப்பது, வேறுதேசஞ்சென்றாகிலும் வீட்டுக்கு வீடுபோய்ப் பிச்சைவாங்கிப்பிழைப்பேன் ஐயனே.

பின்னும் ஊதாரி நடைபுலம்பல்

இ-ம் யதுகுலகாம்போதி- திரிபுடைதாளம்.

என்னாளும் செய்கிறேனினி யேதுசெய்குவேன
ஏழைநிதி மோசம் போனேனையோ!
தன்னைச் சேமமுமதுத் துப் போல்லாத துற்சினேகர்
தந்திரம்பலிப்படி யானேனையோ!
வேசியாசை காட்டிவிட்டென் உயருடைமை
வில்லேந்தியவேலாப்பு சிரிக்குதையோ!
தானாப்பசி தாகத்திலென் கையேந்து
தரிக்குமுடல் களைக்குதின்னையோ!
தாகமடங்கத் தண்ணீர்தந்த வென்றனக்கோர்
தடவாளியுங் காண்கிலேனையோ!
காணேனொரு மானிடருமென்னைக் காத்தருளக்
காடுஞ்செடி மலையல்லாலேயோ!

வருந்திபிச்சை வாங்கிசிதாபந் தீர்த்திடவும்
மறுநகர் தெரியவில்லையையோ!

தெரியாமல்கைப்பொருள் வீணில்தோற்றுக்கனல்மெழுகுபோல்
சிந்தைநொந் துகலானேனேயோ!

ஒட்டன் வருத புலவர் விருத்தம் இ-ம் ஆரபி

மனதுநொந் துடல்மெலிந்து வனவழிவந்ததுங்க
கனதிரவிய சம்பன்னன் கண்மணி யிளையமைந்தன்
தனைக்கண்டு தயவுசொல்லி தற்கார்க்க வென்று பன்றி
இனத்தையிங் கோட்டிக்கொண்டு வழியொட்டன் வந்திட்டானே.

வசனம்

அகோதெப்படியென்றால் மிக்க மனது நொந்து காட்டின்வழியே உடல் மெலிந்து வாடும் திரவிய சம்பன்னன் இளையமைந்தனாகிய ஊதாரியைத் தற்கார்க்க வந்தது போல் பன்றிக் கூட்டங்களை மேய்த்துக்கொண்டு ஒட்டன் வருகிற விதங்காண்க.

தாளம்

தாத்தை தை தத்தித் தோம்-தக
தாத்தை தை தத்தித் தோம்-தக

தக தக தக தக தக தக-திகு திகு திகு திகு திகு திகு
தளங்கு தத்திமி-தகதத் ததிங்கணத்தோம்

தாம் தாம் தாம்-தாம் தக்கிட
திம்த தக்கிட தோதிந்த தாதாம்

தந்தரிகிட தாதரிகிட
தாதரிகிட தில்லானு

தாடு ஜெனுத்ததிம் தாரா தில்லானு தாம்
தக தக தக திகு திகு திகு-தக-தத்ததிங்கணத்தோம் தாம்

புலவர் பதம் இராகம்-தோடி-ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

ஒட்டன் வந்தானே - சபைதனில் - ஒட்டன் வந்தானே

அநுபல்லவி

கட்டுடனே பன்றி கணங்கள் மேய்த்தடர்
காட்டி லனுதினங் கம்பீரமாய் வளர் ஒட்

சரணங்கள்.

முறுக்கு மீசையைத் திருத்தியே மிக முயர்ச்சிவீரஞ் சாற்றியே
கருத்திடும் நிறக் கம்பளி போர்த்தியே
கையினிலே நெடுங் கம்பு பிடித்திங்கு ஒட்

பெருத்தப்புயத்தைநெளித்துப் பன்றி பெருகும் விதத்தால் களித்து
உருக்கமாயதற் குதவுந் தீனியை
ஓங்குஞ் செங்கையிசை ஓயிலாக வைத்து ஒட்

வீசும்புகழ் கவிவாணரைக் கண்டால் வீட்டுக்குள் ளொளித்துக் கொ
[ண்டே யுறை
காசு கொடாதக் கசடரை மாட்டவே
காலிற் செருப்புக் கனமா யணிந்திதோ ஒட்

ஒட்டன் ஊதாரியைக்கண்டு விருத்தம் இ-ம் பைரவி

ஆரடா பிள்ளாயிந்த அடவியிற் றனியாய் நின்று
தாரைபோல் கண்ணீர் சிந்தி தவித் தழுகின்றா யுந்தன்
ஊரென்ன பெயருமென்ன உற்றிடுங் குறைகளென்ன
சீரணி மலர்வா யிங்கு திறந்தெனக் குரை செய்வாயே.

வசனம்.

ஆரடா பிள்ளாய்? இந்த அத்துவானக்காட்டில் தனியாய் நின்று அழுது கொண்டிருக்குங் காரணமென்ன? உன்னுடைய ஊரும் பெயருமென்ன? உனக்கு நேர்ந்திருக்குங் குறைவுகளென்ன? இவ்வகை விபரமாக வெடுத்துரைப்பாய் பிள்ளாய்.

ஊதாரி ஒட்டனுக்கு விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

செய்பவாரிதி சூழ்பூமிற் செழியு மாதரவில்லாத
வெய்யபாதக ஞானியோ! மிகு பசிதாகத்தாலே
கையுடன் கால்சோர்ந்து களைத் தழுகின்றே னல்லை
மெய்பாக விரங்கிக்காக்க மெல்லடி தொழுகின்றேனே.

வசனம்.

இந்தக் கடல்சூழ்ந்த பூலோகத்தில் ஓராதரவுமில்லாத பரதேசி ஐயா! மிகுந்த பசியினாலும் தாகத்தினாலும் கையுங் காலுந் தள்ளாடி சோர்ந்துபோவதினால் அழுகின்றேனையா! இந்தவேளை யெனது பசியைத் தீர்த்திரட்சிக்க வுமது மெல்லடி வணங்கிப் போற்றுகின்றேன் சுவாமி.

ஒட்டன் ஊதாரிக்கு விருத்தம் இ-ம் கேதாரகௌளம்

தொழுதிடும் பிள்ளாயிங்கு தோற்றிய பன்றியாவும்
விழைவுடன் மேய்க்கதற்கு மேவுமித் தவிடுவைத்துப்
பழுதறக் காத்திருந்தால் பட்சமென் மனையிற்சென்று
வழுத்துமிச் சனத்திலமிக்க வகையன்னங் கொண்டுவாரேன்.

வசனம்.

அடா பிள்ளாய்! இங்கிருக்கும் பன்றிகள் யாவும் மேய்த்து தவிடு ஜலமுதலாகியதும் வைத்துக் காத்துவந்தால் என் வீட்டுக்குப்

போய் உனக்கு என்னால் கூடியமாத்திரம் ஆகாரங் கொண்டுவருகிறேன்.

ஊதாரி ஒட்டனுக்கு விருத்தம் இ-ம முகாரி:

வகையில்லாச் சிறியோனுக்கு வழுத்திய வண்ணமையா
தனையன்றி யினத்தை மேய்த்துத் தவிடு பிண்ணாக்கு வைத்து
மகிழ்வுடன் காத்துக்கொள்வேன் மனதுகூர்ந் தகத்திற்சென்று
பகரும் போசனங்கொணர்ந்தென் பசிதீர்த்தாள் சரணம்போற்றி

வசனம்.

ஒருவகையுமற்ற அடியேனுக்குத் தாங்கள் கட்டளையிட்டது போலப் பன்றிகட்குத் தவிடுபிண்ணாக்குவைத்து மேய்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன் நீங்கள் தயவுசெய்து உமது வீட்டுக்குச்சென்று ஆகாரங்கொண்டுவந்து என் பசியைத் தீருமையா உமக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்

ஊதாரி பன்றிமேய்க்கிற பிரலாபவிருத்தம் இ-ம் கெண்டா

பசிதணித்திடவே சாதம் பரிவுடன் தரவே சென்ற
எசமான் வாய் திறந்தியம்பும் இனியகட்டளையின் வண்ணம்
உசிதப்பன்றியாவும் ஒன்றைவிட் டொன்றை சற்றும்
பிசகாமல் மேய்ப்பேனெந்தன் பிழைபவர் நனிநோக்கே

வசனம்.

எனது பசியைத் தணிக்கச் சாதங்கொணரச்சென்ற எஜமான் சொற்படி இந்தப் பன்றிகள் யாவையு மொன்றையும் பிசகவொட்டாமல் மேய்ப்பேன் என் பெரும்பாவத்தை நினைத்தே சாகிறேனையா!

பின்னும் பன்றிமேய்க்கிற புலம்பல் இ-ம் வனஸ்பதி

ஐயோநோ நானென்னசெய்வேன் ஐந்தாறு நாளாக
செய்புவி மீதெளியன் பசி தீர்க்க வகையில்லாதால

காதடைத்துக் கண்சுழன்று களையிருத்து வருத்துதெந்தன்
மாதாபிதா சொல்மறுத்து மதிமோசம் போனேனே

ஏறவிடுத் தேனிதனை யெடுக்குந் துஷ்டருரையை நம்பி
வீறும் புகழ் குறைந்து பன்றி மேய்த்திடவு மேவினேனே

கூடும் பன்றி கூட்டமதை குணமுடனே மெய்த்திடு நான்
நாடுங் கூழ் சாதமிந்த நாழிகையிற் கொண்டுவந்தே

தருவேனென்று சென்றவெந்தன் தலைவனிது வரைக்கும் வாரா
திருப்பதென்னோ வறியேன் பசி இனிபொறுக்கக் கூடவில்லை.

செழிக்கும்பன்றி யினத்துடனே சிறுபனொரு பன்றியைப்போல்
கொழிக்குந் தவிடெடுத்து தின்று என் கொடியபசி யாறுவேனே

ஊதாரி தவிடு தின்கிறது.

ஒட்டன் சாப்பாடு கொண்டுவந்து விருத்தம்.

இ-ம்-விஜய சாஸ்பதி.

என்னடா மிருகமே நானித்தினம் தீனியெல்லாம்
பன்றியே பன்றியோ டொப்பாகவே தின்கிறாய் நீ
இன்னமிங் கிருந்தால்பன்றி யினமெல்லாம் மடியச் செய்வாய்
நிர்ணய மாகவென்முன் னில்லாம லோடிப்போடா.

வசனம்:

அடா, அடா, அடா, என்னடாபாவி! மிருகமாநீ? பன்றிக்கொப்பாகப் பன்றி தீனியெல்லாம் தின்கிறாயே நீ இன்னமிங்கிருந்தால்

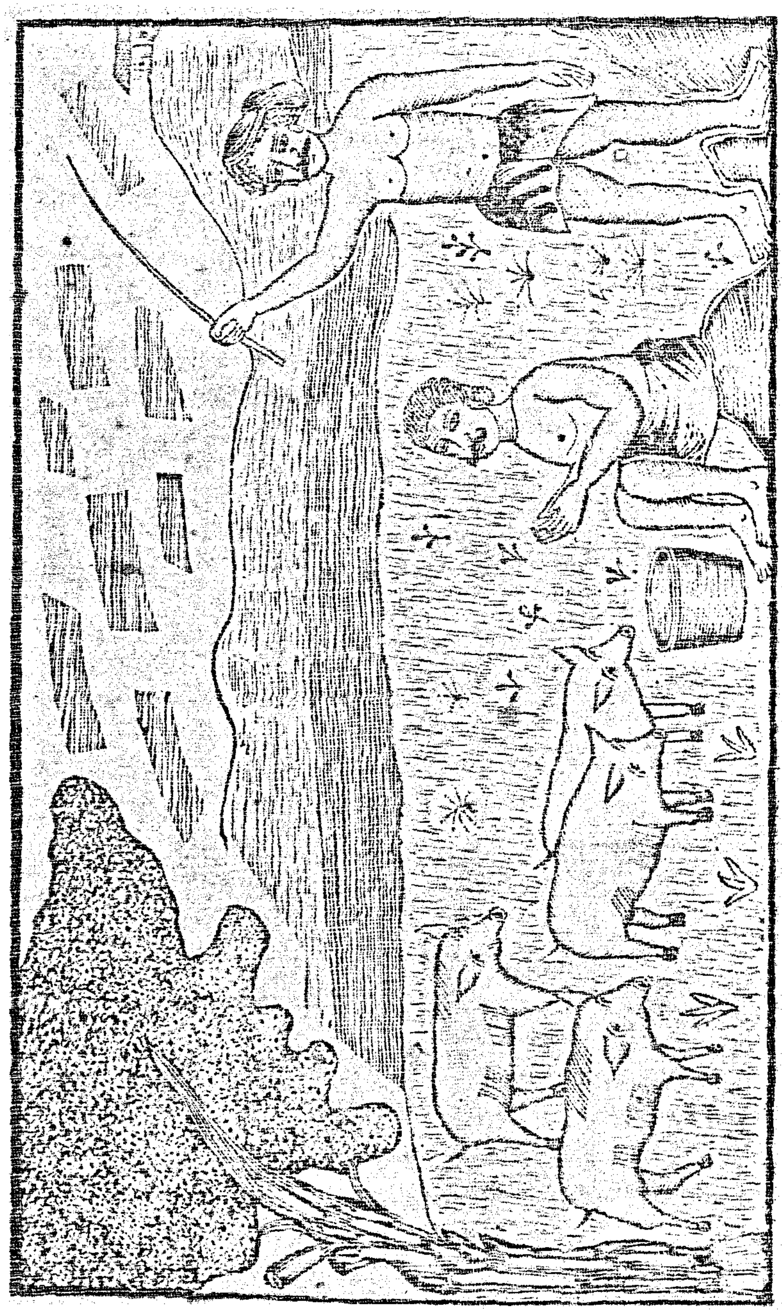

ஒட்டன். ஊதாரி.

பன்றியெல்லாம் மாண்டுபோகும் போலிருக்குது நீ உடனே என்முன்னில்லாம லோடிப்போடா.

ஊதாரிக்கும் ஒட்டனுக்கும் தர்க்கம் இ-ம்-சாபூஷணி.

ஊதாரி.

ஓடிப்போ வென்றதட்டி அடிக்குதல்லையா வெனக்
குன்னையல்லால் கதி வேறுண்டோ னையா
தேடுங் கடவுள் முகம்நோக்கி ஐயோ அடியேன்
செய்யும் பிழைபொறுத் தாதரித் தாளையா.

ஒட்டன்.

சூதரிப்பேன்னாந் தாமுமடா பன்றி
மேய்த்துவிப் தகத்திற்சென்றேனடா
சேதம் வருத்தமேன தென்னியடா அதின்
நீளியெல்லாந் திருடி தின்றாயடா

ஊதாரி.

அதிகவிருப்பி தாகத்தாலையா பன்றிக்
களிக்குந் தவிடெடுத்துத் தின்றேனையா
பதியினி லொருக்காலுஞ் செய்யேனையா சாதம்
பரிவுடனிந்து யாதுகாருமையா

ஒட்டன்.

காருமென்ற காதகப் பயலேயடா உந்தன்
கனவிலுமந் தாசையை நினையாதேயடா
இரும் பன்றியினத்தை மடிக்கவடா உனக்
கன்னங்கொடுத் தாவணைப்பதடா

ஊதாரி.

அன்னையிட்டாளைக் கன்னமிட்டாலையா — இந்த
ஆகாசம் தலைமேல் விழாதோவையா
இன்னுமலர் மணி வாய்திறந்து ஐயா — நீர்தான்
விள்ளும்படி நடந்துகொள் வேனையா

ஒட்டன்.

நடந்துகொள் வேனென் றின்னமிகுந்தியடா — இங்கு
கன்னம் வல்லடிக்காரர் போலேயடா
அடங்கிச் இருந்திடு முன் தன்னையடா — கன்னத்
துறந்தே னில்லாம லெங்காகிலும் போடா

ஊதாரி.

எங்கேயாகிலும் போவென் றுரைத்தீரையா — இனி
ஏழைபடியே னேதும் செய்வேனையா — நான்
மற்றும் பூவிலென் பாவம் நினைந்து ஐயா
வந்தவழி செல்வேன் வந்தனமையா

ஒட்டன்.

வந்தனமென்ற தந்திரக்காரா யடா — மாய
வித்தைகளெல்லா மறிவேனடா
எத்தனை விட்டகன்று செல்வாயடா — உனக்
கிருபத்தையாயிரம் வந்தனமடா

திரவியன் ஊதாரியை நினைத்தழுகிற புலம்பல்

இ-ம்-கிலாம்புரி-ஏகதாளம்.

பல்லவி.

இன்னமும் இருவரைக் கண்பாரும்-காணமற் சென்ற
என் மகன்வரக் கிருபை கூரும்.

அநுபல்லவி.

பொன்னை சனையில் வளர்சீலா-அமரர்
தொழும் சேசுவே மனுவேலா (இன்)

சரணங்கள்.

சந்திரத் தவியான் கோட்டில் காட்டி-கனமுடைச்செய்த்தம்
கனிகத்தாக்கி யிருமாட்டி
மைந்தனைக் காத்த நவம்போலே-அடியன்புரி
மன்றாட்டுக் கிரங்கி மன்னனின்மேலே (இன்)

மங்கைமரி யுதவுஞ் சேயா-இறுமையினில்
மானிட மியிர்த் திடும்பரஞ் சாயா
ங்கும் புவி யமைத்தவேந்தா-கன்மம் நிறைந்த
[illegible] பிரசாதா (இன்)

திரை கடல்மிசை சென்றபாதா-இசரேல்ஜனர்
நிறைமீட்டருளும் குருநாதா
புரையவந் தீர்த்தமதி காலா-மெய்விசுவாசி
புங்கவா நிர்மல மெய்ச்சீலா (இன்)

மூத்தவன் தகப்பனுக்கு ஆறுதல் சொல்லும்

விருத்தம் இ-ம்-முகாரி.

என்னரும் பிதாவேபுத்த னிதையதொக் தழுக வேண்டாம்
முன்னொரு யாக்கோபென்னும் முனிவன்சேய் தனைக்காணமல்
இன்னிலத் தேங்கியின்னும் எகிப்தியா நகரில் கண்டு
உள்ளகங் களித்து வாழும் உபர்சதை யறிந்திடாயோ

வசனம்.

என தருமை தந்தையே! முன்பு யாக்கோபென்னும் பெரிய முனிவரின் தனையன் காணமலிருந்து எகிப்து நகரில் மறுபடியுங் காணும்

படி சர்வேஸ்பரன் தயைகூர்ந்த கதை யுமக்குத் தெரியாதோ? அது போல் உமது குமாரனை உம்மிடம் சேரும்படி கிருபை கூறுவார் நீர் மனதுகலங்கி யழவேண்டாம் பிதாவே.

திரவியன் விருத்தம் இ-ம் – இதுவுமது

தெரிந்தென்ன பரமதேவ தெய்வீக சேகநாதர்
தருந்திருக் கருணையாலென் றனையனைக் காணபதுண்மை
பெருந்தகை வயலிற்சென்று பிரியமாய் விசாரித்தங்கு
இருந்திடா மற்சுருக்கா யியல்புடன் வருகுவாயே.

வசனம்

எனது குமாரனே! நமது கர்த்தராகிய சேகநாதர் கிருபையாலெனது குமாரன் வந்து சேர்வ[illegible] னுண்டாமே நீர் நமது வயலிற்குச் சென்று அங்குள்ள காரியங்களை விசாரித்துக்கொண்டு சீக்கிரம் வருவாய் மகனே

மூத்தவன் தகப்பனுக்கு விருத்தம் இ-ம் மத்தியமாவதி

வாய்மை பிரதாப சந்திர வதனசுந்தர வொய்யார
தூயமெய்த் தந்தையேநீர் சொல்லிய வண்ணஞ்சென்று
ஆயுமா புலத்தைப்பார்த்து அறிவுடன் விசாரித்திங்கு
நேயனின் பதத்தைக்காண நிமிஷத்தில் வருகுவேனே.

வசனம்

சத்தியமுங் கீர்த்தியும் சந்திரன்போன்ற முகத்தையுமுடைய தந்தையே! உமது ஆக்ஞைப்படி வயலுக்குச் சென்று விசாரித்துச் சீக்கிர முமது பாதத்தருகில் பணிபுரிய ஒரு நிமிஷத்தில் வருகிறேன் பிதாவே!

ஊதாரி வீட்டுக்குவருகிற புலம்பல்

இராகம் நீலாம்புரி ஏகதாளம்.

உத்தனுரைமறுத்து ஊதாரியாய்த்திரிந்து
சிந்தைமெலிந்திருக்குஞ் சிறியனைக்காரும் சேகநாதா

திண்டிபுயப்பரபல செல்வதந்தையெந்தனைக்
கண்டவுடனிரங்கிக் காக்கவருள்செய் சேகநாதா

தந்தைதாயுடனெந்தன் சகோதரனுந்திகழும்
சுந்தரமாளிகையிற்சென்று சுகம்பெறச்செய்யுஞ் சேகநாதா

[illegible]கத்திலந்தப்பயங்கொண்டு ஏழிலையாயிரப்பி
[illegible]கருணைகா அமல தெய்வீக சேகநாதா

அன்னை[illegible]
மன்னுவெனும்போசனம் [illegible]அருளிய சேகநாதா

அணிகுழல்மருதலேனு ஏகம்பொறுத் தாண்டதுபோல்
எளியன்பிழைபொறுத் தன்னிரக்கஞ் செய்தருள் சேகநாதா

ஊதாரி தகப்பனைக்கண்டு விருத்தம் இ-ம் செண்டா.

தந்தையே உமதுதிவ்ய தயைமொழி மீறிச்சென்று
இந்தனாயிகழுதாரி என்னும்பேர் கொண்டலைந்து
விந்தையொன் பணிதிதோற்று வெழிலன்ன மின்றிவாடி
வந்தனெந்தனையே காரும் வனசபொற் பாதம்போற்றி

வசனம்

என்னுடைய அருமைதந்தையே! உம்முடையசொல் மீறிச்சென்று நான் பற்றுகொண்ட திரவியங்கள் யாவுந்தோற்று உண்பதற்

கு ஆகாரமில்லாமல் அவதிப்பட்டு வந்த எளியனைக் காத்தருள வேண்டும்படி உமது தாமரைபோன்ற பாதங்களை வணங்கினேன் பிதாவே.

திரவியனும் ஊதாரியுங் கட்டிக்கொண்டழுகிற புலம்பல்

இராகம் ஆஹிரி சாப்புதாளம்.

திரவியன்

வாடாதேயென் கண்ணே மகனே மடியினில் என்மகனே — இந்த
நாட்டுக்குத்தேடி கலிந்து மெலிந்தேனே என்மகனே

ஊதாரி.

எங்குமிகழ வுன் னிடம் [illegible] என்பிதாவே - பொருள்
பங்கிட்டு [illegible] என்பிதாவே

திரவியன்

தேசஞ்சென்றேனென்று தேம்பியழுதிடும் என்மகனே - அந்த
கேசுரவினிலையை யறிந்தாயோ என்மகனே

ஊதாரி

அழிந்தேன்பொருளெல்லாங் கூடியழித்து என்பிதாவே - அரும்
கட்டாற்றினிலேயுங் கோரைபோல விட்டாரே என்பிதாவே

திரவியன்

அலைந்துள்ளம்வாடி மெய்யழகு மாறுதலாக என்மகனே — மனங்
கலங்கும் பரதேசிபோலக் கைகூப்பினாயே என்மகனே

ஊதாரி

பரதேசியாகியே பன்றி யினங்கள்மேய்த்து என்பிதாவே - அதற்
கருந்தத் தவிட்டெடுத்து அருந்தி மெலிந்தேனே என்பிதாவே

திரவியன்

அருந்தும் பாலன்னத்தையகற்றியே பன்றியின் என்மகனே - இனி
பெரிதென் றுகந்துசென்றால் பேதைநானென்செய்வேன் என்மகனே

ஊதாரி

என்செய்வே னுன்மனை யிருக்கு மூழியனைப்போலே என்பிதாவே [தினம்
என்னையுமொருவனென் றெண்ணி ரட்சைபுரியும் என்பிதாவே

திரவியன் விருத்தம் இ-ம் கேதாரகௌளம்.

என்னருந் தவத்துதித்த விளையபாலகனே யன்று
உன் ம[illegible] வுயர்நிதி பிரித்துச் சென்று
கன்னயத் துடன் வாழு[illegible] துடல் மெலிந்துவாடிப்
பின்னுமிவ் விடத்தில்வந்த [illegible]தை யுரைசெய்வாயே

வசனம்.

எனது அரியதவத்தி லுற்பவித்த இளையகுமாரனே! உன திஷ்டப்படி திரவியம் பங்கிட்டுப்போய் வாழ்ந்து பலனை யடையாமல் உடல் மெலிந்துவாடி. என் வீடுதேடிவந்த பெரியகதையை யுரைப்பாயப்பா பாலகனே.

ஊதாரி தன் தகப்பனிடம் சொல்லும் பிரலாப அகவல்

இ-ம்-கேதார கௌளம்.

தந்தையே கேளீர் தனநிதி பிரித்துச்
சிந்தையுற் றெடுத்துச் சென்றபின் சிநேகர்
தன்னுடன் கூடி சதிமது குடித்துப்
பொன்னெழு நாளும் புவியினிற் றேர்ந்தேன்

பின்னுமே சூது பிரியமா யாடி.
பின்னுமை யாயிரம் விதமுடன் தோற்றேன்
மற்றது கொண்டு மனிவிலே மாது
சித்திர மனையில் சென்றவள் தன்னை
மகிழ்வுடன் மருவி மனை நிதி யெல்லாம்
திகழ்ந்திடு மவட்கே செலவழித் திட்டேன்
இனியொரு காசு மில்லையென் றறிந்து
சினந்தவை யென்னைத் தெருவினில் விட்டாள்
விட்டபின் வந்த வினைநேசர் களைக்
கிட்டியே செலவு கேட்டேன் அவரும்
வேதனை செய்து வெருட்டியோட் டினரே
ஊதாரி யாகி உள்ளங் கலங்கி
ஐந்தாறு நாளா யன்னமில் லாமல்
சஞ்சல மிகுந்து நடவழிச் சென்றேன்
ஓட்டனைக் கண்டு உபயதாள தொழுதேன்
மெட்டெனப் பன்றி மேய்த்திரு வென்றான்
பன்றிமேய்த் தெனது பசியா லதுகள்
தின்றிடுந் தவிட்டைத் திருடியே தின்றேன்
கண்டெனை யேசி கடிந்தோட்டி விட்டான்
எண்டிசை புகழுமுன் னெழில்மனை வந்தேன்
வந்தே னெந்தன் வலுபவம் பொறுத்து
சிந்தையுற் றிரட்சை செய்குவீ ராயா.

திரவியன் ஊதாரிக்கு விருத்தம் இ-ம் சாமா.

அப்பனே எனது பாலா அரும்பிழை பொறுத்துச் சீவன்
தப்பியே வரவுங்கிருபை தந்த தேவர்க்குத் தோத்திரம்
பொற்புசே ருனது அண்ணன் போலினி மேலானும்
சொற்படி கேட்டுமிக்கச் சுகித்துவாழ்ந் தருளுவாயே.

வசனம்.

என்னு பட்சமுடைய பாலகனே! உனது குற்றத்தை மன்னித்துத் தப்பிவரும்படி ஜீவன் தந்தருளிய சர்வேசுரனாகிய ஆண்டவருக்குத் தோத்திரம், இனிமேலாகிலும் உனது தமையனைப்போல் சொற்பேச்சைக்கேட்டுச் சுகித்து வாழ்ந்திருப்பாயப்பா குமாரனே.

ஊதாரி தகப்பனுக்கு விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது.

பாலனென் றுரைக்கவேனுன் பாத்திர மில்லைகண்டீர்
சீலவுன் மனையிலேவல் செய்பவ ரினிலொருத்தன்
போலவே எண்ணிமிக்கப் புகழுன்ன மாடையீந்து
ஞாலமீ துகந்துமிக்க ரட்சைசெய் தருள்வீர் தோத்திரம்

வசனம்.

என்னைப் பாலகனென் றழைக்கவும் பாத்திரமுள்ளவனோ பிதாவே! இன்றுமுதல் உம்முடைய வேலைக்காரர்களில் ஒருவனாகவிருக்கிறேன் எனக்கு அன்னமும் ஆடையுந் தந்து இவ்வுலகத்தி லென்னை இரட்சித்தருளும் தகப்பனே.

திரவியன் ஊழியனுக்கு விருத்தம் இ-ம் கல்யாணி.

தோத்திரம் புரியுமெந்தன் சுதனுளங் களிக்கவிங்கு
கார்த்திடு மேவல்வீரா கணத்தினில் சென்றுமிக்க
மாத்துயர் பணிகள்தூசு மலர்வட மெடுத்துக்கொண்டு
ஆத்திரப்படாம லென்முன் அணிபெற வலங்கரிப்பாய்

வசனம்.

காவல் செய்யும் வீரனே! தோத்திரம் புரிகிங்கு நிற்குமெனது குமாரனுள்ளங்களிக்க ஒரு கணத்தினில் மாத்துயர்ந்த நகைகளாலும் ஆடை முதலியவற்றாலும் அழகுபெற வலங்கரிப்பாய் சேவகா.

சேவகன் திரவியனுக்கு விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

அணிமலர் வாய்திறந்து அறைந்த கட்டளையின் வண்ணம்
திணிபுவி மனுவோர் காணச் சிருக் கிராணத்திற்சென்று
மணிநகை சரிகைதுசும் மலர்வட மெடுத்துவந்து
பணிந்திங்கு நீற்கு முந்தன் பாலனுக் குடுத்துவேனே

வசனம்

தாங்கள் வாய்மலர்ந்துரை செய்ததுபோல உக்கிராணத்திற்குப் போய் ஆடையாபரண பதக்க முதலியவற்றைக் கொணர்ந்து உம்மைப்பணிந்து நிற்கும் என. இளைய எஜமானுக்கு அலங்கரிப்பேனையனே

சேவகன் ஊதாரிக்கு விருத்தம் இ-ம் காம்போதி

திரைபுவி புகழும் பொங்க திரவிய[illegible]ன்னனீன்ற
பெருந்தகை யிளையமைந்தா பிரியமதாக விந்த
சரிகையார் துசும்பொங்க சந்திர ஆரம் இலங்க
அருமையா பரணந்தன்னை அன்புட னணிகுவாயே

வசனம்.

எங்கள் திரவிய சம்பன்னனீன்ற இளைய மைந்தனே! இந்த சரிகையாடை சந்திரஆரம் பதக்கமெல்லாவற்றையும் அழகுபெற அணிந்து கொள்ளுவாய் ஐயா.

ஊதாரி விருத்தம் இ-ம் பந்துவராளி

அன்புசே ரெனது தந்தை அகமகிழ்ந் தளித்த சுந்தர
பொன்மணி பூஷணங்கள் பொற்புறும் சரிகை துசும்
கன்னயக் கடகம் யாவும் காடிபே ஒவ்வொன்றாக
தென்புட னெடுத்து ஏவல் தீரனே உடுத்துவாயே.

வசனம்.

எனதன்பான தந்தை மகிழ்ந்து கொடுத்த பொன்மணி பூஷணங்களும் சரிகையாடை, பொற்கடகம் யாவையும் ஒவ்வொன்று யெனக்கெடுத்து உடுத்துவாய் ஏவல் வீரனே.

சேவகன் திரவியனுக்கு விருத்தம் இ-ம் காம்போதி.

வாய்மலர்ந் தெந்தனுக்கு வசனித்த வண்ணஞ்சென்று
நேயகற் கடகஞ் சுந்திர நீடுகற் சந்திர ஆரம்
தூயமா மணிபதக்கம் சுருக்கினி லெடுத்துவந்து
சேயனுக் கணிந்தேனையா திருவடி போற்றி போற்றி.

[illegible]ம்.

மகா பிரபுவாகிய திரவிய சம்பன்ன துரையே! எனக்குக் கொடுத்தக் கட்டளை பிரகாரம் சரிகை அங்கி சந்திர ஆரம் முத்துமாலை கைகடகம் உமது குமாரனுக்கு அணிந்துவிட்டேனுமது திருவடிக்குத் தோத்திரம்.

ஊதாரி திரவியனுக்கு விருத்தம் இ-ம் தோடி.

திருவுரை மறுத்துச்சென்ற தீங்கதை மனம்பொறுத்துச்
சரிகைநற் றுசும் பொங்க தங்கவா பரணமீந்த
பெரும்புகழ் பிதாவே உந்தன் பிரியபொற் றுளையிங்கு
தரைமிசை தொழுதேனென்னைத் தற்காத்து ரட்சை செய்வீர்

வசனம்.

நான் தங்களுடைய கட்டளையை மறுத்துச் சென்றதை மனம் பொறுத்துச் சரிகையுடை தங்கவாபரணங்கொடுத்துப் பெரும்புகழை விலக்கவைக்கும் பிதாவே! என்னை ரட்சித்துக் காத்தருள் செய்வீர்

திரவியன் சேவகனுக்கு விருத்தம் இ-ம் மத்தியமாவதி.

செய்யமா வரைபுயஞ்சேர் தீரனே சொல்லக்கேளாய்
ஐயநற் புலத்தையெந்தன் றொற்படி பார்க்கச்சென்ற
மெய்நிறைந் திலகு மூத்த விகஜித மைந்தன் றன்னை
வையகத் தெவருக்காண வாகுட னழைத்து வாராய்.

வசனம்.

கேளாய் எனது சேவகனே! எனது சொற்றட்டாமல் வயல் வெளி பார்க்கப்போயிருக்கும் எனது மூத்தமைந்தனை உடனே அழைத்துவருவாய வீரனே.

சேவகன் திரவியனுக்கு விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது.

வாரிதி வளையுஞ் சுந்தர மண்டல மதிக்குங்கீர்த்தி
ஆரும் நற்றன சம்பன்ன வண்ணலே யுரைத்த வண்ணம்
பாருமிச் சணத்திலேதான் படர்வயல் வெளியிற்சென்று
சீருட னுந்தன் மூத்தச் சேயனை யழைத்து வாரேன்.

வசனம்.

இந்த மண்டல மதிக்கும் கீர்த்திவாய்ந்த திரவிய சம்பன்னு உம்முடைய கட்டளைப்படி உமது மூத்த மைந்தனை யழைத்துவருகிறேன் மகாபிரபு.

சேவகன் மூத்தவனிடம் விருத்தம் இ-ம்-பைரவி.

அழகுயர் மதனைவென்ற அருநிதி மன்னன் செய்யும்
விழைகவத் துதித்திலங்கும் விகஜித மூத்தமைந்தா
பழுதிலா வுனதுதந்தை பனிமலர் வாய்திறந்து
அழைத்துன்னை வரவேசொன்னர் அன்புடன் வருகுவாயே

வசனம்.

மன்மதனைவென்ற அழகுவாய்ந்த திரவிய சம்பன்னன் தவத்தைவிளக்கும் மூத்தமைந்தனே குற்றமிலா வுமது தந்தை தன் மலர் வாய்திறந்து உம்மை யழைத்துவரச்சொன்னர் அன்புடன் வருகுவாயையா.

மூத்தவன் விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது.

வருமிர வலர்கள்தங்கள் மனதுய ரறவேசெம்பொன்
தருமென துரியதந்தை தனிமலர் வாய்திறந்து
அரும்புவி மனுவோர்காண அழைத்தன ரென்றுசொன்ன
வளைதிகழ் வீரா [illegible] வருகுவேன் வருகுவேனே.

வசனம்.

மலையையெத்த புயதீரவீரனே! வரியோர் மனத்துயர்நீங்க செம்பொன் வாரியளிக்கு மெனதுதந்தை வாய்திறந்து அழைத்தனரென்றால் வாமாட்டேனு? இதோ ஒரு நொடியில் வருகிறேன் சேவகா.

பின்னு மூத்தவன் சேவகனிடம் விருத்தம் இ-ம்-ஆனந்தபைரவி.

வரவழைத் திடவேவந்த வளமைசேர் வீராகேளாய்
திறமதா யெங்கள்சொந்த செல்வமா ளிகையிலென்ன
விரைவுட நடனமென்ன வீணைசங் கீதமென்ன
விழைவும் சம்பிரமமென்ன விளம்புவா யெந்தனுக்கே.

வசனம்.

என்னை வரவழைக்கவந்த வீரசேகவனே! நமது மாளிகையில் நடனம், வீணை சங்கீதமுதலிய சம்பிரமங்கள் நடப்பது யாதுகாரண முரைப்பாய் சேவகனே.

சேவகன் விருத்தம் இ-ம்-இதுவுமது.

விளம்பவே கேளாயன்று விதபர தேசஞ்சென்ற
வளம்பெறு முனது தம்பி மானிதி யழித்துத்தேகம்
தளர்ந்து வந்ததினால் செய்யதந்தை கண்டாடைதந்து
புளகித விருந்துவாத்தியம் பொங்கமாய்ச் செய்கின்றாரே

வசனம்.

கேளீரையா! அன்று நிதிபங்கிட்டுப் பரதேசம்போன உனது தம்பி, திரவியங்களை யழித்துவிட்டுத் தளர்ந்து வந்ததினால் உனது தந்தைகண்டு அவர் சந்தோஷமடைய விருந்து செய்வதாலுண்டாகும் வாத்தியமென் றறியக்கடவீர் துரையே.

மூத்தவன் சேவகனிடம் விருத்தம் இ-ம் தன்யாசி.

பொங்கவா ரிதிசூழ்ந்த புவிமனு காணவாஸ்தி
பங்கிட்டுச் சென்ற பாலன் பரதேசி யாகிவந்தால்
மங்கள விருந்துவைத்த வஞ்சனை கண்டேனன்றோ!
இங்கித மனைக்கு வாரதில்லை நீ யேகுவாயே.

வசனம்.

இப்புவியோர் இகழ ஆஸ்தி பங்கிட்டுப்போ யழித்துப் பரதேசியாக வந்த பாலனுக்கு இவ்வித மங்கள கரமான விருந்துசெய்யும் வஞ்சனை எனது தந்தை யெண்ணினதால் நான் வீடு வருகிறதில்லை ஆகையால் நீ போகலாம் சேவகனே.

சேவகன் திரவியனிடம் விருத்தம் இ-ம் சாரங்கபாணி.

மன்னவர் மதிக்குஞ் சொர்ண மன்னவா வுனது பாலன்
தன்னையே அழைத்துவந்தேன் தங்கு மாளிகையில் மிக்க
மன்னிய வீணை வாத்திய மகிழ்ச்சியைக் கேட்டுப் பின்னும்
என்னமோ நினைந்து வாரதில்லையென் றிருக்கிறாரே;

வசனம்.

மன்னர் புகழுங் கீர்த்தியுடைய திரவிய மன்னனே! உமது மூத்தமைந்தனை யழைத்து வந்தேன், வருகையில் உமது வீட்டில் வாசித்த வீணை வாத்தியத் தொனியைக்கேட்டு என்னமோ வெண்ணிக் கொண்டு உள்பிர வேசிக்காம லிருக்கிறார், பிரபுவே.

திரவியன் மூத்தவனுக்குத் தணிவுசொல்லும் விருத்தம்
இ-ம் ஆனந்த பைரவி.

பிணக்கேதென்ன மகனே உந்தன் பெருந்தகை தம்பி மிக்க
வணக்கமாய் வந்தானங்கு வந்தவன் தன்னைக்கண்டு
இணக்கமென் னறிவுசொல்லி இ[illegible]டன் முன்னம்போல
மணக்கு மாளிகையில் நீங்கள் மகிழ்வுட னிருந்திடீரே.

வசனம்.

கேளு மெனது மூத்தமைந்தனே! உனது தம்பி பரதேசியாகி வந்ததைப் பார்க்க வென்மனஞ் சகிக்குமா? மேலும் வணக்கமாய் வீடுதேடி வந்தமையால் அவனுக்கு நல்லறிவு புகட்டி முன்போல நேசித்து வாழக்கடவீர் புத்திரனே.

மூத்தவன் தகப்பனிடம் விருத்தம் இ-ம் யதுகுல காம்போதி.

மகிழ்மணி வாய்திறந்து வழுத்துங் கட்டளையைமீறி
இகழ்ந்து சென்றவன் வந்தானென் றித்தனை சம்பிரமஞ் செய்தீர்
அகத்தில் வாழ்ந்திடுமெனக் கிவ்வானந்தஞ் செய்தீரோ நின்
வணக்[illegible] யாசந்தன்னை மண்ணினிற் கண்டேனையா

வசனம்.

உமது வாய் மலர்ந்துசொன்ன கட்டளைமீறி சென்றவன் வந்ததற்கு இத்தனை சம்பிரமஞ்செய்தீரே? உமது கட்டளை மீறாமல்நடக்கி

ன்ற வெனக்கொருநாளாகிலு மிவ்விதஞ் செய்யாமையினாலே உமது வஞ்சத்தைக் கண்டுபிடித்தேன் தந்தையரே.

திரவியன் விருத்தம் இ-ம் இதுவுமது

மண்ணில்மொழி மறுத்துத் தனம்பிரித்துச்சென்று
மயங்கி பலவிதத்தி லழித்தன்னமின்றி
குண்ணியறிவனாகி பரதேசிபோலக்
கும்பிட்டு நின்றதினால் அவன் களிக்க
எண்ணரிய வானந்தஞ் செய்தேனின்னம்
இலகுமனை பொருளனைத்து முனக்கேயல்லால்
வண்மையுட னிருக்கையி[illegible]குறையுண்டோவென்
மகனே நீ மனதிரங்கி வருகுவாயே.

வசனம்

நம்முடைய வார்த்தைகளைத் தட்டிப் பொருள் பங்கிட்டதின் பயனது கைவறண்டபின், அறிவுண்டாகி சோற்றுக் கலைந்து பரதேசி போல் விடுவந்து கும்பிட்டுநின்றதினால் என் மனமிரக்கமாகி விருந்து செய்தேனேயன்றி மற்றொன்றுஞ் செய்யவில்லை, ஆனால் மற்ற மாடு மனை ஆஸ்தி பூஸ்திதியெல்லா முனதே, நீர் மனதிலோர் குறையுமெண்ணாமல் மனதிரங்கி வருதுவாய் என்கண்மணி மகனே.

ஊதாரி தன் தமையனை மன்னிப்புக் கேழ்க்கிற
விருத்தம் இ-ம் - கண்டா.

சந்திர வதனமேவுஞ் சகோதரா வுந்தன்சொல்லும்
தந்தை தன் சொலலுமீறி தனநிதி பிரித்துச்சென்ற
இந்தை பாதகத்தைத்தேவ கிமலர்க்காய்ப் பொறுத்துநல்ல
சிந்தைகூர்ந் தென்னைரட்சை செய்குவீர் அண்ணாதாள்போற்றி.

வசனம்.

சந்திரனுக்கொப்பாகிய முகத்தையுடைய சகோதரா! உன் சொல்லும் தந்தைவார்த்தையுமீறி நிதி பிரித்துப்போன பாவத்தை நமது ஆண்டவர்க்காய் மனம்பொறுத்து தயைகூர்ந்தென்னை ரட்சிக்கும்படியுமது இரண்டு பாதங்களையும் பிடித்துத் தோத்திரம் புரிகின்றேன் சகோதரனே.

மூத்தவன் ஊதாரிக்குப் புத்திசொல்லுகிற
விருத்தம் — இ - ம் அடாணா.

தலைவனே கொடியபொல்லா துற்சனர் போதகத்தால்
பணிதிபங்கிட்டுச்சென்றப் பலன்கண்டா யினிமேலானும்
மணிபுவி மீதிலேகும் மகிழ்தந்தை மொழிமீறாமல்
பணிவுட னிருந்துநாளும் பாங்குடன வாழ்குவாயே,

வசனம்.

கேளும் எனது சகோதரனே! துஷ்ட சாவகாச துற்போதகத்தால் திரவியங்களைப் பங்கிட்டுப் போயுன்ன பலனைக் கண்டாய், இனிமேலாகிலும் இப்புவியில் நமது தந்தை வார்த்தைகளைக் கடவாமல் மனமொத்து அடக்கமாக வாழ்ந்திருப்போம் தம்பியே.

திரவியன் இருமைந்தர்களுக்கும் சொல்லுகிற விருத்தம்-இ-ம-பரஸ்.

மைந்தரே சொல்லக்கேளீர் மாட்சிமெய் சேகநாதர்
அந்தர சமுகமுன்னே கபமுடன் வேண்டியன்பாய்
சந்ததம் நம்மைக்காக்கும் சந்திர பதத்தியென்றும்
இந்தாத்திரி மகிமையின் துய்யத் திருவடி தோத்தரிப்போம்.

வசனம்.

கேளுமெனது பிரிய மைந்தர்களே! நமக்காக மண்ணிலவதரித்துப் பாடுபட்ட சேசுநாதரின் சமூகத்தில் வேண்டிக் கேட்கும் அர்ச். சிந்தாத்திரி மரியினது சந்நிதியை மிகுத்த பதத்தை தோத்தரிப்போம் வருவீர்கள் புத்திரர்களே.

மூன்று பேருங்கூடி தோத்தரிக்கிற பதம்.

இ-ம்-சௌராஷ்டிரம்-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

தோத்திரம் தோத்திரம்-ஜெயா ஜெயா-தோத்திரம் தோத்திரம்

அநுபல்லவி

வாத்திய மிகுமா சென்னை மாநகர் சிந்தாத்திரை மரியே (தோத்)

சரணங்கள்.

பிள்ளை மதியணி தாளி அனந்த நன்மை பெருகுங் கருணைதயாளி
வள்ளல் தவ் துகுல விண்மணி யனுகூலி நீலி (தோத்)

மாதவன் குலசயினபாரி உலகமுய்ய வந்த திரித்துவாலயவிரி
சாது குணகரத்னபாலி மறைதேவி மூலி (தோத்)

விற்பனமிகுங் கெம்பீர-மனத்தி லுறும் வினைதீர் இரக்ஷாருணி
அற்புத சிந்தாத்திரை மரி ஆயிமா சகாயி நேசி (தோத்)

மங்களம் - இராகம் - சௌராஷ்டிரம் - அடதாளம்

பல்லவி

மங்களம் மங்களம் ஜெயா ஜெயா - மங்களம் மங்களம்
பொங்குந் திரைகடல் பூவுங் கதியமைத்த
பூரண திரித்துவ காரணதேவர்க்கும் (மங்க)

அந்தர சுதனையன்று தந்தமனோகர
சிந்தாத்திரை மரியன்னைக்கே (மங்க)

நன்னேய சருவேசன் பொன்னடியைப் புகழ்ந்தேவல்புரியும்
நவவிலாச சம்மனசோர்க்கே (மங்க)

மன்னுமாவலா யருள் மறைசொல் பன்னிரு
அப்போஸ்தலர் தமக்குமிப்போ (மங்க)

மோசவினை தனை முற்றுஞ் சயித்தகுண
மோட்சவாசிகட்கு மெய்சாட்சி பராக்கருக்கும் (மங்க)

மணிமா தவர்க்குங் கற்பு மங்கையர் தங்கட்கும்
மாட்சி மகுடமபூணுங் காட்சி பாப்பையர்க்கும் (மங்க)

ஆசைபூசைசெய் சன்னியாசிகட்கும் புகழ்
அருந்திருச் சபையோர்க்கும் பெருமை குருசிறைக்கும் (மங்)

மனுராவுஜிதரய மகத்துவ கவிபுகலும்
மன்னருக்கும் நிதி சம்பன்னருக்குஞ் சய (மங்க)

அத்தன்மொழி ஊதாரி அன்பின் சரிதைபடித்
தரங்கேற்றும் வாலிபருக்கும் பொருளுதவுஞ்சிலருக்கும் (மங்க)

முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
4	8	வயிற்பசி	அவன்பசி
10	19	மணிந்த	மணிந்து
10	22	நடக்க	நடிக்க
11	22	விருந்த	விருந்து
20	25	நுரைத்தார	நுரைத்தாய்
21	3	மென்றுவல	மென்றுய்வல்
21	18	குமர்	குமாரர்
25	14	மூதலி	முதலி
28	2	தோர்த்து	தோற்று
41	18	மருகி	மருவி
44	14	கேகசுந்தர	கேகுஞ்சுந்தர
46	21	மின்னுற்	மின்னுள்
48	10	ஜாலமுள்	ஜாலமற்றுமுள்
53	13	வீஜ	வெஜ
54	22	சாமதானயாரும்	சமாதானமாயாரும்
58	11	எப்படியும்	எப்படியாகிலும்
69	7	கலேடினேன	கட்டினேனுன்
61	21	டங்கண்டி	டமர்டிய
62	4	வருகுவேனே	வருவேனே
63	9	ஞக்த	னுங்கு
73	19	கவலே	வலே
82	13	மறகே	மறவே
86	26	துவாடச்	துரவாடச்
94	15	இலகும்பி	இலகுமபி
96	25	ஐ	ஐயா
99	13	வர்தஇர்ஷ்டம	வக்தத்திராஷ்டம்
104	17	மூடிய	முகிய
117	10	கணித்திடச்	கணித்திடச்